BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! · Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! · Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

■ Sayı/Hejmar : 90 ■ 15 Temmuz / Tîrmeh 1994 ■ 10.000 TL.

Vur ki yıkılsın kapitalizm !

İÇİNDEKİLER

Quo vadis?! 3

Sömürge sahibi olmanın faydaları...
Faşist TC devleti, Kuzey Kıbrıs'ı tam 20 yıldır işgal altında tutuyor! Bu durum kimin işine yarıyor?!! 6

Bra kujî?!
Güney Kürdistan'daki çatışmalar hakkında... 9

İşçiden... Fabrikadan... Sendikadan... 12
• Gebze'de işçi-memur direnişi, faşist Türk devletini korkutuyor! 14

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesi hakkında...

Bolşevik parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesi üzerine bir yoldaşın tavrı hakkındaki görüşlerimiz... 16

Kuyrukçuluğun sonu bataklıktır! 22

Örgütsel alanda liberal hatalardan arınalım!
Örgütsel alanda da oportünizme hayır!
Örgütsel alanda da Bolşevikleşmek günün görevidir! 23

PANORAMA:
• "Yeni dünya rüzeni"nin "karın ağrıları"! 26
• Taslima Nesrin, yalnız değilsin! 29

Normandiya çıkarmasının 50. yıldönümü ve tarih çarpıtıcıları 31

Sahte çevre dostları! 33

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN
• Bütün dünyanın ezilen emekçi kadınları yine hedef tahtası! Emperyalistler Kahire Dünya Nüfus Konferansı'na hazırlanıyor. 35
• Norplant - Gerçek kimlik kartı: Üçüncü sınıf kadınlar için üçüncü sınıf koruma yöntemi! 38
• Tarihe kısa bir bakış
• Sonucu zirva olan bir zirve de, kadınlardan! 40

BİLDİRİLER•HABERLER
• Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 5. Kongresi'ni ve kararlarını tanıtma toplantıları üzerine! 41
• 4 Haziran, Berlin: Kürdistan ile dayanışma yürüyüşü!
• Hindistan Komünist Partisi/ Marksist-Leninist'in bir mektubu 44
• Kuzey Kürdistan'da devletin barbarlığı, katliam ve tüm çirkinliklerle devam ediyor! 46
• Oportünist cepheden... 47

OKUYUCU MEKTUBU
• KAWA, önüne görev olarak, tüm Kürdistan'da bir parti kurmayı koymuştur! Ama nasıl bir parti?!! 48
• Bir faşist it hakkında... 50

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm! 51

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÍYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

V.i.S.d.P.:
M. Korkmaz
11 Stanley Rd., Leeds LH8
England

Yazışma Adresi:
PLK Nr. 106606 C
D-80074 München

Fiyatı:
10.000 TL, 5 DM,
15 FF, 40 ÖS, £ 1,50

QUO VADIS?!

SON dönemde başbayan Çiller'in bazı demeçleri, Türkiye'nin iç ve dış politikası hakkında başlığımızdaki sorunun daha sık sorulmasını beraberinde getiriyor: "Böyle nereye?!

İç politikada ekonomik ve siyasal kriz hergeçen gün derinleşerek sürerken, bununla bağ içinde dış politikada da Türkiye'nin "dış düşmanı"yla arasındaki ilişkilerde ara açılmaya başlıyor, yer yer savaş naraları atılıyor!

Haziran ayının ilk günlerinde, Çiller'in, *"Yunanistan 12 mil ilan ederse biz de adalara çıkarız"* sözü, burjuva basın tarafından manşetlerden veriliyor, ardından da Yunanistan'a karşı saldırı kampanyası başlatılarak eskiden beri süregelen yaralar kaşınmaya başlanıyordu...

Yunanistan'la Türkiye arasında savaş sebebi sayılacak bütün sorunlar bir kez daha gözden geçiriliyor, Yunanistan'ın da saldırgan ve yayılmacı tavırları ön plana çıkarılıyordu. Yine bu ülke ile bağıntısı olduğu ileri sürülen Türkiye sınırları içindeki Fener Rum Patriği'nin faaliyetlerinde şaibeli tutumların aranması, Ayasofya'nın cami olarak hizmete sokulmak istenmesi gibi Türkiye ile Yunanistan arasındaki sorunlu konular da bu dönemde daha sık hatırlanır oluyordu. Bunların dışında yıllardan beri tekrarlanan *"Yunanistan'ın PKK'ya yardım ettiği"* iddiası Türk basını tarafından allandırılıp-pullandırılarak işlenen konuların başında geliyordu.

Peki son günlerde Türk hakim sınıflarının bu "ezeli düşmanı"na karşı medya üzerinden saldırı kampanyasının dozajını artırmasının sebebi neydi?

Bu sorunun yanıtını iki noktada toparlamak mümkün. Birincisi, yıllardan beri Yunanistan'la Türkiye toprakları arasında bulunan Ege Denizi'nde karasuların genişletilip-genişletilmesi, hava sahasının durumu ve adaların stratejik konumları gibi sorunlar iki komşu ülke arasındaki ilişkilerin bozulmasında esas etken oluyor. Yunanistan'ın anda uluslararası deniz hukukundaki bazı değişikliklerden yola çıkarak karasularını 12 mile çıkarmak istemesi Türk hakim sınıflarının tepkisine yolaçıyor.

Sorunun diğer yanını ise, Türk hakim sınıflarının Türkiye'nin içinde bulunduğu krizli ortamı, dış politika yardımıyla da aşma ya da en azından krizi bir süre için unutturma ve hükümetin ömrünü uzatma çabaları oluşturuyor. Kısaca söylemek gerekirse: "İç istikrar için dış düşman!"

Ege'de Türk ve Yunan hakim sınıfları arasında bir savaş kışkırtıcılığının önemli işaretleri vardır... Olgular, bölgenin bir barut fıçısı olduğunu yeterince göstermektedir. Ancak kibritin ne zaman çakılacağı, tarafların savaş hazırlıklarına, uluslararası konjonktürdeki durumlarına, ağababaları ile olan ilişkilerine ve özellikle de iç kamuoyundaki durumlarına, iktidar -muhalefet ilişkilerine, ekonomik durumun gidişatına ve krizin durumuna bağlıdır.

"EZELİ DÜŞMAN"LA SORUNLAR YUMAĞI!

"Yunanistan, karasularını 12 mile çıkarmaya ve Ege'yi bir Yunan denizi haline getirmeye açıkça kalkıştığı gün, bir an bile durmam adalara çıkarım" diyordu Çiller, 8 Haziran tarihli Milliyet gazetesinin 8 sütuna manşetten verdiği habere göre...

Bu sözler, açıkça bir tehdit ve caydırıcılık anlamı taşımakla birlikte, Türkiye ile Yunanistan arasındaki sürtüşmelerin "çözümünün" silaha başvurularak da çözülebileceğinin, bunun için tarafların hiç de "çekingen davranmayacaklarının" bir başka anlatımı oluyordu.

Türkiye ve Yunanistan arasında son günlerde alevlenen krizin temelinde yatan şeyin başında karasuları ve hava sahası sorunu olduğunu yukarıda açıklamıştık. Peki bu sorunların içeriği nedir?

Bilindiği üzere Ege Denizi'ndeki adaların önemli bir bölümü Yunanistan'ın elindedir ve Ege'deki resmi duruma göre karasuları 6 mille sınırlıdır. Buna göre, şu anda Ege Denizi'nde Yunanistan'ın karasularının tüme oranı % 43, Türkiye'nin % 7'dir. Bunların dışında kalan uluslararası karasularının oranı ise % 50'dir. Şimdi Yunanistan, uluslararası deniz hukukundaki değişikleri de öne sürerek 6 mili 12 mile çıkarmak istemektedir. Buna göre ise, Yunanistan, Ege Denizi'nde % 71'i denetimi altında tutabilecek, buna karşılık Türkiye % 8'lik bir denetime sahip olacak.

Uzun yıllar devam eden ve 1982 yılında Venezuella'nın başkenti Caracas'ta sonuçlandırılan Uluslararası Deniz Hukuku Sözleşmesi, Yunanistan'ın uluslararası planda dayandığı temel belge oluyor. Bu belge, imzalandığı tarihten itibaren ülkeler arasında imzaya açılmıştı ve anlaşmanın yürürlüğe girmesi için 60 ülkenin imzalaması gerekiyordu. Şu ana kadar bu imzalar toplandığı için anlaşma 16 Kasım'da yürürlüğe girecek. Yunanistan'ın bu belgeye dayanarak karasularını 12 mile çıkarmak istemesine karşılık Türkiye, taraf olmadığı bir anlaşmanın kendisini bağlamayacağı görüşünü savunuyor.

Konu, 8-9 Haziran tarihlerinde yapılan NATO üyesi ülkelerin Dışişleri Bakanları düzeyindeki toplantıda da gündeme geldi. Çiller'in demecinin basında yeralmasının hemen ardından başlayan görüşmelerde, Türk dışişleri bir yandan Çiller'in sözlerini "yumuşatmaya" ve "dostluk ve barış"tan sözetmeye çalışırken, diğer yandan başka vesilelerle –PKK'nın Yunanistan'da üstlenmesi vs. iddiaları– Yunanistan'a karşı tepki göstermeye çalışıyordu. Bu toplantıda Türk ve Yunan uçaklarının bölgede silahsız uçmaları konusunun tartışılması sonrasında da net bir sonuç çıkmıyordu.

Aslında Ege Denizi üzerinde uçan uçakların silahlı olup olmaması pek fazla birşeyi değiştirmiyor. Çünkü, Ege Denizi yeterince silahlı, silahlanma hergeçen gün daha da artıyor. Nitekim, Yunanistan'ın adalara silah yığınağı yaptığı haberlerine paralel olarak, Türkiye'nin Gökçeada havaalanını askeri jet uçaklarının inip kalkmasına olanak tanıyacak şekilde genişletmesi, Bozcaada'ya yeni bir havaalanı yapma kararı ve Selçuk havaalanını genişletme kararı, stratejik üsler oluşturma açısından Türkiye'nin son günlerde yaptığı icraatlardan bazıları.

Türkiye bunların yanısıra, "kararlılığını" göstermesi açısından yaptığı "Denizkurdu '94" tatbikatı, "düşman" güçlerin birbirlerine gözdağı vermesini de beraberinde getiriyordu.

Tüm bunlar; Ege'de Türk ve Yunan hakim sınıfları arasında bir savaş kışkırtıcılığının önemli işaretlerini oluşturuyor. Bugünden, bölgenin bir barut fıçısı görünümünde olduğunu olgulara dayanarak belirtmek bir gerekliliktir. Ancak kibritin ne zaman çakılacağı konusu, tarafların savaş hazırlıklarına, uluslararası konjonktürdeki durumlarına, ağababaları ile olan ilişkilerine ve özellikle de iç kamuoyundaki durumlarına, iktidar-muhalefet ilişkilerine, ekonomik durumun gidişatına ve krizin durumuna bağlıdır.

Biz Kuzey Kürdistan ve Türkiyeli Bolşevikler olarak, halkları birbirine düşürecek her türlü saldırganlığın, şovenist kışkırtmanın, savaş hazırlıklarının, haksız savaşların karşısındayız! Biz hakim sınıfların çıkarları uğruna geniş emekçi yığınların kanlarını akıtmalarının karşısındayız! Biz, burjuvazinin bayrağının değil, işçi sınıfının kızıl bayrağı altında, enternasyonalizmin bayrağı altında halkların kendilerinin konuştukları bir dünyanın yaratılmasından yanayız! Bizim savaşımımız, uluslararası işçi sınıfının; emperyalizme, faşizme, şovenizme ve her türden gericiliğe karşı mücadelesinin örgütlendirilmesi içindir; barbarlığa karşıdır, sosyalizm içindir!

İÇ İSTİKRAR İÇİN DIŞ DÜŞMAN!

Yukarıda, Yunanistan'a karşı başlatılan kampanyanın iç politikaya dönük bazı nedenlerinin de olduğunu söylemiştik. Ve Türk hakim sınıflarının, Türkiye'nin içinde bulunduğu krizli ortamı, dış politika yardımıyla da aşmaya ya da en azından krizi bir süre için unutturmaya ve hükümetin ömrünü uzatmaya dönük olduğunu vurgulamıştık. Kısaca "iç istikrar için dış düşman!" politikasının uygulanmaya çalışıldığını belirtmiştik.

Genel olarak söylemek gerekirse, burjuva politikasında, egemen sınıflar, varolan iktidarlarını ayakta tutabilmek için, halkları yanlarına çekmek, kendi bayrakları altında toparlayabilmek ve kendi çıkarları için onların desteğini almaya özellikle ihtiyaç duyarlar. Bunun somut ifadesi, ulusun çıkarlarının korunması şeklindeki propaganda da kendisini gösterir. Böylesi bir ortamda propagandanın temel tezleri zengin-fakir, ezen-ezilen ayırımı değil, ülkenin çıkarlarıdır, "toplumsal uzlaşmadır", "birlikte kalkınmadır", vs. vs...

Ancak kriz dönemlerinde, sınıfsal karşıtlıkların artık "vatan-millet-sakarya" edebiyatı ile de saklanamayacak boyutlarda kendini hissettirmesi durumlarında, burjuvazi, gelişmelerin kendi aleyhine dönmesini engellemek için yeni arayışlara girer, geniş emekçi yığınlarının düzene ve devlete karşı seslerini çıkarmasını başka araçlarla, başka yönlere kaydırmaya çalışır. Burjuvazinin bu durumda kullandığı yöntemlerden en önemlisi bir dış düşmanın yaratılmasıdır. Böylece mevcut düzenin koruyucuları, kendi çıkarlarını bütün halkın çıkarları olarak gösterip gizlerken, düzenlerini bir nevi sigortalarlar. Böylece egemenler, şovenizm potasında emekçileri eritmeye ve sonuçta kendi hizmetinde canlarını veren kurşun askerler olarak kullanma tasarrufunu da elde ederler.

Bu genellik, tüm sınıflı toplumların tarihi boyunca birçok kez örneklenmiştir. Ve bir kez bu yola girildi mi "dış düşman" bulmak hiç de zor değildir!

Cumhuriyet tarihi boyunca da, faşist Türk hakim sınıfları bu kurala uygun hareket etmişler, "düşmanlarını" hep "yanıbaşlarında" tutmuşlardır. Uzun bir dönem "kızıl komünist" Sovyetler Birliği ve Bulgaristan başucumuzdaki "düşman" olurken, değişen dünya dengeleri, dağılan, parçalanan Sovyetler Birliği'nin yıkıntıları içinden Azerbaycan sorunuyla bağıntılı olarak Ermenistan'ı TC'nin karşısına "düşman" olarak dikmiştir! Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişmesine bağlı olarak PKK'ya yardım yaptığı iddiasıyla dönem dönem Yunanistan, Suriye, İran ve Ermenistan'dan her biri, ya da birkaçı düşman olarak gündemde tutulmuştur. Batı Trakya'daki Türk azınlık bağlamında Yunanistan ve Bulgaristan yine bazı dö-

nemlerde "azılı düşmanlarımız"(!) olurken, dünyadaki güç dengelerinin değişmesi sırasında kendine biçtiği çeşitli misyonları yerine getirmede karşısına dikilen çeşitli ülkeler de –Sırbistan, İran, Irak, vb.– TC'nin "düşmanı" olabiliyordu! Kısacası Türkiye'nin de yukarıdaki genel yaklaşımın bir yansıması olarak düşmanı hemen her dönemde vardı, bu düzen değişmediği sürece de olacaktır.

Anda TC'nin düşmanı Yunanistan olarak belirlenmiştir. Bir kişi ya da ülke bir başkasına sataşmak istediğinde mutlaka bir bahane bulunur. Yunanistan'la geliştirilmek istenen düşmanlığın nedenlerine de yukarıda değinmiştik. Kimin haklı olduğundan bağımsız olarak, arada "düşmanlık" yaratacak çeşitli sorunlar vardır. Yunanistan'la tarih boyunca girilen bir dizi "ilişki"nin şovenizm cilası ile parlatılması hiç de "kötü olmayan" ve "bilinen" bir düşmanı Türkiye kamuoyunun önüne çıkarmıştır. Bu düşmanın anda Yunanistan olmasının elbette ki ikinci dereceden yan nedenleri vardır. Herşeyden öte tespit edilecek düşmanın anda diğer komşular olmamasının nedenleri irdelendiğinde ortada Türkiye açısından ilan edilecek en avantajlı düşman olarak Yunanistan kalmaktadır.

"Düşman" tespit edilmiştir, burjuva medya düşmana yüklenmektedir. Kimisi Ayasofya'ya ağıtlar dizip, din üzerinden düşmanlığı körüklerken, kimi bilimsellik ve uluslararası hukuk adına, Türk hakim sınıflarının çıkarlarını "daha akıllıca" savunmaya çalışmakta; kimisi "Megali İdea"yı ileri sürerek, Yunan düşmanlığının tarihi temellerine (!) açıklık getirmekte, kimisi Çiller'in çılgın olduğunu söyleyerek *"erkekleri 5 dakikada ikna edip, Adaların tepesine"* bineceğinden dem vurmaktadır.

"Düşmanın" tespit edilmesinin anda Türk burjuvazisine neler getirecektir, amaçlanan nedir?

Savaşın çıkıp çıkmayacağı tartışmasından bağımsız olarak, böylesi bir "dış düşman" belirlemenin temelinde yatan şeylerden birisi iç politikanın düzenlenmesi, ekonomi ve siyasetteki krizin nispeten aşılması, "iç düşman"ın halledilmesi(!), yani Kürt sorunu konusunda varolan çözümsüzlüğün üzerinin örtülmesi ve azdırılacak bir ırkçılık rüzgarı ile bu sorunun üzerine daha fazla gidebilmek isteğidir.

DEP ve DEP'in öncülü olan partilerin (ÖZDEP, HEP) kapatılması ve yeni kurulan HADEP'in, daha kuruluş aşamasında ırkçı söylemlerle, "bölücülük" demagojisiyle, devlet terörünün hedefi olması, faşist TC'nin "Kürt sorunu"ndaki açmazlarının son dönemdeki en önemli örneklerinden birisidir. Sorunun parlamento çatısı altındaki bu yönü bile, bize, düşülen krizin boyutları hakkında yeterince bilgi vermektedir.

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılması bir yana, her geçen gün daha da serpilip geliştiği günümüzde, Türk hakim sınıflarının içine düştüğü ekonomik kriz ve buna bağlı olarak yaşanan siyasi yapıdaki yetersizlikler; hakim sınıfların üzerinde anlaşabilecekleri çeşitli konsensüslerin oluşturulmasını zorunlu kılmaktadır. Sadece hakim sınıfların ve onların iktidarıyla-muhalefetiyle çeşitli güçlerinin değil, aynı zamanda geniş emekçi yığınlarının da desteğinin kazanılması, gerek ekonomik, gerekse siyasi sorunlarda düşülen açmazda iktidara önemli kozlar verecektir.

Böylesi bir gelişme birinci olarak; Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde şu ana kadar devletin tüm çabalarına rağmen kendi safına aktif olarak çekemediği işçi ve emekçilerin aktif desteğinin kazanılması anlamına gelecektir. Bu aynı zamanda, Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesinin bastırılmasında yeni gelişmeleri beraberinde getirebilir: Türk hakim sınıfları şovenist bir temelde kışkırttıkları emekçi yığınlardan aldıkları desteği, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı da yönlendirebilir.

Böylesi bir gelişme, ikinci olarak, yine geniş işçi ve emekçi yığınların ekonomik temelde de olsa gelişen mücadelelerine ağır bir darbe indirecektir ki, hakim sınıfların arayıpta bulamadığı bir durum ortaya çıkacaktır. Emekçilerin hak savaşı bir yana, kitlesel bir şovenist dalga, devlete yapılacak yardımlar, "orduya yapılacak yardımlar" vs. ile iktidar açısından çok elverişli bir kaynak oluşturacaktır. Kıbrıs çıkarması sırasındaki kitlelerin "devlete ve orduya" yaptığı yardımlar hala hafızalardadır.

Üçüncü olarak, hakim sınıfların iktidardaki olan kesimi, iktidarını sağlamlaştırıp, kitleler nezdinde önemli bir "prestij" kazanacaktır. Bu önümüzdeki seçimlere kadar muhalefetin sesini kesme olanağı vereceği gibi, bir sonraki seçimler için de önemli bir koz olacaktır.

Açıktır ki, çürümüş burjuva sistemin ayakta tutulmasına yarayacak böylesi çabalar, onun nihai olarak çökmesini engelleyemeyecektir. Bu tür politikalar sonuç itibarıyla hakim sınıflara biraz daha yaşama şansı verse de eninde-sonunda burjuva sistem, tüm pislikleri ile tarihin çöplüğüne gömülecektir.

İşçi sınıfının, bu burjuva kışkırtma ve saldırgan politikalardan hiç bir çıkarı yoktur! İşçi sınıfı, devletin "dış düşman" demagojisine "Düşman burada, içimizde! Düşman burjuva devlettir! Düşman kapitalist düzendir! Düşman, emeğimi sömüren patronlar ve onların düzenleridir!" demelidir! İşçi sınıfı, burjuvazinin şovenizm potasında erittiği kurşun askerler olmamalıdır, buna karşı bugünden mücadeleye atılmalı, sesini yükseltmeli, altına alınmak istendiği burjuva bayrağı yırtıp atmalıdır!

Burjuva düzenini, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü mücadelesi yıkacaktır. Mücadelenin kalıcılığının, zaferin güvencesinin biricik yolu, BOLŞEVİK örgütlenmede yatmaktadır. Bunun için çeşitli milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfını BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmeye, burjuvaziye karşı mücadeleye çağırıyoruz!

26 Haziran 1994◄

Sömürge sahibi

Faşist TC devleti, Kuzey Kıbrıs'ı tam 20 yıldır işgal altında tutuyor! Bu durum kimin işine yarıyor?!!

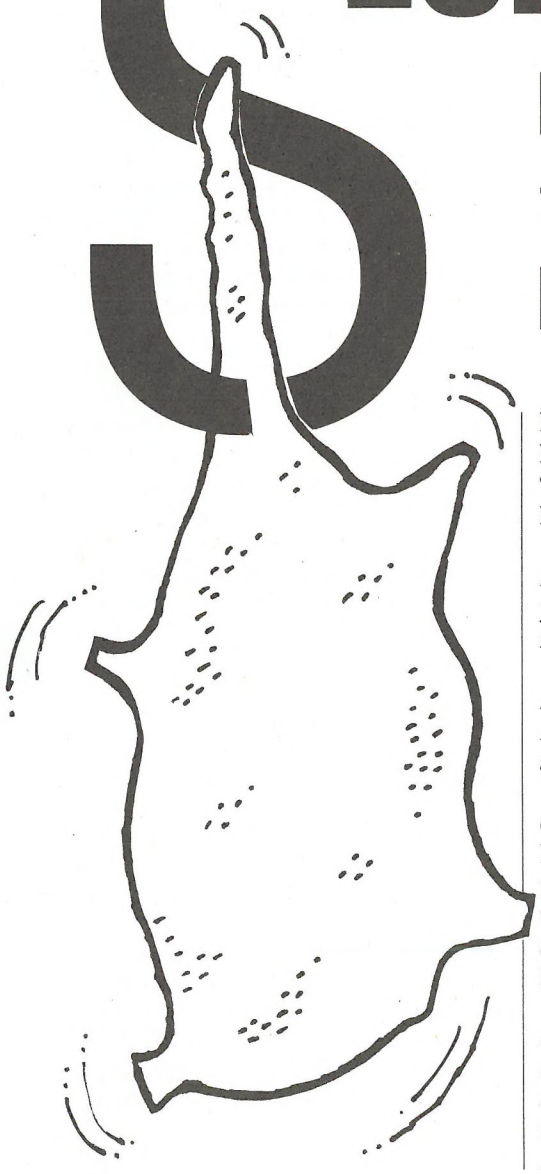

KIBRIS'IN kuzeyinin ve aynı zamanda alan olarak adanın yaklaşık % 40'a yakın bir parçasının, "Barış Harekatı" adı altında, faşist Türk devletinin faşist ordusu tarafından işgal edilmesinin üzerinden tam 20 yıl geçmiş durumda...

• • •

Yunanistan'da geçen yılın Ekim ayında gerçekleşen hükümet değişikliği ile birlikte işbaşı yapmış olan "emektar" sosyal-demokrat Papandreu, hükümet programını açıklarken, Yunanistan'a karşı en büyük tehditin Türkiye'den geldiğini bir kez daha yinelemiştir. "Bir kez daha" diyoruz, çünkü Papandreu'nun daha önceki başbakanlığı döneminde de resmi politika buydu ve bu, bir önceki Yunanistan Başbakanı K. Miçotakis dönemindeki politikadan da resmi söylemde bir uzaklaşma idi.

Papandreu konuşmasında, Kıbrıs için Yunanistan'ın *"en öncelikli milli sorun"*u olduğunu vurgularken, *"Ada da çözümün önşartı, Türk işgal ordularının gitmesidir."* demiştir. *(Bkz. Milliyet, 26.10.93)*

Faşist Türk ordusunun işgal harekatından yaklaşık 10 yıl sonra, Kıbrıs'ta bir kukla devlet olarak "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti" ilan edilmişti. Geçen yılın Ekim ayında da bu kukla cumhuriyetin ilanının 10. yıldönümü kutlandı.

Bu devletin "başkanı", ya da daha doğrusu TC'nin "KKTC" adı verilmiş bu sömürgesinin uzatmalı valisi olan Denktaş, Kıbrıslı büyük patron Asil Nadir "bey"in de katıldığı kuruluş kutlamalarında yaptığı konuşmada, "KKTC"nin kuruluşuna ilişkin alınan karar hakkında şunları söylüyordu:

"Bu karar, federe devlet olarak hak larımızı dünya önünde, dünyanın anlayacağı bir lisanda vurgulamak ve bayraklaştırmaktı." (Milliyet, 15.11.93)

"İstedik ki sevincimizi, gururumuzu karşı taraf da (Güney Kıbrıs) paylaşsın. Bilsinler ki Kıbrıs Türkü işgal altında değildir." (Hürriyet, 17.11.93)

Bu sözlerin söylenmesinin üzerinden çok geçmeden, iki-üç gün sonra, Kıbrıs Cumhurbaşkanı Klerides ile Papandreu Atina'da bir zirve gerçekleştirdiler. Buna ilişkin olarak yapılan açıklamada, Yunanistan'ın "yeni" politikasına da açıklık getiriliyordu:

"Kıbrıs'ın Yunan savunma sahasına dahil edilmesi. Rum kesimi bugüne kadar savunmayla ilgili kararlarını tek başına alıyor, sonra da Atina'nın desteğine sunuyordu. Ancak artık ortak karar mekanizması işletilecek. Kıbrıs Rum kesimine yönelik herhangi bir saldırı, doğrudan Yunanistan'a yönelik olarak kabul edilecek." (Hürriyet, 18.11.93)

Bu açıklamalara TC'li sömürge sahipleri sessiz kalamazlardı ve kalmadılar da! Örneğin TC'nin Dışişleri Bakanı (aslan sosyal-demokrat!) Hikmet Çetin şöyle diyordu:

"Karar Kıbrıs Türk varlığını hiçe sayıyor ve Kıbrıs'ı bir Yunan adası olarak görüyor." (Hürriyet, 19.11.93)

Bir de TC'nin o dönemki Kıbrıs'la ilişkilerinden sorumlu (DYP'li) Devlet Bakanı Güneş Müftüoğlu'nun söyle diklerine bir göz atalım:

"Türkiye'nin garantörlüğü devam ediyor, istiyorlarsa savaş açalım. Ordumuz da orada." (aynı yerde)

Orada hazır olan işgal ordusunun asker mevcudu 40 bin olarak verilmektedir...

1993 yılının son aylarında, tarafların karşılıklı olarak ettikleri laflara bakıldığında; korkunç bir kinle kışkırtmalar yaptıkları görülmektedir. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'ın iki parçasındaki hakim sınıfların zaten var olan düşmanlıkları tazelemede her aracı ve fırsatı kullandıkları; bu ülkelerde yaşayan emekçi halk yığınlarının ortak sınıf savaşımına yönelmelerinin önüne sed çekmek amacıyla, birbirlerini boğazlamaları için sürekli kapıların açık tutulduğu ve tüm bunların büyük bir sistematik içinde tutarlı bir şekilde sürdürüldüğü görülmektedir!!!

• • •

Bilindiği gibi, "Sovyetler Birliği" ve eski Doğu Bloku ülkelerinde sosyalizmin laf düzeyinde de bir kenara bırakılışından sonra, –emperyalist büyük güçlerden biri olarak– ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist

olmanın faydaları...

sistem, komünizmin öldüğü demagojisini yoğun bir şekilde sürdürürken, "yeni" bir dünya düzenine geçildiğini, bu düzenin artık sürekli barış dönemi olacağını ve benzeri seçme saçmalarını da savunageldi...

İşte bu "yeni dünya düzeni" zırvasını ispat etmek için, dünyanın dört bir köşesinde yanmakta olan savaş ocaklarını söndürmek üzere, ya da en küçük bir rüzgarda yeniden alevlenebilecek olan eski savaş alanlarında itfayeci rolüne soyundular.

Böylesi yerlerden biri de, 1992 yılı başından bu yana yoğun bir diplomasi trafiğinin yaşandığı ve fakat ne yaparlarsa yapsınlar, "çözüm"den fersah fersah uzakta oldukları Kıbrıs idi.

Yukarıda çeşitli sözlerini aktardığımız Kıbrıslı, Yunanistanlı ve TC'li hakim sınıf sözcüleri, bu sözleri, neredeyse iki adet Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ile üç-beş adet Birleşmiş Milletler ve ABD Dışişleri Bakanlığı Kıbrıs Özel Koordinatörünün eskitildiği ve iki yıldır sürmekte olan, "barış" ve "çözüm" içerdiği söylenen "güven artırıcı paket"ler üzerine yürütülen görüşmeler sürecinden sonra söyleyebilmektedirler...

1993'ün son aylarında, hemen hemen aynı tarihlerde, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Butros Gali'nin, «durun ben de buralardayım» dercesine, boyalı basında ortaya çıktığını ve Kıbrıs'ta her iki tarafın askeri gücünden kaygı duyduğunu belirttiğini görmekteyiz. Gali buna ilişkin olarak şunları demiştir:

"Ada'daki Türk askerlerinin sayısı 1982'deki düzeyine indirilmeli; Kıbrıs Rum tarafı da silahlanma politikasını askıya alarak buna karşılık vermelidir." (Milliyet, 26.11.93)

Durumda değişiklik yoktur: Gali, olgu tespitleri yapmaktadır! Faşist TC devleti, işgal altında tuttuğu Kuzey Kıbrıs toprakları üstündeki askerlerinin sayısını artırarak, 40 bine yükseltmiştir. Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıfları ise, esasta Yunanistan destekli olan yoğun bir pratik silahlanma çabası içindedir...

• • •

"Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"nde, 12 Aralık 1993 tarihinde, bir de seçimler yapıldı. Ocak 1994 başlarında Denktaş'ın onayını alan, Hakkı Atun başkanlığındaki Demokrat Parti ile Özker Özgür başkanlığındaki Cumhuriyetçi Türk Partisi'nin koalisyon hükümeti işbaşı yaptı.

Bu hükümet değişikliği ile birlikte, uzun bir dönemden beri duraklama yaşanan görüşme sürecinde de yeniden bir hareketlilik başladı.

Ocak 1994, "KKTC"nin Birleşmiş Milletler'e güven artırıcı önlemleri görüşmeye hazır olduğunu bildiren bir atağı ile ve bunun etrafında süren şekilsel bir takım tartışmalarla geçti. Örneğin Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıf sözcüleri, bunun "KKTC"nin bir blöfü olduğu, inanılmaması gerektiği ve benzerini savundular.

Şubat 1994, "KKTC"nin yeni hükümetinin Türkiye'yi ziyareti ve faşist TC ile birlikte ortak pozisyon belirleme çalışmaları ile geçti. Bu arada Kıbrıs'ta, Birleşmiş Milletlerin Kıbrıs "yetkilileri", her iki tarafın hakim sınıf temsilcileri ile "dolaylı görüşmeleri" sürdürmekteydiler.

Mart 1994, "dolaylı görüşmeler"den herhangi bir verim alınamaması sonucu olarak, Birleşmiş Milletler'in "yeni" bir Kıbrıs planını ortaya sürdüğü haberleriyle çalkalandı. "21 Mart belgeleri" adı verilen ve "yeni" olduğu söylenen plan, tüm görüşme sürecinin kısa bir toparlaması, tartışmanın (ya da Kıbrıs'ı paylaştırmanın) somutlaştırılmasının planıydı...

1994'ün Nisan'ında, Kıbrıs sorununun özüne pek dokunmayan, fakat belki de "gazetecilik değeri" olan bazı ilginç gelişmeler yaşandı.

Nisan ayı başlarında, Kıbrıs'ta her iki tarafın hakim sınıf temsilcileri ile görüşmeleri sürdüren Birleşmiş Milletler'in "Kıbrıs uzmanları", görüşmelerden bir sonuç çıkmayınca geri döndüler. Kısa bir süre sonra, hem Türkiye ve hem de Denktaş şahsında "KKTC", ABD ve Birleşmiş Milletler'in eleştiri-uyarı dolu mektuplarına ve mesajlarına "hedef" oldular.

Bu dönemde Kuzey Kıbrıs'ta, TC'ye "endeksli" ekonominin, TC'ye "endeksli" olmasından ötürü, TC ekonomisine paralel olarak bir kriz içine girdiği ve bu krizde de tayin edici rolü, TC'nin para birimi olan TL'nin oynadığı tespitini yapan "KKTC" hakim sınıfları, kibar bir şekilde Kuzey Kıbrıs'a uygun bir para birimi aramaya başladıklarını, Türkiye'yi "gücendirmeden" bu sorunu çözmek istediklerini belirttikleri şeklinde haberler yayılıyordu. Milliyet gazetesi, 28 Nisan'da konuya ilişkin verdiği bir haberde, bu duruma pek yorum getirmeden, *"Türkiye hasta, Kıbrıs komada!"* başlığını kullanmaktadır!

TC'nin halihazırdaki Başbayanı Çiller, 14 Nisan'da, Amerika'ya yaptığı ziyaret çerçevesinde ABD Başkanı Clinton ile görüştü ve bu görüşme sonucu olarak diğer şeylerin yanında, Kıbrıs konusunda kendisine Denktaş'ı "ikna etme" görevi de verildi. Başbayan Çiller de, ülkesine ayak basar basmaz, Denktaş'ı ikna etmek için görevlendirdiği TC'nin en üst düzey Kıbrıs "koordinatörleri"ni Kıbrıs'a gönderdi. (Biz bu filmi daha önce de görmüştük...)

Tam bu sırada, gazetelerde, Clinton'un Yunanistan Başbakanı Papandreu ile yaptığı görüşmenin öncesinde, *"Kıbrıs sorununda birkaç gün içinde önemli gelişme olacaktır. Top artık Denktaş'ta." (Hürriyet, 24.04.94)* dediği açıklandığında, Çiller'in taviz vermiş olabileceğinden tutun da, vatan hainliğine kadar varan tartışmalar yine ayyuka çıktı.

Tartışma, bilindiği üzere, statükocular ile Türkiye'nin "genç" kapitalist kafalıları arasında sürüp gitmekte olan tartışmaydı! (Biz bu filmi de daha önceleri görmüştük galiba?!!)

Çiller'in yaptığı çağrı şöyledir:

"Gelin artık bu sorunu çözelim. Türkiye'nin önündeki büyük bir engeli kaldıralım. Çözersek en kârlı biz çıkacağız. Bu çözüm hem Türkiye'nin hem Kıbrıs Türklerinin çıkarınadır. Ben Başbakan olarak söz veriyorum. Kıbrıs Türklerinin haklarını mutlaka koruyacağım." (Hürriyet, 25.04.94)

Ve Denktaş ise, kameraların karşısında yine bilinen pozlarını alırken, şunları eklemektedir:

"Halkıma kabul ettiremeyeceğim bir şeyi, Türkiye bana zorla «kabul et» demez." (Milliyet, 26.04.94)

Mayıs 1993'e gelindiğinde, konu-

muza ilişkin olarak kaydedilmesi gereken gelişme, Denktaş'ın TC'yi bir ziyareti sırasında, "Kıbrıs fatihi" Ecevit ile birlikte katıldıkları, Uludağ Üniversitesi'nde yapılan "Bölgesel Krizler ve Türk Dış politikası" konulu bir panelde söylenenlere ilişkindir. Ecevit şöyle demektedir:

"Türkiye ve Türklerin «Kıbrıs sorunu» diye bir sorunları yoktur. ... KKTC özerk statüde Türkiye'ye bağlanmalıdır. ... Varsayılan sorun Türkiye tarafından 1974 Barış Harekatı'yla çözüldü. ..." (Milliyet, 10.05.94)

Denktaş ise, Ecevit ile fikir birliği içinde şunları söylemektedir:

"Rumların adayı Kıbrıs Cumhuriyeti gibi göstererek AB (Avrupa Birliği / BN) *üyesi yapma girişimlerinden vazgeçmemeleri halinde, görüşmeleri kesip Türkiye'yle birleşiriz." (Milliyet, 11.05.94)*

Kıbrıs sorununa ilişkin elimizdeki son haber, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Gali'nin, 21 Mart'ta ortaya çıktığı söylenen bir belgenin iki tarafı da tatmin edecek şekilde düzeltildikten sonra bunu bir platform olarak kabul ederek, Denktaş ve Klerides'i görüşmelere başlamak üzere New York'a davet edeceği yönündedir. *(Bkz. Milliyet, 22.06.94)*

• • •

Kıbrıs sorununun yukarıda olduğu gibi kısaca aktardığımız şekilde çözülmeyeceği, çözülemeyeceği gün gibi açıktır. Adanın kuzeyini 20 yıldır işgal altında tutan faşist TC devletinin, bu işgali ortadan kaldırma gibi bir planı yoktur. Hatta bir kesim hakim sınıf sözcülerinin dile getirdikleri gibi, Kıbrıs'ın TC tarafından işgal altında tutulan bölümünün, TC'ye dahil edilmesi talepleri seslendirilmektedir.

"Yeni yetme" olarak adlandırabileceğimiz diğer kesim hakim sınıfların istekleri ise, TC'ye ekonomik açıdan fazla yük olmayan ve "uluslararası topluluğun", yani emperyalist sistemin çıkarlarına ters düşmeyen belli bazı tavizlerin verilmesiyle, herkesin "memnun" edildiği bir "çözüm"ün bulunması yönündedir.

"KKTC" adlı sömürgenin hakim sınıfları (ne kadar hakimler, o da kendinden menkuldür!!!) ise, kendilerinin de söz hakkı oldukları bir statükoyu özlediklerini her fırsatta dile getirseler de, son çözümlemede kurtuluşu TC'ye yamanmakta gördüklerini her zaman açıklamışlardır.

Yunanistan ve Kıbrıs Rum kesiminin hakim sınıfları açısından egemen görüş, Kıbrıs'ın bir Yunan adası olduğu şeklindedir. Onlar, faşist Türk ordusunun adadan defolup gitmesini, halkların kardeşliği için değil, kendileri Kıbrıs'ın tek sahibi olmak istedikleri için talep etmektedirler.

Kıbrıs, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, Yunanistan'da ve Kıbrıs'ın iki kesiminde de hakim sınıfların, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarını birbirine karşı kışkırttığı bir şovenizm aracı durumundadır.

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defolmalıdır!

Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan durup dururken defolmayacaktır. Kuzey Kürdistan-Türkiyeli komünistler ve emekçiler, "kendi" devrim mücadelelerinin Kıbrıs'ın işgalden kurtulması için de en büyük enternasyonalist bir destek olduğunun bilincinde olarak, devrim mücadelesini yükseltmek zorundadırlar. Devrim mücadelesine önderlik edecek ve onu Bolşevizmin rayları üzerine oturtacak olan öncü parti ise, BOLŞEVİK PARTİ'dir!

Mücadelenin Bolşevizmin rayları üzerinde güvenli bir şekilde sosyalizme yönelebilmesinin ilk adımı, bütün ülkelerde Komünistlerin proleter enternasyonalizmi ruhu ile, emperyalist, faşist, gerici, burjuva... hakim sınıfların şovenizm ve milliyetçiliklerine karşı bıkmadan usanmadan mücadele yürütebilme bilincine sahip olmaları ile atılır ve atılacaktır.

O halde, devrim ateşini "kendi" ülkemizde yakalım! BOLŞEVİK PARTİ'yi inşa çalışmasına hız verelim. Buna paralel olarak ellerimizi "diğer" ülkelerdeki sınıf kardeşlerimize uzatalım ve onlara "Durma! Kur BOLŞEVİK PARTİ'ni!!!" diyelim...

22.06.1994 ◄

SON DAKİKA NOTU: İşgalin tam 20. yıldönümüne denk düşen bugünlerde, sömürge valisi Denktaş'ın TC'ye, *"Türkiye ile KKTC arasında «özerk lik anlaşması» yapılması"* için "resmen" başvuruda bulunduğu basında yeraldı. *(Bkz. Milliyet, 2.7.94)* "Kıbrıs fatihi" Ecevit ise hemen tavır koydu ve *"Türk hükümetinin bu konuyu süratle değerlendirmesi gerektiği"*ni söyledi. Kıbrıs'ın kuzeyinin bu şekilde "anavatan"a(!) dahledilmesi, gerçekte Türkiye-Kuzey Kürdistanlı işçilerin, emekçilerin esaretinin de devamı anlamına gelmektedir... Çünkü başka bir ulusu ezen ulus, özgür olamaz! 02.07.1994

Aşağıda, 8 Ocak 1994 tarihli Hürriyet gazetesinde çıkmış olan bir yazıyı, daha doğrusu yazının içinde yeralan bir fıkrayı küçük bir yorumla birlikte aynen yayınlamak istiyoruz:

Gemide Türk var!...

KUZEY KIBRIS'ta, bugünlerde hayali bir kısa metrajlı film senaryosu dilden dile dolaşıyor. Senaryo şöyle:

"Midnight Express adlı transatlantik ilk seferine çıkmanın heyecanını yaşıyor. Gelin gibi süslenen ve duvağının açılmasını bekleyen gemi, şampanyaların patlatılmasından sonra seçkin yolcularıyla demir alıyor, harikalar diyarına yolculuk başlıyor. Herkes mutluluk krizlerinde. Ancak yolculuğun 2'inci gününde beklenmedik bir olay herkesin keyfini kaçırıyor. Güverteye çıkan seçkin konuklar, merdivendeki esrarengiz balgamı görünce irkiliyorlar. O gün herkesin uykusu kaçıyor. Kaptan köşkünde mürettebat zirvesi yapılıyor. Yolcu listesi gözden geçiriliyor. Suçu kimin işleyebileceğine ilişkin tahminler yürütülüyor, ancak sonuç çıkmıyor. Olay geçiştiriliyor ve balgam vakası faili meçhul defterine işlenerek kapatılıyor. Olayın şoku geçmek üzereyken yeni bir facia patlak veriyor. Yolcular bu kez yemek salonunun tavanına yapışmış çiğköfteyle sarsılıyor. Mürettebat alarma geçiriliyor. Yolculara paniğe kapılmama telkininde bulunuluyor. Kapatan gemi mürettebatına ültimatom veriyor. Failin bulunmasını emrediyor. Uykusuz geceler geçirin mürettebat bir gece yarısı ortalığı saran kesif lahmacun kokusunun izini sürüyor, ama yine sonuç alınamıyor. Fail yolculuğun sonlarına doğru yakayı eleveriyor. Bu kez anason kokusunu zamanında alan mürettebat geminin kıçında denize doğru bakan bıyıklı bir adamı elindeki rakı bardağıyla kıskıvrak yakalıyor. Esrarengiz adamın, gemiye **"Abraham"** adıyla binen **"İbrahim"** olduğu ortaya çıkınca panik başlıyor. Alarm veriliyor. Kaptan hançeresini yırtarak bağırıyor: **"Gemide Türk var. Filikalara"** ortalık ana-baba gününe dönüyor. İzdiham çıkıyor, yolcular mahşeri yaşıyor. Kimsenin gözü filikaları görmüyor. Doğrudan Atlas Okyanusu'nun karanlık sularına atlayan yüzlerce yolcu köpek balıklarına yem oluyor..." Kıbrıslılar, pasaportsuz giriş uygulamasının başlamasından sonra hızlanan Türkiyeli göçünden büyük rahatsızlık duyuyor. Gizliden gizliye yaşanan kültür çatışması, ülkedeki suç oranının artmasından sonra bir Kıbrıslı-Türkiyeli ayrımının ilk sinyallerini veriyor.

Hüseyin ALKAN

● YORUMSUZ DEĞİL! YORUM VAR: Görüldüğü gibi, hakim sınıfların boyalı basını da gelişmenin hiç de "anavatan / yavru vatan", "hepimiz Türküz!" şovenist hayalleri çerçevesinde olmadığını, aslında işgalin başından beri olan Kıbrıslı – Türkiyeli ayrımının giderek derinleştiğini gösteren "sinyaller vermek" zorunda kalıyor... İşgal, yalnızca Kıbrıs'ın Rum ve Türk halklarını birbirine karşı düşman etmekle kalmıyor; işgal bölgesinde Kıbrıslı – Türkiyeli ayrımını da giderek geliştiriyor. İşgal, halkları birbirine düşman etmenin aracıdır!
Biz bu yüzden, "Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!" ve "Halkların kardeşliği için tek yol devrim!" diyoruz...

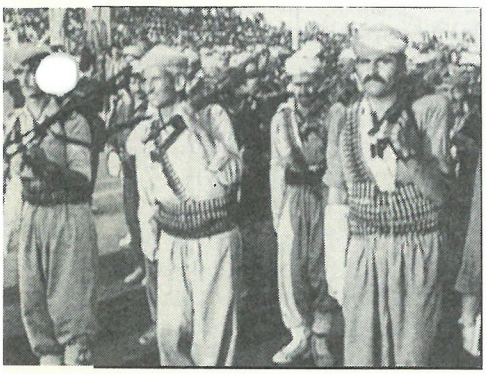

Bra kujî ?!

Güney Kürdistan'daki çatışmalar hakkında...

FAŞİST Türk devletinin PKK kamplarını imha etme amacı ile 12 Nisan 1994 tarihinde başlattığı son geniş çaplı sınır ötesi harekatın hakim sınıflar açısından yine başarısızlıkla "son bulması" ile Güney Kürdistan'daki IKDP ve YNK arasındaki çatışmalar, ön plana çıktı.

ÇATIŞMALARIN SEYRİ...

Sözkonusu bu çatışmaların çıkmasının ardından, bir yandan ABD ve İngiltere çatışmaların durdurulmasını isterken, diğer yandan da PKK ve bazı Kürt örgütleri çatışmaların durması için çaba sarfettiler. Bunların sonucu olarak 5 Mayıs'da IKDP ve YNK arasında çatışmaların durdurulması için bir protokol imzalandı ve çatışmalar durduruldu. Fakat bu protokole sadece kısa bir süre uyuldu, çatışmalar daha da şiddetlenerek sürdü. Çatışmaların sürdüğü ortamda IKDP, sınır hattında PKK'ya karşı savaşmak istemeyen peşmergeleri yerlerinden aldı, yerine PKK ile çatışma yanlısı olanları yerleştirdi. Bu arada islami hareketi olarak tanımlanan kesim de IKDP'nin yanında yer alıp YNK ile çatışmaya girdi.

Çatışmalar döneminde öne çıkan bazı diğer olaylar ise şöyledir: 11 Kürt örgütü bir araya gelerek çatışmaların durması için girişimlerde bulundu. DEP arabuluculuk yapmaya hazır olduğunu açıkladı ve Güney Kürdistan'a bir heyet göndererek taraflarla görüşmelerde bulundu. IKDP, Özgür Ülke gazetesinin Zaxo bürosunu basıp, gazetenin temsilcisi ve muhariri iki kişiyi gözaltına aldı. IKDP'nin, Diyana'da çatışmaları protesto eden halka ateş açtığı ve 6 kişiyi öldürdüğü haberi verildi. 20 Mayıs'da bir kez daha IKDP ile YNK ateşkes konusunda anlaştı ve bu ateşkes üç gün sürdü. IKDP, YNK'nın denetimi altında olan yerlere gıda ve petrol ambargosu koydu. Buna karşı PKK da IKDP'yi ambargoyu kaldırmazsa, kendilerinin de IKDP'nin denetimi altında olan bölgelere ambargo uygulayacağı biçiminde uyardı. İran askeri birliklerinin desteklediği belirtilen IKDP Halepçe'yi kuşatma altına aldı. Süleymaniye'den Erbil'e kadar yürüyen 380 kadın, 27 Mayıs günü Meclisi işgal ettiler. Bunların amacı da çatışmaların durdurulması idi. IKDP ve YNK yetkilileri ile TC'nin Dışişleri Bakanlığı üst düzey yetkilileri Silopi'de biraraya gelerek, barış için mutabakata vardılar. Bunun ertesinde Barzani ve Talabani Erbil'de biraraya gelerek birkez daha ateşkes ilan ettiler.

5 Haziran 1994 tarihinde çatışmaların durdurulması yönünde görüş birliğine varılan toplantıda ayrıca şu kararlar da alındı:

"İran pastarları ve islami güçlerin Süleymaniye ve Halepçe bölgesinden derhal geri çekilmemesi durumunda iki örgütün bu güçlere ortak müdahale etmesi

-Esirlerin karşılıklı serbest bırakılması,

-Parlamento'nun yeniden açılması,

-İşgal edilen askeri karakolların yeniden açılması ve stratejik noktalardaki savaş bölgelerinin KDP ve YNK yetkililerince denetlenmesi." (Özgür Ülke, 8 Haziran 1994)

Alınan bu kararlarda dikkat çekici olan noktalardan birincisi, islami güçler ve İran pastarlarına karşı, IKDP ve YNK'nın ortak tavır takınmasıdır. Bu noktada takınılan tavır, IKDP ve YNK'nın siyasi mücadelede ne kadar güvenilmez olduklarını ortaya koymaktadır. Şöyle ki, sözkonusu islami güçler ve İran pastarları, IKDP'nin YNK'ya karşı saldırıda bizzat IKDP ile birlikte hareket eden güçlerdir. Alınan kararda, sanki IKDP'nin bu güçlerin Süleymaniye ve Halepçe bölgesinde bulunmasında payı yokmuş gibi tavır takınılmaktadır. Bu sahtekarlık dışında, daha kendi aralarındaki çatışmalar son bulmamışken, aynı saflarda ve ortak müdahalede bulunma istemleri ve kararları da bu güçlerin sınıf niteliklerine uygun bir tavırdır...

Bunların 5 Haziran'da yaptıkları "barış" anlaşmasının ardından çatışmalar yeniden başladı. IKDP güçleri ile islami güçler ve İran pastarlarının ortak saldırıları bir kez daha gerçekleşti.

TC cephesinde ise kısaca durum şöyleydi: İran Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Muhammed Haşimi, Cumhurbaşkanı S. Demirel, Dışişleri Bakanı H. Çetin ve Dışişleri Bakanlığı Müsteşarı Ö. Sanberk ile Ankara'da görüşmelerde bulundu. Sözkonusu bu görüşmelerde din ortaklığının öne çıktığı Bosna-Hersek sorunu ile ve yine ortak noktaları olan Kürt sorunu üzerine konuşuldu. Bu arada Güney Kürdistan'daki durum da ele alındı.

Rafsancani'nin özel temsilcisi ile yapılan görüşme sonrasında Dışişleri Bakanlığı sözcüsü F. Ataman, Nasreddin Hoca'nın "cebimdekinin ne olduğunu bilene en büyük şeftaliyi vereceğim" deyip cebindekinin şeftali olduğunu ele veren fıkrası gibi, "ortak eylem konusunu" ele almadıklarını söyleyerek, aslında neyi konuştuklarını ortaya koydu. Ayrıca F. Ataman *"PKK taraf olursa biz de taraf oluruz"* ve *"taraflardan birinin PKK ile işbirliğine gitmesi halinde Türkiye'nin tarafsız kalması mümkün değildir"* diyerek "tarafsız" olduklarını yutturmaya çalışırken, tehditde bulunmayı da ihmal etmiyordu. Ataman bunları açıklarken Cumhurbaşkanı S. Demirel de, Rafsancani'nin özel temsilcisi ile gönderdiği mesajda, Irak'ın toprak bütünlüğüne yönelik kaygıların dile getirildiğini belirterek, *"İran'la bizim, hem Irak, hem de PKK meselesinde işbirliğimiz var"* diyerek daha açık bir dille durumu izah etmekte idi.

Bu arada 28 Ocak 1994 tarihinde bombalanan ve yerle bir edildiği, bir daha kullanılamaz hale getirildiği söylenen Zele kampı bir kez daha bombalandı ve bir kez daha "yerle bir" edildi...

Yine bu bombardıman dönemine denk gelen, Talabani'nin bölgede hakim duruma gelmesi halinde TC'nin müdahale edip etmeyeceği tartışma-

ları da, faşist Türk hakim sınıflarının kime destek verdiklerini ortaya koyan bir tartışma oldu.

20 Mayıs'da ilan edilen ateşkesin bozulması sonrasında, faşist devletin cumbabası S. Demirel de, çatışmaların barışçıl bir şekilde çözülmesi için telkinde bulunulacağını açıklamaktan geri durmadı. Silopi'de IKDP, YNK ve Türk Dışişleri Bakanlığı üst düzey yetkililerinin buluştuğu toplantıda, Türk yetkilileri YNK'yı PKK ile işbirliği yapmaması konusunda uyarmayı da ihmal etmediler.

Kısacası, Türk hakim sınıfları şu an İran ile işbirliği içinde Barzani'yi destekleyerek Güney Kürdistan'daki gelişmeleri kendi istemi doğrultusunda yönlendirmeye çabalamaktadır. Fakat bu istemin, kolayca gerçekleşmeyeceği şimdiden ortaya çıkmıştır. YNK'nın IKDP tarafından yok edilmesinin mümkün olmadığını gördüğünde, faşist Türk devleti YNK'yı da içinde barındıran bir çözüm aramaya yönelmek zorundadır. Ve Silopi'deki toplantı da bunun bir işaretidir.

İran bir yandan Türkiye'den Güney Kürdistan'a ortak askeri müdahalede bulunmasını isterken, diğer yandan IKDP'yi destekleyerek YNK'ya karşı savaşmaktadır. Somut olarak Halepçe'nin kuşatılmasında IKDP'nin yanında yer almıştır. Buna bağlı olarak kendisinin de müdahale etmesi sorunu tartışmaya çekilmiştir. Kendi sınırının tehlikede olduğu bahanesi ile de sınır bölgesine askeri yığınak yapmaktadır.

Sınıra yığılan bu askeri güç, TC'nin askeri gücü gibi Güney Kürdistana girip yine geri çekilmektedir. Faşist Türk devletinin takındığı tavıra benzer bir tavrı da, faşist-dinci İran devleti takınmaktadır. Bu, TC ile olan çelişkilere rağmen böyledir. DEP heyetinin Güney Kürdistan'daki izlenimleri içinde, Güney Kürdistan'ın TC ile İran arasında paylaşılmasının senaryoları –bu bugünkü durumda pek olası olmasa da– dile getirilmektedir.

Irak faşist Saddam rejiminin tavrı bunların tavırlarından değişik değildir. Irak Başbakan yardımcısı Tarık Aziz bir yandan Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi üyeleri ile Irak'a uygulanan petrol ambargosunun kaldırılması için görüşmelerde bulunurken, diğer yandan ise TC ile diplomatik ilişkileri geliştirmeye önem verdiğinin göstergesi olarak, TC devletinin Başbakan yardımcısı M. Karayalçın'ı Irak'a davet etti. Batılı emperyalist ağababalarının "yanlış" anlayabilecekleri ihtimali üzerine arslan sosyal-demokrat Karayalçın bu davete olumlu cevap vermekten kaçındı ve kendi yerine, SHP Genel Başkan Yardımcısı M. Gülcegün'ü göndermeye karar verdi.

Faşist Türk devleti ile diplomatik ilişkileri çerçevesinde T. Aziz, *"Körfez Savaşı'nın ağır siyasi ve ekonomik faturasını Türkiye'nin ödediğini"* belirterek TC'ye akıl verirken, Birleşmiş Milletler'in ambargosuna uyulmasının TC'nin zararına olduğunu vurgulamaktadır. Bu temelde de *"karşılıklı menfaatlere dayanan iyi ilişkiler"*den yana olduklarını belirtmektedir.

IKDP ve YNK arasındaki çatışmalar bağlamında Saddam Hüseyin faşisti, radyoda yaptığı bir konuşmada, *"Kuzey Irak'ta sivil halka yoğun baskı yapılmaktadır, bu nedenle buraya müdahale edilmesi gerekir."* diyerek müdahale etmeye hazır olduklarını ortaya koydu. Bu arada sınır bölgesine asker yığma işine de başlandı. Binlerce Güney Kürdistan'lının katili değilmiş gibi, sivil halkın baskı altında tutulmasına karşı imiş gibi, sahtekarlık yapmaktan da geri durmamaktadır. Kendisine karşı oluşturulan Çekiç Güç'ten bölgedeki istikrarı sağlamasını talep eden de yine bu faşistin kendisi olmuştur.

Kısaca özetlersek, bu çatışmaların bir nedeni, var olan statükonun bugünkü biçimi ile sürdürülüp sürdürülmemesi konusudur. Statükonun Irak'ın bütünlüğü temeline dayanan bir biçimde değişmesinden, Irak ile Türkiye'nin faşist hakim sınıflarının ortak çıkarları vardır. Bu yüzden faşist Türk hakim sınıfları *"Kürtleri Bağdat rejimi ile barıştırma"* çabası içindedir. Bu konuda Barzani takımı faşist Saddam ile anlaşma yönünde tavır takınırken, Talabani takımı böyle bir anlaşmaya karşıdır. Aradaki bu görüş farklılığının sonucu olarak da sözkonusu çatışmalar gündeme geldi. Statüko bu biçimi ile sürdüğü sürece ve aradaki görüş farklılıklarının kalması durumunda bu çatışmalar da şu ya da bu biçimde sürecektir.

Çatışmaların bir diğer nedeni ise, bizzat çatışmayı yürüten güçler arasındaki iktidar kavgasıdır. Güney Kürdistan'da esas hakim güç olma kavgası, IKDP ile YNK'yı çatışmaya sürüklemiştir. Bunlar arasındaki iktidar kavgası, Güney Kürdistan'da bunlara karşı da gelişen işçi sınıfı önderliğinde yapılacak devrimle, işçi-köylü devrimci-demokratik iktidarı kurulana kadar da sürecektir.

PKK'NIN ÇATIŞMALAR HAKKINDAKİ TAVRI...

Sözkonusu çatışmaların kendi aleyhine sonuçlar ortaya çıkarabileceğini sezen PKK, baştan itibaren bu çatışmaların durması için çaba gösterdi, arabuluculuk yapmaya çalıştı. Çatışmaların başlangıcında bir bildiri yayınlayarak bölgede dağıttı. 5 Mayıs'da tarafların vardığı anlaşmaya uymamaları sonucunda ise PKK diğer bazı Kürt örgütlerine biraraya gelmeleri çağrısında bulundu ve toplam 11 Kürt örgütü biraraya gelerek çatışmaların durması için girişimlere başladı.

Çatışmaların sürdüğü dönemde, PKK'nın bazı önderleri değişik tarihlerde bu noktada tavırlarını ortaya koydular. Bunlardan özellikle iki noktada takınılan tavır üzerinde durmak gerekiyor.

Bunlardan birincisi, PKK'nın Güney Kürdistan bağlamında takındığı tavırdır. Bilindiği gibi, her ne kadar Kürdistan'ın dört parçasının birleştirilmesi hedefine sahip olsalar da, bugüne kadar PKK'nın esas savaş alanı Kuzey Kürdistan olmuştur. Bunun sonucu da çatıştığı düşman faşist Türk devleti olmuş ve başta Suriye olmak üzere, Irak ve İran'la "iyi" geçinme politikası pratiğe geçirilmiştir. Özellikle Körfez Savaşı sonrasında Güney Kürdistan'da ortaya çıkan durum, PKK'nın burada da belli bir düzeyde örgütlenmesini ve taban kazanmasını beraberinde getirdi. Bir yandan güçlenme durumu, diğer yandan ise Güney Kürdistan'daki çatışmaların sonuç itibarı ile kendisine karşı olması olguları birleşince, PKK Güney Kürdistan'da da mücadele etmeye yöneldi. Bu tavırları en açık biçimi ile Serxwebun sayı 149'da ortaya kondu. Bu konuda A. Öcalan'ın takındığı tavır şöyledir:

"Güney'i bütünüyle devrimci-yurtsever güçlere ve esas olarak da bize kapatma, Güney'i koruculer biçiminde Kuzey'in üzerine sürerek bitirme, hem de önümüzdeki üç aylık bir süre içinde (bu süre yıl sonuna kadar da uzatılıyor) bunu tamamlama biçiminde çok tehlikeli, hem tarihsel anlamda, hem de güncellik anlamında ulusal kazanımları, yine devrimci özgürlüksel kazanımları toptan elimizden alabilecek, eğer önlenemezse belki de bundan sonrasını toptan karanlık bir biçimde halkımızın ulusal bağımsızlığı ve özgürlüğü aleyhinde geliştirebilecek türden bir duruma yol açılmış olur." (agd. sayfa 6)

Durum değerlendirmesini bu şekilde ortaya koyduktan sonra ise şunlar söylenmektedir:

"Sonuçta bize karşı geliştirilmek istenen bu planı böylece daha ilk adımını atarken, başarısızlığa uğratmada aktif davranacağız. Zamanı ve zemini çok iyi kullanacağız. Sadece bu planı boş çıkarmakla yetinmeyeceğiz, Güney'i muazzam bir devrimci gelişmenin zemini haline getireceğiz. Elverişli koşullarından ötürü, Güney'i devrimci gelişmenin boy attığı bir alan düzeyine çıkarmak, eğer Irak bütünlüğü i-

çinde bir çözüm isteniyorsa demokratik ve özgür bir Kürdistan temelinde bir birlikteliğe yol açmak amacımızdır. (abç) Yine buranın işbirlikçilere ve TC'nin özel savaşına destek veren bir alan değil, tersine buna başarıyla karşı koyan bir alan, sağlam bir direniş cephesi, onun geri üssü durumuna getirme amacındayız. Bu konumu taşıracağız. Güney halkı devrimin dayanacağı bir halk olarak rolünü oynayacaktır. Buna engel teşkil eden tutum, örgüt ve onun önderliği kimse aşılacaktır. (abç) Eğer ille bir birliktelik isteniyorsa bu, halkın yurtsever olan, düşmanın çıkarlarına alet olmayan ve düşmanın iradesini durduran bir birlik olacaktır. KDP ve Barzani önderliği ya bu çerçeveyi kabul edecek, ya da aşılmayı göze alacaktır. Ya yurtsever-demokratik hareketin genel çıkarlarına tabi olur ve düşmanla ilişkilerini sınırlandırır, ya da ortadan kaldırılır veya bu savaşın sonunda başına gelecek olanı kabul eder, kaderine razı olması gerekir. Biz böylesi bir yaklaşım içindeyiz." (abç) (aynı yerde)

PKK'nın Güney Kürdistan bağlamındaki bu tavrı yeni bir tavırdır. Bunun hangi yönde gelişeceğini şimdiden söylemek kahinlik olur. Fakat iki nokta şimdiden açıktır. Birincisi, IKDP ve Barzani'ye karşı takınılan tavır, önümüzdeki dönemde Güney Kürdistan'da yeni çatışmaları beraberinde getirecektir. Bu çatışmaların, PKK ile IKDP arasındaki çatışmaların olmaması için Barzani'nin şimdiye kadar yürüttüğü politikadan vazgeçmesi gerekir. Ki bu, Barzani'nin emperyalist ağababalarının çizdiği çerçevede hareket edeceği bilindiğinde pek olası değildir.

İkinci nokta ise, PKK'nın YNK ve Talabani'yi, IKDP ve Barzani'den nitelik olarak ayrı ele almasıdır. PKK'nın pragmatik tavrı bu çatışmalar bağlamında da ortaya çıkmaktadır. Nitekim çatışmalar döneminde IKDP'nin tavrını devam ettirmesi halinde YNK'dan yana tavır takınacaklarını açık açık belirttiler. İki burjuva milliyetçi örgütün, aralarındaki farklılıklara rağmen bugünkü çıkarları, ikisini bir yerde buluşturmaktadır.

Üzerinde durulması gereken diğer nokta ise, çatışmalar hakkında yapılan şu değerlendirmedir:

"Son KDP-YNK çatışması; ne kardeş çatışması, ne de iktidar kavgasıdır. Büyük emperyalist devletlerin ve sömürgecilerin satranç üzerindeki piyon hamleleridir." (abç) (agd. sf. 2)

ERNK Avrupa Temsilcisi Kani Yılmaz da Brüksel'de yaptığı basın toplantısında bu yaklaşımı şöyle dile getirmektedir:

"Bu savaş ne kardeş savaşıdır, ne de iktidar savaşıdır. İktidar olmayan Kürtler nasıl iktidar savaşı yürütebilir?" (abç) (Özgür Ülke, 19 Mayıs 1994)

Bu iki alıntıda ortaya konan düşüncede, sadece bu çatışmaların "kardeş çatışması" olmadığı doğrudur. Bunun ötesinde iktidar savaşı, ya da onların deyimi ile iktidar kavgası konusunda söylenenler bütünüyle yanlıştır. Sözkonusu çatışmaların iktidar kavgası olmadığını söylemek, siyasi olarak içinde bulunulan cehaletin ölçüsünü ortaya koymaktır.

Bununla bağ içinde savunulan, bu çatışmaların *"Büyük emperyalist devletlerin ve sömürgecilerin satranç üzerindeki piyon hamleleridir"* görüşü, çatışmaların suçlusunun emperyalist ülkeler olduğu, aslında onlar olmasa, *"kardeş kardeş birarada yaşanacağını"* savunmaktır. Böylece bizzat Güney Kürdistan'da yürüyen çatışmaların Kürt hakim sınıflarının kendi aralarındaki bir iktidar kavgası olduğu gizlenmeye çalışılmaktadır.

PKK bir yandan bu görüşleri savunurken diğer yandan da faşist TC ile siyasi çözüme hazır olduklarını belirtmekten de geri durmamaktadır.

Kani Yılmaz, sözü geçen basın toplantısında *"PKK, Brüksel Konferansı'nda siyasi çözüm için gerekenleri söylemişti. Gerçek anlamda bir siyasi çözüme hazırız." (abç) (aynı yerde)* diyerek çağrıda bulunması da aynı yanlış yaklaşımın ürünü olan bir tavırdır.

Yukarıda aktardıklarımızı toparlarsak, Güney Kürdistan'da ortaya çıkan çatışmalar, esas olarak bugünkü statükonun değişmesi için yürütülen bir çatışma olmuştur. Güçler dengesinin Barzani lehine değişmesi şartlarında faşist Saddam rejimi ile anlaşarak, Körfez Savaşı öncesi durum yeniden tesis edilerek ve Güney Kürdistan'a özerklik tanınarak; PKK'nın Güney Kürdistan'da barınmasına son vermek ve böylece Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal mücadeleyi bastırmak, hem faşist Türk devletinin ve hem de faşist Saddam Irak rejiminin çıkarları temelinde bir durum ortaya çıkacaktır. Fakat ***bugün, içinde bulunulan koşullarda*** emperyalistlerin kendi aralarındaki çıkar savaşı, bunun böyle olmasına uygun değildir.

Faşist Türk devletinin Güney Kürdistan üzerinde Kuzey Kürdistan'daki mücadeleyi bastırma hevesi bir kez daha kursağında kaldı, daha çok kalacak... Ne İran'la işbirliği, ne de IKDP ile işbirliği, statükonun TC'nin istediği yönde değişmesini sağlayamadı. Bir yandan IKDP'ye el altından destek verirken, diğer yandan ise Güney Kürdistan'da PKK'nın gelişmesi durumunda ne yapacağı sorunu ile karşı karşıya kalmıştır. En geç yıl sonuna kadar işini bitirmek istediği Kuzey Kürdistan'daki ulusal mücadele karşısında elinden gelen her oyuna başvurmaktadır. Başvurduğu oyunların ulusal mücadeleyi bastıramadığı ortaya çıktıkça kudurmakta ve daha da fazla saldırganlaşmaktadır. Fakat hiçbir şey, faşist Türk devletinin yıkılmasını engelleyemeyecektir!

Güney Kürdistan'daki çatışmalardan çıkarılması gereken esas ders, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun, Barzani ve Talabani gibi işbirlikçilerin önderliğinde mümkün olmadığıdır. Kürt ulusunun kurtuluşu emperyalistlerin çizdiği siyasi çerçeve içinde ve onların himayesi altında da mümkün değildir. Bu, PKK'nın savunduğu siyasi çizgi temelinde de mümkün değildir.

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, emperyalizme, emperyalizmle işbirliği yapanlara, reformizme ve burjuva milliyetçiliğine karşı; değişik ulus ve milliyetlerden proletarya ve emekçilerin mücadele birliği temelinde ve proletarya önderliğindeki devrimlerle mümkün olacaktır.

Bu, somut olarak parçalanmış olan Kürdistan'ın dört parçasında, bu parçaları ilhak eden devletlerin proletarya önderliğindeki devrimlerle yıkılmasını öngörür. Bunun gerçekleşmesi için de, bu devletlerin sınırları içinde Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış BOLŞEVİK PARTİlerin inşa edilmesi gerekir.

Kürt ulusunun kurtuluşundan yana olan Kuzey Kürdistan'lılar, sizin ulusal kurtuluşunuz, ancak sosyal kurtuluşunuz temelinde mümkündür. Bunun için Kuzey Kürdistan'da BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)'ın inşasına omuz ver! Bu görevin yerine getirilmesi, senin geleceğinin, sınıfsız, sömürüsüz topluma varmanın tek garantisidir! Bunun dışında seni kurtaracak olan hiçbir alternatif yoktur!

Reformizme karşı, devrim bayrağını; milliyetçiliğe karşı, enternasyonalizm bayrağını yükselt!

Kahrolsun emperyalist oyunlar ve işbirlikçilik!

Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Yaşasın değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin mücadele birliği!

12 Haziran 1994 ◄

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)

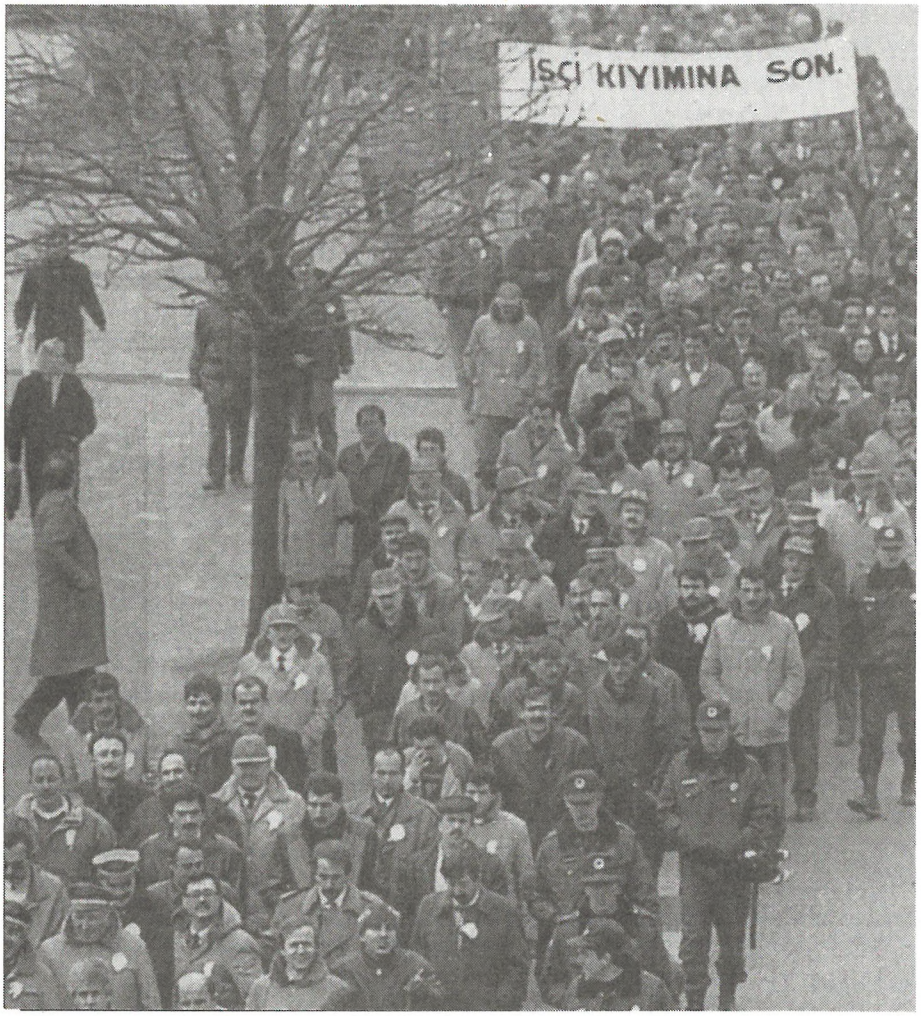

(Birleşik Metal Sendikası Genel Başkanı) gibi faşist ve reformist sarı sendika ağaları, –sendikacı olmaları bakımından(!) o dönemde işçi sınıfına yönlendirilen saldırılara göğüs germeleri gerekirken– otomotiv ve metal iş kollarındaki krizin gerçek kriz olmadığını, gündemde olan yerel seçimlere ilişkin olarak yaratılan yapay bir kriz olduğunu savunacak kadar zavallılaştılar. *(Bkz. Milliyet, 27.03.1994)*

Bu "işçi dostları", krizin, seçimler dolayısı ile, –hakim sınıfların bir bölümü tarafından– olmadığı halde varmış gibi gösterildiğini ileri süren bir "mücadele" çizgisi ile, krizin gerçek olması halinde yapacak bir şeyleri olmadığını da peşinen kabullenmiş oluyorlardı. İşçi sınıfının haklarını savunma iddiasındaki bu tekkelerin yönetimlerini gasp etmiş olan bunlar ve benzeri sendika ağalarının, işçi sınıfı hareketini, faşist hakim sınıfların saldırıları karşısında hazırlama diye bir dertlerinin olmadığı, takındıkları bu tavırlarla gayet açık ortaya çıkmaktadır. Sınıf bilinçli işçiler, işçi sınıfının mücadeleyi kendi ellerine alabilmesi için, işyerlerinde kendi partisi önderliğinde kuracağı "işletme hücreleri"ndeki çalışmayı, sendika kastına rağmen, acilen yoğunlaştırma görevi ile karşı karşıyadır.

İşçiden... Fabrikadan...

GEÇEN yılın son üç-dört aylık zaman dilimine ilişkin olarak, işçi sınıfının mücadelesinin esasta bir durgunluk ile belirlendiğini yazmıştık... İşçi sınıfı hareketinin, 1994 yılına, bir önceki yıldan sırtlayıp getirdiği sorunlarla gireceği ve işçi sınıfının faşist hakim sınıfların yönlendirdiği saldırılara karşı hazırlıklı olması gerektiği çok açıktı. Faşist Türk hakim sınıflarının, işçi sınıfına taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma ve özellikle de özelleştirmeler yoluyla yönlendireceği saldırılar, biraz olsun işçiyle, sendikayla, fabrikayla ilişkisi olan her insan tarafından bilinirken, Türk-İş Başkanı Bayram Meral, yerel seçimler öncesinde, şu lafları ediyordu:

"Seçimlerden sonraki istikrar programının (kimin istikrar programı? Tabii ki faşist Türk devletinin bugünkü hükümetinin! /BN) *yükü, çalışanların sırtına yıkmayı amaçlayabileceğini kaydeden Meral, buna Türk-İş'in karşı çıkacağını söyledi." (Milliyet, 22 Mart 1994)*

Bayram Meral'in bu lafları sarfettiği günlerde, otomotiv ve metal iş kollarında yaşanan krizin doğrudan sonucu olarak en aşağı 30 bin işçi, –işten atılmaların ön aşaması olarak– "zorunlu tatil"e çıkartılmıştır. Faşist Türk hakim sınıflarının, içinde bulundukları krizin yükünü, işçi sınıfına ve geniş emekçi halk yığınlarına yükleyeceği gayet açıkken, Bayram Meral faşistinin, hakim sınıfların krizin yükünü çalışanların sırtına yıkmalarını bir olasılık olarak adlandırması, kimlere uşaklık ettiğini açıkça ortaya koymaktadır. Hakim sınıfların krizin yükünü, kendilerinin omuzladıkları hiç görülmüş müdür?!!

Mustafa Özbek (Türk Metal Sendikası Genel Başkanı), Ali Rıza İkisivri

• • •

Dergimizin bundan önceki sayısında, ülke somutunda yaşanan "krizleri" konu olan yazılarda da ortaya konulduğu gibi, fatura, işçilere ve emekçi halk yığınlarına çıkartılmıştır. Sanayi krizinin ilk kurbanları, otomotiv ve yan kuruluşlarında çalışan işçiler ve özellikle de kadın işçiler oldular...

Yerel seçimler öncesinde, yıl başından beri yaklaşık 100 bin işçi işten atılmıştı.

Türk-İş'in sayılarına göre, 1993 yılında, işlerinden çıkartılan işçi sayısı 217 bindir. Başka kaynaklara göre, işten atılan işçilerin sayısı yarım milyonu geçmiş durumdadır...

1994 yılına ilişkin olarak da, Türk-İş ve DİSK'in sayılarına göre, ekonomik krizin ilk dört aydaki etkilemesi ile birlikte, 110 bin işçi işlerinden çıkartıldı. En fazla işçi çıkartılan tekstil iş kolunda, 40 bin işçi işyerlerini kay-

Sendikadan...

bettiler. Teksif Genel Başkanı Şevket Yılmaz bu dönemde 43 bin işçinin işten atıldığını söylemektedir. İşten çıkarmalarda en kabarık sayıyı, Devlet Su İşleri ve Türkiye Elektrik Kurumu gibi KİT'lerde çalışan 25 bin civarındaki *"geçici işçiler"* oluşturdu. Ve ayrıca yerel seçimler sonrasında, belediyelerde çalışan, sayıları 6-7 bin arasında değişen belediye işçilerinin işine son verildi.

İşten atmalara ilişkin verilebilecek örneklerden biri de, "İstanbul Sanayi Odası"nın üye şirketlerinde yaptırdığı bir ankete göre, yılbaşından bu yana sadece İstanbul'da her on sanayi işçisinden birinin işinden olduğu şeklindedir...

Sanayideki krizin ortaya çıkardığı durgunluk karşısında, patronlar "önlem" olarak, önce her vardiyada birer ay "ücretli izin"i, daha sonra ise "ücretsiz izin"i(!) ve onun ardından da işten atmaları gündeme getirdiler.

Sendika federasyonları korkunç bir çaresizlik içinde bekler ve *"hangi eylemi yapalım, nasıl tavır koyalım"* tartışmalarını sürdürürlerken, durum neredeyse, eylem yapacak, toplu sözleşme görüşmesini sürdürecek işçinin kalmadığı bir duruma dönüşmüştür. Çığ gibi büyüyen işsizlik ve bu işsizliğe ilişkin sayılar, gerçekten de işçi sınıfına yapılan saldırının felaketli boyutlara ulaştığını göstermektedir.

Son olarak, 24 Haziran 1994 tarihli Milliyet gazetesinde, Çalışma Bakanlığı'na dayanılarak açıklanan sayılar, 1 Ocak ile 22 Haziran tarihleri arasında 28 işkolunda 577.108 işçinin işten çıkartıldığını ortaya koymaktadır. *(Bkz. Tabela "İşten çıkarılanlar", Milliyet, 24.06.1994)*

Bu sayılar, –her zamanki gibi– resmi olan sayılardır ve sigortasız çalışan, herhangi bir sosyal güvencesi olmayan ve her istendiği anda işten atılan işçi, emekçi bu sayılara dahil değildir. Bu anlamda, işçi kıyımına ilişkin sayıların çok daha yüksek olduğu bilinmek zorundadır!!!

Faşist Türk hakim sınıflarının ekonomik alanda içinde debelendikleri krizden çıkabilmenin yollarından biri olarak gördükleri "özelleştirme" önlemlerinin büyük sayılarda işçi kıyımına kapı açacağı biliniyordu. Yukarıda sadece "ekonomik kriz" bağlamında sayılarını ortaya koyduğumuz işçi kıyımı, özelleştirme ile de korkunç boyutlar kazanarak –işçi sınıfı en azından 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'nde olduğu gibi ayağa kalkmaz ise– maalesef sürecektir. Ve hakim sınıflar, ekonomik krizden çıkacaklarını umdukları 5 Nisan kararlarını açıklarken, nihayet(!) "özelleştirme" ile ne tasarladıklarını somut bir şekilde ortaya koyma şansını yakaladılar.

5 Nisan kararlarına göre: Karabük Demir-Çelik Tesisleri, Zonguldak Kömür Madeni'nin iki ocağı, Türkiye Zirai Donatım Kurumu, Devlet Malzeme Ofisi, Tekel'in Ankara ve Bomonti Bira Fabrikası ile Cibali Sigara Fabrikası, Sümer Holding'in 7 işletmesi, Petkim'in Yarımca Tesisi, Petlas, Turban'ın işlettiği beş şehir oteli, Testaş'ın Aydın İşletmesi, Haliç Camialtı ve İzmir Alaybey tersaneleri, Et Balık Kurumu'nun bazı kombina ve işletmeleri KAPATILACAKTIR! Et Balık Kurumu, Yem Sanayii, Erdemir, Tüpraş, Petrol Ofisi, Petkim, THY, Turban, Havaş, Denizcilik Bankası, Deniz Nakliyat ve DİTAŞ, TEK ve PTT, Sümerbank, Etibank, Emlakbank ise SATILACAKTIR!!!

Kapatılma ve satılma sonucu işsiz kalacak olan işçilere, *"kıdem tazminatları yanısıra, en az 8 aylık maaşlarına karşılık gelecek bir «ek tazminat» ödenmesi planlanıyor." (Hürriyet, 7 Nisan 1994)*

İlginçtir! Bunun, krizden kurtuluşun paketi olarak sunulan 5 Nisan kararlarından iki gün sonra açıklanması çok ilginçtir! İşçilerin galeyana gelmemeleri için sarfedilen "kıdem tazminatı", "ek tazminat" gibi laflar, güzel duyulsalar da, işten çıkartılan onbinlerce işçi için, ellerine geçen bu paraların ("tazminat"ların) üç-beş ay içinde suyunu çektiğini gördüklerinde, pişman olmak fayda getirmeyecektir.

Çünkü işçi sınıfı hareketi hazırlıksızdır. İşçiler, tabii ki 5 Nisan kararlarını sessiz bir şekilde kabul etmediler. İşçiler tabii ki, kapitalist-emperyalist ekonominin ortaya çıkardığı krizin neden olduğu işten atmalara karşı da sessiz kalmadılar... Ancak esas olgu, düdüğü hala faşist Türk hakim sınıfları ve onların başyardakçıları olan sendika ağalarının öttürebilmekte oldukları şeklindedir. İşçi sınıfının eylemleri, direnişleri onun sessiz kalmadığını göstermişse de, işçi sınıfı hareketi olarak ama, hakim sınıfların saldırıları karşısında gerekli olan hazırlıklara sahip olmadığını da berrak bir şekilde ortaya koymuştur...

Yerel seçimlerden sonra, Adana Büyükşehir, Seyhan ve Yüreğir belediyelerinde işten atılan işçilerin, haklarını aramak için Ankara'ya yürümeleri; yine Gebze belediyesinde işten atılan işçilerin direnişleri, yukarıdaki gerçeği değiştirmeye ve işçi sınıfı hareketinin esas sorunlarının çözümü olmaya yetmemektedir. Çünkü hala saflar tam netleşmemiştir! Daha önce Zonguldaklı maden işçilerinin yürüyüşünden de bildiğimiz gibi, yürüyüşler, direnişler ve tüm eylemler, Ankara'ya rica için, Ankara'ya dilekçe vermek için yapılırsa, sonuç sıfır olacaktır, olmak zorundadır. Esas sorun, eylemlerin, Ankara'daki merkezi devleti yıkmak temel talebi ve bu devleti yık-

İşten çıkarılanlar (1 Ocak-22 Haziran)

İşkolu	Çıkartılan işçi	İşkolu	Çıkartılan işçi
Tarım-Orman-Balık	**9.575**	**İnşaat**	**136.657**
Madencilik	11.570	Enerji	14.545
Petrol-Kimya-Lastik	**18.506**	**Ticaret-Büro**	**95.483**
Gıda	29.997	Kara Taş.	11.619
Şeker	**907**	**Demiryolu Taş.**	**6.535**
Dokuma-Tekstil	69.167	Deniz Taş.	5.330
Deri	**4.949**	**Hava Taş.**	**2.149**
Ağaç	6.131	Ardiye	348
Kağıt	**2.635**	**Haberleşme**	**4.365**
Basın-Yayın	2.881	Sağlık	1.700
Banka-Sigorta	**7.727**	**Konaklama ve Eğl.**	**30.968**
Çimento-Toprak-Cam	16.286	Milli Savunma	849
Metal	**64.750**	**Gazetecilik**	**1.154**
Gemi	734	Genel İşler	19.663
		TOPLAM:	**577.180**

mak için yapılmasının yollarının bulunması ile doğru bir şekil alacak ve çözüme doğru ilerlenecektir. Gerisi hayaldir...

• • •

1994 yılı, Haziran ayında başlayacak olan, metal iş kolundaki toplu sözleşme görüşmelerinin tanığı olacak. AEG, Alarko, Arçelik, BMC, Borusan, Erdemir, Mercedes, Otosan, Siemens, Tofaş gibi metal iş kolundaki bu önemli fabrikalarda çalışan toplam 100 bin sendikalı işçinin toplu sözleşme görüşmelerinin önü, şimdiden patronlar tarafından kapatılmış durumda. "Metal Eşya Sanayicileri Sendikası" Başkanı, *"Metal işçisine sıfır zam!" (Milliyet, 18.05.1994)* diyor.

KİT'lerde çalışan yaklaşık 500 bin işçinin, 1994 yılı ikinci altı ay zamları, hükümet tarafından katakulliye getirilmeye çalışılıyor. Hükümet yetkilileri, toplu sözleşmede kabullendikleri % 23'lük ücret artışını vermeyi tasarladıklarını ve fakat yine sözleşme maddesi olarak yer alan *"enflasyon farkını"*nın üstüne yatmayı düşündüklerini açıklamaktalar...

Bu yıl aynı zamanda, halen 2 milyon 497 bin 500 lira olan asgari ücretin yeniden belirlenmesi gerekmekte ve sendikalar asgari ücretin 4,5 ya da 5 milyon lira olması gerektiğini talep etmekteler. Oysa bu talebi getiren sendikalardan biri olan DİSK'in açıklamalarına göre, 1994'ün Ocak ayında dört kişilik bir ailenin ***en asgari koşullarda yaşamını sürdürebilmesi için*** 8 milyon 783 bin liraya ihtiyacı vardır. Bu

Bir okuyucu mektubu:

Gebze'de işçi-memur direnişi, faşist Türk devletini korkutuyor!

Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden kadın ve işçileri...

Oy vererek işbaşına getirdiğiniz dinci, faşist Refah Partililer ve ANAP lıların birbirlerinden farkları yoktur. İşbaşına gelir gelmez ilk işleri, emeğe saldırı olmuştur. İlk icraatleri işçi-memur kıyımı olmuştur...

Kadın ve erkek işçiler!

Ulusal köleliğe başkaldıran, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleye atılan Kürt emekçileri üzerinde faşist terörün, baskının, kitlesel katliamın sayısız biçimleri uygulanıyor, Kürt köyleri bombalanıyor, hakları için eylem yapan Kürt emekçilerine kurşun yağdırılıyor. Hem de, sözüm ona çokça "demokrat" kesilen sosyal-demokratların da iktidar ortaklığı olduğu bir dönemde... Kendine devrimciyim, demokratım diyenlerin de bu sosyal-demokratları desteklediği bir ortamda...

İşte bunun içindir ki, bunların birbirinden hiç farkı yoktur. Bu nedenle hem soykırıma, hem işten çıkarmalara, hem de sendikasızlaştırmaya karşı mücadele edilmelidir. Mücadelenin hedefi, düzenin yıkılması olmalıdır. İşçinin, sömürü dünyasında kölelik zincirlerinden başka kayıp edecek hiçbir şeyi yoktur, ama ücretli kölelik düzenini yıkarak, kazanacağı yepyeni bir dünya vardır.

İşte marifetleri: Dinci, faşist Gebze Belediye Başkanı, Gebze Belediyesi'nden 80 memur ile 733 çalışanı işten attı. Çokça adil düzenden söz eden Gebze Belediyesi'nden atılan 80 memur ve 733 işçinin başlattığı direniş ve direnişe katılanların sayısı ikibin kişiye yaklaştı. Eylemde bulunan işçilere gelen desteklerle Gebze İlçesi, bir direniş kenti görünümüne girdi. Buna rağmen, dinci, faşist Gebze Belediye B[illegible]kanı, çıkarmış olduğu işçilerle kalmadı ve 278 işçinin çıkışını daha verdi.

Yerel seçimlerden sonra işbaşına gelen faşist düzen partilerinden ANAP ve RP'nin, belediye başkanı seçildikleri her alanda devrimci-demokrat işçileri ve memurları işten çıkartmaları, ilk uygulamaları oldu. Bu çıkarılan işçi ve memurların yerine, dinci ve MHP'li kafatasçıları yerleştirdiler. İşçi çıkarmada şampiyonluğu elden bırakmayan ve birinci sırada gelen RP, ikinciliği alan MHP kökenli ANAP'lılar oldu. Adana Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak, Yüreğir Belediye Başkanı Ömer Topçu gibi faşistler bunlardandır...

Gebze'de 733 işçinin başlattığı eylemin sayısı, direnişçilerle birlikte ikibine ulaşırken, eyleme destek verenlerin sayısı 10 bine ulaştı. Gebze, işçilerin kurduğu çadırlarla tam bir direniş

ve ayrıca 5 Nisan kararları uyarınca liranın % 38 oranında devalüe edildiği ve % 130'lu enflasyon oranlarının hüküm sürdüğü bir ülkede yaşadığımız bilindiğinde, sendika ağalarının asgari ücret için 5 milyon lira talebini öne sürmeleri, –en kibar deyimiyle– işçi sınıfı ile dalga geçmek anlamına gelir...

Hızlı sendikacılarımızın bizzat kendi hızlı araştırmacıları, çalışmaları sonucu olarak bazen çok faydalı veriler sunmaktadırlar. "DİSK Araştırma Enstitüsü"nün aylık bülteni DİSK-AR'ın Ocak 1994 tarihli 13. sayısında, işçiler arasında yapılan bir araştırma sonucu olarak; *"Sendikalar işçi hakları için yeterli çabayı gösteriyorlar mı?"* sorusuna, her yüz işçiden 24'ünün yeterli çabanın sarfedildiğini düşündüğü cevabını verdiği, her yüz işçiden 71'inin ise, sendikaların yeterli çaba sarfetmediğini düşündüğünü ortaya koymuş durumdadır.

Bu durumda yapılacak tek şey kalmaktadır: İşçilerin çoğunluğunun düşüncesiyle uyumluluk içinde, bu asalaklardan ve bu sömürü düzeninden nasıl kurtulunabileceğinin perspektiflerini onun önüne sermek için bin kat daha fazla çalışmak...

• • •

İşçi sınıfına ve emekçi halk yığınlarına kapitalist sınıfların yönlendirdiği saldırılar bu kadar açıkken, bir de başka ülkelerden kopya çekerek, Almanya'daki VW araba tekelinin tesislerinde uygulananın kötü bir kopyası olarak Türk Metal İş Sendikası Başkanı Mustafa Özbek'in önerisini duyduğumuzda, kapitalist-emperyalist sisteme olan kinimiz daha da artmaktadır. Lafa bakın:

"... İşverenle çıkar ayrılığım yok. Çıkar birliğimiz var. ... Krizi aşabilmek için iki ay ücretsiz, iki ay yarım ücretle bile çalışabiliriz. Dört ay içinde fabrikayı ayağa kaldırırız." (Hürriyet, 31 Mayıs 1994)

Çelişkilerin bu denli açık görüldüğü dönemler her zaman bulunmazlar. Bu fırsatlardan çok iyi yararlanmak ve işçi sınıfının bu kam emicilerden kurtulması için darbenin birlikte vurulması gerekmektedir. Vur ki yıkılsın!!!

Bu kriz, işçinin, emekçi halkın krizi değildir!

Bu sistem, işçinin, emekçi halk yığınlarının sistemi değildir!

Bu devlet, bizim devletimiz değildir!

O halde bu sistemin, bu devletin krizi, yine onu elinde tutanlara aittir. O halde kapitalistler ödesinler diyetini!

Bunu yaptırabilmenin en sağlam yolu, bu sistemi bütün pislikleri ile tarihe gömmekten geçmektedir. Emperyalist sistemden kurtulmanın biricik yolu da devrimdir!

Devrim mücadelesini ileriye götürelim!

30 Haziran 1994 ◄

şehri görünümü veriyor. Adapazarı, İzmit ve İstanbul'dan, Gebze Belediyesi işçilerine ziyaretçi ve kutlama mesajları geliyor. Ayrıca Pendik Belediyesi işçileri, getirdikleri siyah çelengi Gebze Belediyesi önüne bırakarak işten çıkarmaları protesto ettiler.

RP'li faşistlerin, RP'li ve MHP kökenli provokatörlerin geceleri içeriye grev kırıcıları sızdırma çalışmaları yapmaları, belediye işçilerinin daha da büyük boyutlara varan tepkisini artırdı. Belediye işçilerinin eylemlerinin kamuoyunda haklılık kazanması üzerine, dinci, faşist Belediye Başkanı halk arasında dolaşamaz duruma geldi. İşçileri belediye çevresinden uzaklaştırmak için, çeşitli devlet yetkilileriyle gizli görüşmeler yaptı.

Bu sırada, Hükümet ortağı SHP ve ayrıca Genel-İş Sendikası, İzmit Valisi'ne başvurarak, RP'li Gebze Belediye Başkanı'nın görevden alınmasını istediler. İşte size (kara-yüzlüler) SHP'li Hükümet ortağı: Sanki bu işte kendi payları yokmuş, sanki yalnız bu işten çıkarmalar Gebze Belediyesi'nde gündeme gelmiş gibi...

Bu işten çıkarmalar bütün Kuzey Kürdistan-Türkiye genelinde yaşanıyor. Esasında bu işin sorumlusu faşist Türk devletidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de işçi ve memur çıkışı rekor düzeyde. Ankara, Adana, Gebze, Van, Ümraniye, Mersin, İstanbul. Bu işten çıkarmalarla ilgili olarak gündemi, Adana Büyükşehir Belediyesi'ndeki işten çıkarılma ve işçilerin Ankara yürüyüşü ve Gebze işçilerinin direnişi oluşturdu.

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, öğrenciler...

Ekonomik, demokratik mücadeleniz, siyasi mücadele ile birleşmediğinde, kazanımlar geçici olur. Bu nedenle sermayeye karşı savaşım, sendika bürokrasisine karşı savaşımla sımsıkı bir leştirilmediği zaman yenilgiye mahkumdur. Bu nedenle, "Kahrolsun sendika ağaları!", "Sınıf bilinçli işçiler... savaşımın önderliğini fethedin!" sloganlarını öz talepleriniz haline getirin.

Ya faşizm, ya devrim!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!
Kahrolsun faşist Türk devleti!
Bolşevizm yenecektir!
16.06.1994
Bir Bolşevik Partizan okuru.

Aşağıda, 5. Kongre kararları bağlamında, bir yoldaşın Kuzey Kürdistan Seksiyonu, ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) konusunda görüşlerini içeren bir yazısı ile bu yazıdaki pozisyonlara tavır takınan Yazı Kurulumuzun yazısını olduğu gibi yayınlıyoruz.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesi hakkında...

Değerli yoldaşlar...

5. Kongre kararlarının sempatizan çevreye tanıtılması sürecinde daha da belirgin bir şekilde bilimcime çıkan bir sorunla ilgili düşüncelerimi, sizlere aktarmak ve tartışmak istiyorum.

5. Kongre, Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nu bir anlamda "tasfiye" etmiş ve bunun yerine Parti ismi değişikliği ile bağ içerisinde "bir parti içinde iki parti" anlayışını geçirmiş ve Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütme görevini bir bütün olarak partinin önüne koymuştur.

Benim sorunum da bu noktadadır. Bana öyle geliyor ki, 5. Kongre bu adımı atarken, bir noktadaki sorunu bilince çıkartmamış, dolayısıyla seksiyon örgütlenmesine ilişkin eski net görüşlerimizi muğlaklaştırma yanlışına düşmüştür. 5. Kongre anlayış ve çelişme tutanağında şunlar söyleniyor:

"... bir parti içinde iki parti düşüncesi hem gerçek durumumuzu yansıtması açısından, hem de bugün örgütleme alanında yapabileceklerimiz açısından bakıldığında uygulanabilir, gerçekçi plandır. Bu seksiyon için ajitasyon-propaganda faaliyetini bir bütün olarak partinin önüne görev koymak anlamına gelir. (...)

*Seksiyon örgütünün, örgüt çekirdeklerini yaratma görevini **yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Kürt nüfusunun yoğun olarak yaşadığı Batı bölümünde de pratiğe** geçirmeliyiz. (abç) Kuzey Kürdistan'da da örgütlenme faaliyetinde öncelik işçilerin yoğun olarak bulunduğu yerlere verilmek zorundadır." (. . . , sayfa 30-31)*

Aynı sorunla ilgili olarak, Merkez Komitesi 1. toplantı sonuçlarında daha ayrıntılı bir biçimde şu tespitler yer almaktadır:

"Bilindiği gibi Parti 5. Kongresi geçen dönemde yürütülen faaliyetleri değerlendirirken bizim bugünkü durumumuzda Kuzey Kürdistan partisini örgütsel olarak, Türkiye partisinden ayırma biçiminde bir adımın, pratik olarak Kuzey Kürdistan partisinin örgütlenmesini bu işe ayrılabilecek a sayıda yoldaşa havale etmek anlamına geleceğini, bunun bugünkü şartlarda yanlış olacağını tespit etti. Kuzey Kürdistan partisi için faaliyeti TÜM PARTİ'nin görevi olarak tespit etti. Bu durumda her parti hücresi kendini hem Türkiye hem Kuzey Kürdistan partisi olarak kavrayacak, her ikisi adına da ajitasyon-propaganda-örgütleme faaliyeti yürütecektir.

(...)

Her parti hücresi, her iki parti adına da (yanına kendi ismini koyarak...) ajitasyon-propaganda yapma yetki ve görevine sahiptir.

Bunun için pratik örgütleme faaliyeti yürüten her parti hücresi kendi içinde yaptığı işbölümünde mutlaka bir

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesi üzerine bir yoldaşın tavrı hakkındaki görüşlerimiz...

Biz, aynı programa sahip, birbiri ile çok sıkı işbirliği içinde olan iki Partiyiz. Biz, aynı zamanda eşit haklara ve yükümlülüklere sahip olan, iki parçadan oluşan bir Partiyiz. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bölgesel olarak ayrı, kendi başına çalışma yürütmesi için, örgütsel olarak ayrışma, içinde bulunduğumuz durumda -örgütsel zayıflığımızdan dolayı- henüz gerçekleşen bir şey değildir. Bu, önümüzdeki dönemde BOLŞEVİK PARTİ'nin güçlenmesi temelinde çözülebilecek bir görevdir.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) sorumlusu tespit etmelidir. Kuşkusuz bu yalnızca bu yoldaşın değil, tüm hücrenin işidir. Fakat seçilen bu yoldaş bu işten birinci derecede sorumludur." (. . . , sayfa 5)

Her iki alıntıda da Kuzey Kürdistan Seksiyonu, ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyetinde bulunmanın gerekliliği salt Kuzey Kürdistan'da değil, Türkiye açısından da tespit ediliyor, dolayısıyla bu görev bir bütün olarak Partinin önüne konuyor.

Benim açımdan sorun bu noktada başlıyor. Biz, ilk olarak Örgütsel Konferansta ve daha sonra da ulusal sorun üzerine teorik araştırmamız sürecinde, seksiyon örgütlenmesinin ***bölge*** temelinde ele alınması gerektiğini doğru bir biçimde ortaya koymuştuk. Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun, ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bir Kürt partisi olamayacağını, Kuzey Kürdistan'da yaşayan çeşitli ulus ve azınlık milliyetlerden komünistleri bağrında birleştireceğini tespit etmiştik. Dolayısıyla Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun, ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenme alanını Kuzey Kürdistan bölgesi olarak çizmiştik.

Şimdi, örgütlenme faaliyeti (ajitasyon-propaganda açısından bence sorun yok) her parti hücresinin görevi olarak, yani salt Kuzey Kürdistan'da değil, "Batı illeri"nde de yerel örgütlerin görevi olarak tespit edildiği noktada bu doğru görüş muğlaklaştırılmakta ve ulusal kimliğe göre örgütlenme anlayışına kapı açılmaktadır. Buna göre, örneğin Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bir "Batı ili" olarak İstanbul'da xy-parti hücresinin özel olarak görevlendirdiği Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) sorumlusu, özelde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütecek ve buna bağlı bir örgütleme faaliyeti yürütecektir. Bu faaliyet sonucu oluşacak örgütlenme, bölgesel özelliği değil, ulusal özelliği, yani hitap edilen kesimin Kürt olmasını temel alacaktır. Özel görev, İstanbul, İzmir, Mersin, vb.'nde de Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın çekirdeklerini oluşturma olarak kavrandığında bunun pratik sonucu bu olacaktır. Ve bu, çeşitli milliyetlerden komünizm sempatizanlarının bir Marmara, Ege, Çukurova bölgesi çerçevesinde örgütlemekten farklıdır, en azından ben böyle düşünüyorum. Eğer fark yok deniyorsa, o zaman Kuzey Kürdistan dışı bölgelerde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için ***örgütleme faaliyetinin*** görev olarak tespit edilmesinin bir anlamı yoktur.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ya Kuzey Kürdistan'da inşa edilir, ya da hiç inşa edilmez. Bu elbetteki Batı illerinde Partiye kazanılmış Kürdistanlı yoldaşların da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) inşası için özel olarak görevlendirilmelerini dıştalamaz, benim tartıştığım sorun bu değil.

Eğer bölgesel örgütlenmeyi temel alıyorsak, o zaman biz istesek de istemesek de seksiyonu örgütleme işi Kuzey Kürdistan'da faaliyet gösteren "az sayıda yoldaşın" işi olacaktır (esas olarak), ben bunu başka türlü düşünemiyorum. Diğer bölgelerdeki faaliyetler şüphesiz bunu destekleyecektir, adı üstünde ***destekleyecektir***.

Görüşümce, 5. Kongre bu noktada kadın çalışması bağlamındaki görev tespitlerimizle bir paralellik kurma eğilimine girmiş ve oradan esinlenerek Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyetini ***bölge*** ayrımı yapmaksızın ***bir bütün olarak partinin*** önüne koymuştur. Ancak partinin kadın çalışması ile bölgeyi, bölgesel özelliği ve bölgesel özerkliği temel alan seksiyon örgütlenmesi arasında önemli bir fark mevcuttur ve bunun bilinçte tutulması gereklidir.

Yukarıda aktardığım düşüncelerime bağlı olarak "bir parti içinde iki parti" anlayışının da gözden geçirilmesi gerektiği görüşündeyim. Bu "iki parti" arasına "bölgesel sınırlar" çekilmez, buna uygun örgütsel adımlar atılmazsa, pratikte Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa görevi savsaklanır. Ve Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası için önümüzde henüz çok büyük görevlerin durduğu, uygun ve orantılı bir şekilde dışa yansıtılmazsa, Kuzey Kürdistan Seksiyonu Örgütleme Komisyonu'nun ne çabuk bir Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'a dönüştüğü sorularına cevap vermekte zorlanırız.

Bunlar, tartışılması gerektiğini düşündüğüm ve benim tartışmaya ihtiyaç duyduğum düşünceler. Dikkate alacağınız ümidi ile...

... 15.04.1994

BİLİNDİĞİ gibi, Partimizin adı 5. Kongremiz tarafından BOLŞEVİK PARTİ olarak değiştirildi. *"Ülke isimlendirmesi, Partinin kendini bir Bolşevik Enternasyonal'in adı geçen ülkedeki temsilcisi olarak gördüğünü vurgulamak amacıyla, Bolşevik Parti isimlendirmesinin ardına ek olarak"* konması ile de BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) şeklinde karara bağlandı.

Bu isim değişikliğine bağlı olarak da Kuzey Kürdistan Seksiyonu isimlendirmesi, BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan) biçiminde değiştirilmiştir.

Yine Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir örgütün yaratılması için geçmiş çalışma dönemindeki deneyimi gözönüne alan Kongre, bu görevin yerine getirilmesi için, bütün Partinin önüne Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için ajitasyon-propaganda ve örgütleme görevini koymuştur.

Geçmişte bilince çıkarılmayan bu çalışma biçimi ve görev dağılımı, sorunu bilince çıkarma ve buna uygun çalışma yapabilmek için ortaya konan "yeni" bir anlayıştır.

Yukarıdaki yazıyı yazan yoldaşın yazısından da ortaya çıktığı gibi, sorun, bu "yeni"nin pratiğe geçirilmesi sürecinde ortaya çıkmaktadır. Her yeni başlangıçta sorunların, zorlukların çıkması doğaldır. Fakat sorun, bu sorun ve zorluklar karşısında takınılan tavır ve bundan yola çıkarak varılan sonuçların ne olduğu sorunudur.

Yazısının girişinde yoldaş, 5. Kongrenin *"Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütme görevini bir bütün olarak Partinin önüne"* koymuş olmasını, *"Seksiyon örgütlenmesine ilişkin eski net görüşlerimizi muğlaklaştırma"* olarak değerlendirmektedir. Devamında, bu "muğlaklaştırma" bağlamında örnek olarak gösterdiği ve 5. Kongrenin *"bilince çıkarmamış"* olduğunu düşündüğü nokta, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesinin, ***bölge*** temelinde örgütlenmesi ile, bu örgütün yaratılması için ajitasyon-propaganda ve örgütlenme görevinin tüm Partinin önüne konmasıdır. Yoldaşa göre bu ikisi birbirini dıştalamakta ve net görüşlerimizi *"muğlaklaştırmaktadır"*. Yoldaşın bu konuda yanıldığını ve yanlış bir sonuç çıkardığını ortaya koymak için, sorunun birkaç yanını ortaya koymak gerekiyor.

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN) İLE, KUZEY KÜRDİSTAN SEKSİYONU TANIMI ARASINDA ÖRGÜTSEL ÇALIŞMA AÇISINDAN ÖZDE BİR FARK VAR MIDIR?

Yoldaşın da atıfta bulunduğu "Ulusal Sorun Üzerine" eğitim sürecinde, Parti mi Seksiyon mu sorunu üzerinde de epeyce tartışıldı. O dönemdeki tartışmalardan sonra çıkan "Eğitim Notları" üzerine 4. Kongre'de de tartışılmış ve ortaya konan ***"anlayış temelinde hareket edildiği şartlarda, birleşik merkezi bir Komünist Partisinin Kuzey Kürdistan'daki organik parçasının (...) adının «Kuzey Kürdistan Seksiyonu» veya «Kuzey Kürdistan Komünist Partisi» olması özsel ve ilkesel bir sorun değildir."*** *(Bkz. "Eğitim Notları", sayfa 64-65) (abç)* biçiminde ortaya konmuştur.

Yani, bizim için ismin Seksiyon ya da Parti olması ilkesel ve özsel bir sorun değildir. Hangi isim verilirse verilsin, önemli ve tayin edici nokta, bu örgütün Marksizm-Leninizm bilimi temelinde örgütlenip örgütlenmediğidir. İsim değişikliği, Seksiyon bağlamında savunduğumuz görüşleri muğlaklaştırmamıştır. Örgütlenme sorunundaki anlayışımız da değişmemiştir.

Yine yoldaşın iddia ettiği gibi, *"bir parti içinde iki parti"* anlayışı da, ilk olarak 5. Kongre tarafından ortaya konan ve savunulan bir anlayış değildir. 5. Kongrede yeni olan şey, daha önce bilince çıkarılmayan bir şeyin, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir örgütün inşası için, çekirdeklerin yaratılması görevinin bütün Partinin görevi olduğunu çok açık biçimde bilince çıkarması ve tüm Partinin önüne koymasıdır.

Şayet isimlendirmeyi bir kenara bırakıp içerik olarak tartışırsak, bir örgüt içinde iki örgüt anlayışı Örgütsel Konferans'ta alınan karar ve bu kararın açılımı olan, Bolşevik Partizan sayı 57'de yayınlanan "Kuzey Kürdistan Seksiyonu" başlıklı yazıda da vardır.

Sadece bu da değil, "Ulusal Sorun Üzerine Eğitim Notları"nda da vardır. Bu düşünce, 4. Kongre tarafından, "Eğitim Notları"nın onaylanması ile de onaylanan bir düşüncedir. Yoldaşın bir örgüt içinde iki örgüt düşüncesinin ilk olarak 5. Kongre tarafından ortaya konduğunu savunması, bize daha önce ortaya konan görüşlerin derinliğine ve doğru kavranmadığını göstermektedir. Bu anlayışın yeni olduğunu söylemek, Seksiyon örgütlenmesinin aynı zamanda "ayrı" bir örgütlenme olduğunu reddetmek anlamına gelir. Yeni olan bu düşünce değil, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir örgütün yaratılması için bugün ne yapılması gerektiği, hangi yolun tutulacağıdır. Yoldaş, Parti ile Seksiyon isimlendirmesi arasında isimlendirme dışında özde bir fark olmadığını düşünse, o zaman *"Kuzey Kürdistan Seksiyonu / Örgütleme Komisyonu'nun neden «Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)»a dönüştüğü sorularına cevap vermekte"* zorlanmayacaktır.

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN) NEREDE İNŞA EDİLECEK?

Partinin isminin Bolşevik Parti olduğu ve ekteki ülke isminin de bu Partinin hangi ülkenin Partisi olduğunu belirten bir ek olduğunu kabul ettiğimizde, bu sorunun cevabı kendinde vardır. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) tabii ki, Kuzey Kürdistan'da inşa edilecektir. 5. Kongrenin bütün Partinin önüne, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütleme görevini koyması, bu düşünce ile hiç de çelişmemektedir. Yoldaşın bunu çelişkili görmesinin temelinde, ***bizim Parti olarak bu örgütlenmenin neresinde olduğumuzu ve bugün önümüzde duran görevin ne olduğunu kavramaması yatıyor.***

Gerek Seksiyon düşüncesinin savunulduğu dönemde olsun, gerekse de Parti isminin değiştirilmesinde olsun, Kuzey Kürdistan'da yaratılması gereken örgütün, örgütsel açıdan giderek "ayrı" bir örgüt durumuna gelmesi hedefine sahiptik ve sahibiz.

Seksiyon ya da Partinin örgütlenme alanının Kuzey Kürdistan olması gerektiği de ortaya konmuştur ve bu bugün de savunulmaktadır. Bu örgütsel ayrışmanın pratik olarak gerçekleşmesinin önkoşulunun da, bizim Parti olarak, yani Bolşevik Parti olarak güçlenmemiz olduğu da tespit edilmiş ve ortaya konmuştur.

Tam da bu anlayış temelinde, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bugünden ayrışmasının bizim durumumuzda –yani, bu ayrışmayı gerçekleştirebilecek güçte olmadığımız bir durumda– bugün olamayacağı belirtilmiştir. Yoldaşın da 5. Kongre anlayış ve çelişki tutanağından aktardığı alıntıda, ayrışma yerine, *"... bir parti içinde iki Parti düşüncesi hem gerçek durumumuzu yansıtması açısından, hem de bugün örgütleme alanında yapabileceklerimiz açısından bakıldığında uygulanabilir gerçekçi plandır"* denmektedir.

Yani gerçek durumumuz, örgütsel biçim açısından hala bir örgüt olmamızdır. Fakat bu olgu, bugünkü durumda bizim Kuzey Kürdistan'da bir Bolşevik örgütün yaratılması görevini ne bir kenara atmamızı, ne de bu görev için bugünden ayıracağımız az sayıdaki yoldaşlara yüklememizi gerektirir. Bugün içinde bulunduğumuz durumda, bu görevi az sayıdaki yoldaşa yüklemek, bu işin savsaklanması demektir.

Durumumuz örgütsel ayrışmayı gerçekleştirmeye elverişli değilse, o zaman, görev bunun temelini yaratmaktır. Bunu yapabilmek için de Bolşevik Parti olarak güçlenmemiz gerekir.

Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir Partinin gerekliliğini, ajitasyon-propaganda ve örgütlemesini Bolşevik Partinin ajitasyon-propaganda ve örgütlenmesine paralel bir şekilde yürütmezsek, bu bilinci yaratmazsak, güçlendiğimizde örgütsel ayrışmayı da gerçekleştiremeyiz. Formülasyonlara takılıp kalma yerine sorunun özüne bakılırsa, arada bir çelişkinin olmadığını görmek kolaylaşacaktır.

Kısacası, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası için bugün önümüzde duran görev, ***Bolşevik Parti'yi Kuzey Kürdistan'da inşa edecek, ajitasyon-propaganda ve örgütleme yapacak yeni kadroların kazanılmasıdır.*** Kuzey Kürdistan ile Türkiye'nin coğrafi ve örgütsel açıdan tam ayrışması, "bölgesel sınırlar"ın çekilmesi işi, bugünün değil yarının işidir. Yoldaş bugün önümüzde duran görevi, yarının görevi ile karıştırdığı için yanlış bir sonuca varmaktadır.

Bu görevleri birbirine karıştırdığı için, yoldaş şöyle diyor: *"Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ya Kuzey Kürdistan'da inşa edilir, ya da hiç inşa edilmez. Bu elbetteki Batı illerinde Partiye kazanılmış Kürdistanlı yoldaşların da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) inşası için özel olarak görevlendirilmelerini dıştalamaz, benim tartıştığım sorun*

bu değil."

Yoldaşın tartışmadığını söylediği bu nokta, tam da tartışılan ve bugün önümüzde duran sorun ve görevdir. 5. Kongrenin ortaya koyduğu sorun da, Partiye kazanılan yoldaşların çoğalması, bu bağlamda Partinin güçlenmesi ve kazanılan Kuzey Kürdistanlı yoldaşların Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Partiyi inşa etme görevi için görevlendirilmesidir. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) örgütünün örgüt çekirdeklerinin yaratma görevini *"yalnızca Kuzey Kürdistan'da değil, Kürt nüfusunun yoğun olarak yaşadığı Batı bölümünde de pratiğe geçirmeliyiz"* tespitinin püf noktası da yoldaşın tartışmadığını söylediği noktada yatıyor. Yoldaş bu sorunu tartışsa, o zaman savunulan düşüncenin, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın "Batı illerinde" inşa edilmesini savunma anlamına gelmediğini görecektir.

ÖRGÜTLENME FAALİYETİ BAĞLAMINDA ORTAYA ÇIKAN SORUN ÜZERİNE...

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın nerede inşa edileceği ve bugün önümüzde duran görevin ne olduğunu belirttikten sonra, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yürütülecek ajitasyon-propaganda faaliyetine bağlı olarak örgütleme faaliyeti açısından ortaya çıkan soruna değinmek gerekiyor. Zira yoldaş, "Batı illerinde" Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda faaliyeti açısından sorun görmüyor. Bu konuda yoldaş şöyle tavır takınıyor:

"Şimdi, örgütlenme faaliyeti (ajitasyon-propaganda açısından bence sorun yok) her parti hücresinin görevi olarak, yani salt Kuzey Kürdistan'da değil, «Batı illeri»nde de yerel örgütlerin görevi olarak tespit edildiği noktada bu doğru görüş muğlaklaştırılmakta ve ulusal kimliğe göre örgütlenme anlayışına kapı açılmaktadır. Buna göre, örneğin Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bir «Batı ili» olarak İstanbul'da xy-parti hücresinin özel olarak görevlendirdiği Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) sorumlusu, özelde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda faaliyeti yürütecek ve buna bağlı bir örgütleme faaliyeti yürütecektir. Bu faaliyet sonucu oluşacak örgütlenme, bölgesel özelliği değil, ulusal özelliği, yani hitap edilen kesimin Kürt olmasını temel alacaktır."

Yoldaşın burada dile getirdiği görüşler, sorunun, yani 5. Kongrede Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası için bütün Partinin önüne konan görevin yanlış kavrandığını bize göstermektedir.

Şöyle ki, 5. Kongre Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütleme görevini tüm Partinin önüne koymuştur. Bunu yoldaş da belirtmektedir. Fakat sorun, her parti hücresinde bir sorumlunun tespit edilmesinde birbirine karıştırılıyor. Birincisi, biz Parti olarak, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de öncelikle BOLŞEVİK PARTİ adına ajitasyon-propaganda ve örgütleme yapıyoruz. Bu, şu ya da bu yoldaşın özel görevinden bağımsız olarak böyledir. Soruna öncelikle bu yanı ile yaklaşıldığında, örgütleyeceğimiz insanları BOLŞEVİK PARTİ'de örgütleyeceğiz. İster Bolşevik Parti (Türkiye), isterse de Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde örgütlenmek istesin, Parti üyesi olan her kişi BOLŞEVİK PARTİ'nin üyesi olacaktır. Ayrıca her parti hücresinde bir yoldaşın sorumlu seçilmesi Kuzey Kürdistan'da çalışma yapan parti hücreleri için geçerli değildir. Kuzey Kürdistan'da çalışma yapan hücre ya da hücreler, zaten Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın hücreleri olarak çalışma yapacaktır.

Buna bağlı olarak ikinci nokta ise, –ki, yoldaşın sorunu karıştırdığı nokta da budur–, "Batı illeri"nde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde örgütlemenin nasıl olacağıdır.

Parti isminin eki olan ülke isminin, örgütün hangi coğrafya üzerinde çalıştığını belirten bir ek olduğunu gözönünde tutarsak, Türkiye coğrafyası üzerinde olan çalışma alanlarında kazanacağımız insanlar Bolşevik Parti (Türkiye)'nin çatısı altında örgütlenecektir. Şayet kişi Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde örgütlenmek istiyorsa, onu, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için örgütleyeceğiz. Bunun yanında ona söyleyeceğimiz şey şu olacaktır:

Biz, aynı programa sahip, birbiri ile çok sıkı işbirliği içinde olan iki Partiyiz. Biz, aynı zamanda eşit haklara ve yükümlülüklere sahip olan, iki parçadan oluşan bir Partiyiz. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bölgesel olarak ayrı, kendi başına çalışma yürütmesi için, örgütsel olarak ayrışma, içinde bulunduğumuz durumda –örgütsel zayıflığımızdan dolayı– henüz gerçekleşen bir şey değildir. Bu, önümüzdeki dönemde BOLŞEVİK PARTİ'nin güçlenmesi temelinde çözülebilecek bir görevdir. Bu olguyu da gözönüne aldığımızda, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) çatısı altında örgütlenmek, bugün BOLŞEVİK PARTİ'de örgütlenmektir. Bolşevik Parti'nin üyesi olmak, kişinin, Türkiye coğrafyasında çalışma yürütüyorsa Bolşevik Parti (Türkiye)'nin üyesi, Kuzey Kürdistan'da çalışma yürütüyorsa Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın üyesi olması anlamına gelir. Yani kısacası ikili bir üyelik statüsü vardır.

Bu anlatılanlara rağmen bir insan hayır ben bugün Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'da örgütlenmek istiyorum diyorsa, o zaman Kuzey Kürdistan'da çalışmasının gerektiğini söyler ve Kuzey Kürdistan'ın neresinde çalışma yapması gerektiğini tespit edip, çalışma alanına gönderirim. Bu ilk anda karışık görünse de, sorunu "muğlaklaştıran" bir şey değildir.

Yoldaş, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışması için bir hücrede sorumlu seçilen kişinin yürüteceği çalışma bağlamında da sorunu yanlış kavrıyor. Şöyle ki, bu görev sadece sorumlu seçilen yoldaşın görevi değil, tüm hücrenin görevidir. Bir yoldaşın sorumlu seçilmesi, görevin yerine getirilmesi açısından sadece bir noktada farklılık içermektedir. O da, sorumlu yoldaşın bu konuya özel bir ağırlık vermesidir. Fakat, bu özel ağırlık, hiçbir şekilde bu yoldaşın sadece Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına çalışma yapması anlamına gelmez. Bu, diğer yoldaşların da sadece Bolşevik Parti (Türkiye) adına çalışma yapacağı anlamına da gelmez. Yukarıda da açıkladığımız gibi bütün yoldaşlar herşeyden önce BOLŞEVİK PARTİ adına çalışma yürüteceklerdir.

Bolşevik Parti (Türkiye) ya da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılacak çalışma esas olarak ulusal sorundaki ikili görev bağlamında yürütülecek bir çalışmadır. Çünkü onun dışında yapılacak ajitasyon-propaganda aynıdır. İkili görev bağlamında yapılacak ajitasyon-propaganda da içerik olarak BOLŞEVİK PARTİ'nin savunduğu görüşler olacaktır. Burada farklı olan sadece, ikili görevin hangi yanının, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının savunulmasının mı, yoksa değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinin savunulmasının

mı ağır bastığıdır. Birincisi, Bolşevik Parti (Türkiye) ile, ikincisi Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılır.

Türk şovenizmine karşı yönelen ajitasyon-propaganda esas olarak Türk kökenli insanlara hitap edecektir ve bu Bolşevik Parti (Türkiye) adına yapılacaktır. Kürt milliyetçiliğine karşı yönelen ajitasyon-propaganda ise esas olarak Kürt kökenli insanlara hitap edecektir ve bu da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılacaktır. Bunun dışında genel ajitasyon-propaganda Bolşevik Parti adına yapılacaktır.

Varsayalım ki, bir şehirde sadece bir yoldaşımız var ve tek başına çalışma yürütüyor. Bu yoldaş, coğrafi açıdan Türkiye sınırları içinde çalışıyor. Böylesi bir durumda ne olacak? Bu yoldaş, sadece Bolşevik Parti (Türkiye) ya da sadece Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına mı ajitasyon-propaganda ve örgütleme yapacak? Hayır. Bu yoldaş genel çalışma içinde Bolşevik Parti'nin ajitasyon-propagandasını yapacak ve bu temelde insanları örgütleyecektir.

İkili görev bağlamındaki çalışmanın gerektirdiği, ayrılma hakkının savunulması ile değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğinin savunusu görevlerini yerine getirmekle yükümlüdür. Yani bu yoldaş her iki ajitasyon-propagandayı yapacaktır. Sorun, sorumlu seçilen bir yoldaşın sadece Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına çalışma yapması biçiminde olmadığı için, yoldaş kendi anlayışını ortaya koyarken yanılmaktadır. Yani, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına çalışma yapmak için sorumlu seçilenler de sadece Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına çalışma yürütmeyecek ve bu ajitasyon-propaganda temelinde "Batı illeri"nde bize gelenler ayrı hücrelerde örgütlenmeyeceklerdir.

Yine çalışma ve örgütleme işi yoldaşın düşündüğü gibi tek yanlı olmadığı için, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına hitap edilen Kürt kökenliler, Kürt olma temelinde örgütlenmeyecektir. Şayet böyle olsa idi, o zaman Bolşevik Parti (Türkiye) adına hitap edilen Türk kökenlilerin yapılan ajitasyon-propaganda temelinde Bolşevik Parti (Türkiye)'nin çatısı altında örgütlenmesi de Türk olma temelinde bir örgütlenme olurdu. Ki bu sonuç yanlış bir sonuçtur. Yoldaş sorunun Kürt olma temelinde örgütlenme yanını dile getirirken, bu yanını da gözönünde tutmuyor.

Bunun da ötesinde, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde bize gelen insanlar, Kürt olma temelinde değil, ajitasyon-propagandada savunduğumuz görüşler temelinde bize gelecektir. Bu, milliyetçi temelde bir örgütlenmeye kapı açan bir şey değildir. Şöyle bir düşünmek gerekir: Sınıfsal savaşımı çıkış noktası olarak alan, ulusal kurtuluşun ancak sosyal kurtuluş temelinde mümkün olduğunu savunan, bunun için de faşist Türk devletinin yıkılması ve işçi sınıfı önderliğinde yapılacak bir devrimle işçi-köylü iktidarının zorunlu olduğunu; devrim yapmak için değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak savaşımının savunuculuğunu yapan bir ajitasyon-propaganda temelinde bize gelip örgütlenmek isteyecekler. Bu temelde bize gelenler Kürt kökenli de olsa, bu, milliyetçi temelde örgütlenme anlamına gelmez. Çünkü, bu temelde bizimle örgütlenmek isteyenler, Kürt oldukları için değil, komünistçe düşündükleri için örgütlenmek isteyecektir. Milliyetçi temelde örgütlenmek isteyenler için yeteri kadar milliyetçi örgüt vardır...

Bu tartışma bağlamında yoldaşın görmediği bir nokta da, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde, başka ulus ve milliyetlerden insanların da örgütlenebileceğidir. Madem ki biz, Kürt örgütü değil de Kuzey Kürdistan örgütüyüz, neden bu topraklar üzerinde yaşayan azınlıklardan insanlar ve Türk kökenli olup ama Kuzey Kürdistan coğrafyasında doğan ve fakat şimdi Türkiye coğrafyası üzerinde yaşayan insanlar, ya da Türkiye toprakları üzerinde yaşayan ama enternasyonal yaklaşım temelinde Kuzey Kürdistan'da çalışma yapmak isteyen, Kürt kökenli olmayan insanlar bize gelmesin ki? Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan), Arap, Ermeni vb. azınlık milliyetlerden insanları örgütlemeyecek mi? Tabii ki örgütleyecek. O zaman, bu milli azınlıklara mensup olup, bugün Türkiye toprakları üzerinde yaşayan insanlar da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılan ajitasyon-propaganda temelinde, siyasi olarak ikna edilmişlerse, bizimle örgütlenmek isteyecektir. Zira "Batı illeri"nde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılacak olan ajitasyon-propaganda Kürtlük temelinde yapılmayacaktır.

Yoldaş soruna yanlış yaklaştığı için, çekirdek yaratma sorununda da yanılıyor. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için "Batı illeri"nde çekirdekler yaratmak, kazanılan insanların ayrı hücrelerde örgütlenmesi değildir. Sorunun özü, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa edilmesi görevini yerine getirebilecek kadroların yaratılmasıdır. Örneğin her parti hücresinde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına çalışma yapmak için sorumlu seçilen yoldaşlar, bu çalışma içinde giderek uzmanlaşacak-yetkinleşecek ve Kuzey Kürdistan'da BP'yi inşa etmeye önderlik edecek yoldaşlar durumuna gelecektir. Bugün "Batı illeri"nde Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılacak olan ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışması, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa çalışması için, ajitatörler, propagandistler ve örgütleyicileri de ortaya çıkaracaktır. Çekirdeklerin yaratılması için bugün ilk çıkış noktası bu yoldaşlar olmak zorundadır. Bunun dışında kazanılacak insanlar, örgütlendiği hücrelerde kadrolaşmaya yönelik bir çalışma içinde geliştirilmeye çalışılacaktır.

Varsayalım ki, bir hücrede çalışanlar içinde bir ya da iki yoldaş Kuzey Kürdistan'daki çalışmaya önderlik edebilecek durumdadır. O zaman bunlar "Batı illeri"nde çekirdek yetiştirmek için ayrı hücrede mi örgütlenecek? Hayır. Böylesi bir durumda Parti, bu yoldaşı ya da yoldaşları Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'nin çalışmasını yürütmek için, çalışmanın yürütülmesi gereken alana gönderecektir. BOLŞEVİK PARTİ'nin Bolşevik Parti (Türkiye), Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) olarak birbirinden bölgesel çalışma bağlamından ayrılması, ani bir biçimde olmayacaktır. Bu ancak zamanla ve adım adım gerçekleşektir. Soruna mekanik bir biçimde yaklaşılmadığında, bu çalışmanın değişik biçimlerde yürütülebileceği görülebilir. Yoldaş bu soruna mekanik bir biçimde yaklaştığı için, "Batı illeri"nde çekirdeklerin oluşturulmasını ancak ayrı hücrelerde örgütlenme temelinde olabileceğini düşünmektedir, ama yanılıyor.

Yoldaş, 5. Kongrenin Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda görevini tüm Partinin görevi olarak karara bağlamasının "yanlış" olduğuna örnek verdiği bir nokta da, kadın sorunu bağlamındaki çalışmadır. Yoldaşa göre,

"... 5. Kongre bu noktada kadın çalışması bağlamındaki görev tespitlerimizle bir paralellik kurma eğilimine girmiş ve oradan esinlenerek Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için ajitasyon-propaganda-örgütlenme faaliyetini bölge ayrımı yapmaksızın bir bütün olarak Partinin önüne koymuştur. Ancak

Partinin kadın çalışması ile bölgeyi, bölgesel özelliği ve bölgesel özerkliği temel alan seksiyon örgütlenmesi arasında önemli bir fark mevcuttur ve bunun bilinçte tutulması gereklidir."

Yoldaş burada, *"bilinçte tutulması gerekli"* olan farkın, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına tüm Partinin ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışması açısından ne anlama geldiğini ortaya koymuyor. Tabii ki, kadın çalışması ile Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa edilmesi çalışması arasında fark vardır. Bu konuda sadece arada farkın olduğunu söylemek yetmiyor. Sorunun özü, görevin bugün ortaya konduğu biçimiyle ne anlama geldiği ve nasıl bir çalışmanın yürütülmesi gerektiğinin doğru kavranmasıdır. Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi yoldaş, bugün önümüzde duran görev ile yarının görevini birbirine karıştırmaktadır.

Bunun da ötesinde, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası ile Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması çalışmasında belli benzerlik de vardır. Şöyle ki, bu iki çalışma da –çalışmanın farklı yürütülmesinden bağımsız olarak– BOLŞEVİK PARTİ'nin önderlik etmesi gereken çalışmalardır. Birine hareket, birine parti denmesi hiç de, bunların inşası görevinin, BOLŞEVİK PARTİ'nin bir bütün olarak önderlik etmesi gereken ve Parti olarak çözmesi gereken görevler olduğunu ortadan kaldırmamaktadır. Sorunun bu yanı ile –yoldaşın bilinçte tutulması gerektiğini belirttiği farka rağmen– bu iki çalışma benzerlik arzetmektedir. Yoldaş benzemeyen yanı ortaya koyarken benzer yanını görmüyor.

Yoldaşın kadın çalışması ile karşılaştırmada görmediği bir şey daha var. Gerçi konunun dışında görülebilecek birşey olması ve şimdiye kadar tartışılan bir konu olmamasına rağmen, yapılan bu karşılaştırma temelinde sorunu en azından bilince çıkarma açısından tartışmak gerekiyor. O da BOL ŞEVİK PARTİ'nin kadın sorunundaki çalışması ve Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması çalışmasına bağlı olarak, Kuzey Kürdistan'da bir Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması sorunudur.

Kuzey Kürdistan'da Bolşevik bir Partinin yaratılması gerektiğini savunuyorsak, aynı anlayış temelinde, bölgesel farklılıkları gözönüne alan ve Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) önderliğinde olan bir Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması gerektiğini de bilince çıkarmak zorundayız. Bu, gençlik vb. örgütlenmeler için de geçerlidir. Sorun, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'nin hala inşa edilmemiş olduğu bir ortamda, Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması için bugünden nasıl bir çalışma yürütülmesi gerektiği sorunudur. Bu kendi başına bir sorun olsa da, 5. Kongrenin Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) için aldığı karar temelinde bir çalışmanın yapılmasını dıştalamaz, tam tersine gerektirir. Örneğin Türkiye coğrafyası üzerinde Komünist Kadın Hareketi yaratma çalışması içinde olan kadın ve erkek yoldaşlar, Kuzey Kürdistan'da da Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılması için ajitasyon-propaganda yapmakla yükümlüdürler.

Bilindiği gibi, Kürt örgütlerinin kadın sorunundaki çalışması "Batı illeri"nde de mevcuttur. Bu temeldeki örgütlenmelerle tartışmalar ve çalışmalar içinde, bunların milliyetçi yaklaşımlarına karşı, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına yapılacak ajitasyon-propagandada Kuzey Kürdistan'da Komünist Kadın Hareketi'nin yaratılmasının gerekliliği de vurgulanmak, ajitasyon-propagandası yapılmak zorundadır. Yoldaş sorunun bu yanına kafa yorsa, aradaki farka rağmen, benzerliğin de olduğunu görecektir.Yazısının sonunda yoldaş şu sonuca varıyor:

"Yukarıda aktardığım düşüncelerime bağlı olarak «bir parti içinde iki parti» anlayışının da gözden geçirilmesi gerektiği görüşündeyim. Bu «iki parti» arasına «bölgesel sınırlar» çekilmez, buna uygun örgütsel adımlar atılmazsa, pratikte Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa görevi savsaklanır."

Gerek yoldaşın yukarıda aktarılan düşünceleri, gerekse de vardığı sonuç yanlış olan düşünceler ve sonuçtur. Yoldaş, bugün içinde bulunduğumuz durumda, "iki parti" arasına "bölgesel sınırlar"ın çekilemediği gerçeğinden dolayı, 5. Kongrenin Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına tüm Partiyi ajitasyon-propaganda ve örgütleme görevi ile yükümlü kıldığını göremektedir. Bu Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa edilmesi görevinin yerine getirilmesi için zorunlu bir çalışmadır. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşasının savsaklanması, tam da yoldaşın bugün öne sürdüğü çalışma biçimi temelinde olur. Bugün sadece Kuzey Kürdistan'da çalışan, çalışacak olan az sayıdaki yoldaşa, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşa görevini yüklemek, bu görevin savsaklanmasıdır. Bunu 5. Kongre doğru bir biçimde tespit etmiştir. Bu yüzden yoldaşın gözden geçirilmesi gerektiğini talep ettiği yaklaşımın gözden geçirilmesi diye birşey mümkün değildir. Sorun bu yaklaşımın doğru bir temelde kavranması ve buna uygun çalışılmasıdır.

Tam da bu noktada pratik örgütleme çalışmasının yürüten yoldaşların, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası için, *"...önümüzde henüz çok büyük görevlerin durduğunu, uygun ve orantılı bir şekilde dışa yansıtması"* gerekir. Yoldaşın bunu başkalarından beklemesi, pratikte çıkan zorluklara karşı mücadele etmeyi de başkalarının görevi imiş gibi ele aldığını göstermektedir. Bu görev herkesin görevi olmasına rağmen, bunun dışa yansıtılmasından en büyük role sahip olanların, pratik ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışmasını yapan yoldaşlar olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz.

Kısaca toparlarsak, yoldaş, 5. Kongrede alınan kararın ne anlama geldiğini ve bunun pratik çalışmada nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda yanlış bir anlayışa sahiptir.

Yoldaş, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın inşası için bugün önümüzde duran görev ile iki örgütün bölgesel olarak birbirinden ayrılması görevlerini birbirine karıştırmakta, bunun sonucunda da "Batı illeri"nde yapılan ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışmasını Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ı "Batı illeri"nde inşa etme ile karıştırmaktadır.

Bugün önümüzde duran görevin karıştırılması, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) adına ajitasyon-propaganda ve örgütleme çalışması için sorumlu seçilen yoldaşların yürüteceği çalışmanın nasıl yürütüleceği sorusuna da yanlış cevap verme sonucunu doğurmaktadır. Bu yanlışlar temelinde de yoldaş, doğal olarak yanlış bir sonuca varıyor ve 5. Kongrenin anlayışının gözden geçirilmesini talep ediyor.

Biz, yukarıda ortaya koyduğumuz görüşler temelinde yoldaşın kendi görüşlerini gözden geçirmesi gerektiğini düşünüyoruz. Sorunun kavranması için, ortaya çıkan zorluklar üzerine tartışmanın imkanını yarattığı için de, yoldaşın tavrını yazılı olarak ortaya koymasını olumlu bir tavır olarak görüyoruz. Böylesi tavırların diğer yoldaşlar tarafından örnek olarak alınması gereken bir tavır olduğunu burada vurgulamak gerekiyor.

Bolşevik çizgimizin pratiğe geçirilmesi için hep birlikte ileri!

15.05.1994 ◄

Kuyrukçuluğun sonu bataklıktır!

TKP/ML-Hareketi taraftarları, en son örneğini 4 Haziran Berlin'deki "Kürdistan ile dayanışma" yürüyüşünde gördüğümüz kuyrukçu tavırlarını sistemleştirme yönünde ilerlemektedirler.

Bunların en son kongrelerinde karar altına aldıkları "kitlelerin sesine kulak verme", herhalde "en geri kitlenin durumuna göre hareket etme" biçiminde anlaşılmalı. TKP/ML-Hareketi taraftarları 4 Haziran'daki yürüyüşe, sırf yürüyüşün hazırlığında "lezbiyen" grupların da yer aldığı sebebiyle(!) katılmamışlardır. Yaptığı sözlü açıklamalarda lezbiyenliği "sapıklık" olarak gördüklerini, "sapıklar" ile birlikte yürüyüş yapamayacaklarını açıklamışlardır.

Bu onların ilk tavrı da değildir. 1993 yılında Köln'de yapılan 8 Mart yürüyüşü hazırlıklarından da aynı gerekçeler ile geri çekilmişlerdi. Bu tavır, feodal, gerici ve sakat bir tavırdır. İnsanlar, cinselliği nasıl yaşadıklarına göre değil, siyasal tutumlarına göre ayrılmalıdır. Lezbiyen oldukları gerekçesiyle antifaşist kadınlar ile birlikte yürümeyen anlayışın, kadın olduğu için onu miras hakkından yoksun bırakan, mahkeme önünde erkek ile eşit görmeyen islami anlayış ile özde bir farkı yoktur! İnsanların cinsel tercihleri kendi özel problemleridir, insanları kendi tercihleri dışında davranışlara zorlamak veya onların cinsel tercihleri doğrultusunda yaşamak istemlerini yasaklar ile zorlamalar ile engellemeye çalışmak sadece feodallik, gericilik değil, aynı zamanda barbarlıktır da! Bizim için önemli olan, insanların "cinsel tercihleri" değil, "siyasi tercihleri"dir.

TKP/ML-Hareketi taraftarları, devrimci olsalar da, lezbiyenlerin veya homoseksüellerin katıldıkları eylemlere katılmama tavırları, en geri kitlenin bilinç durumuna göre ayarlanmış, kitleleri eğitmek, ileri götürmek bir yana, çoğu durumda onların da gerisine düşen feodal, gerici ve kuyrukçu bir tavırdır. Ve TKP/ML-Hareketi'nin bu tavrı kesinlikle tesadüfi değildir. Bu, TKP/ML-Hareketi'nin yeni kongresinde aldığı "kitlelerin sesine kulak verme" şeklindeki, aslında kitle kuyrukçuluğunun değişik biçimde ifadesi olan kararın pratiğe geçirilmesinden başka bir şey değildir. Kitle çalışmasındaki bu sağ tutum, kendini sadece lezbiyenlere karşı tavırda göstermiyor; dine karşı tutumda da gösteriyor.

Sivas'ta 37 aydının yobazlarca yakılmasından sonra Almanya'nın Duisburg şehrinde Alman Sosyaldemokrat Partisi (SPD) tarafından çıkarılan, AGİF tarafından da imzalanan bildiride, "olayın tahrikçileri TBMM içinde Atatürk ilkelerine, Türkiye Cumhuriyeti'ne ve laikliğe küfür edenlerdir" denmekte, dolaylı yoldan "Atatürk ilkeleri, Türkiye Cumhuriyeti ve TC'nin laikliği" savunulmakta, bildirinin sonunda ise, "Kutsal dinimizi kendi politik çıkarlarına alet edip, ülkemizde kardeş kanı akıtmak isteyen bu yobazlara karşı uyanık olalım" denerek, "kutsal dinin" ilkelerini tam olarak hayata geçirmek isteyen yobazlara karşı, "öncü örgütleri" tarafından halkımız uyarılmaktaydı(!) SPD'nin yabancılar çalışma grubu tarafından hazırlanan bu gerici bildiriye imza atan sadece AGİF de değildi, AGİF'in yanında DİDF ve Devrimci Gençlik de bildiriye imza atanlar arasındaydı. Hepsi de işçi sınıfının "öncü örgütleri" tarafından yönlendirilen "kitle örgütleri"!!!

AGİF'in "kutsal dinimize" sahip çıkması tesadüfi falan değildi, bu "kitlelerin sesine kulak verme" adına bir dizi durumda en geri kitlelerden bile geriye düşen, sağcı bir kitle politikasının mantıki sonucuydu.

Bunun tesadüf değil çizgi olduğu, 1994 Mart ayında birkez daha görüldü. Bu kez AGİF, yine DİDF ile beraber, "yabancı düşmanlığına karşı ve seçme ve seçilme hakkı için" Refah Partisi'nin yurtdışı bürosu konumunda olan ve Sivas katliamında yobazları açıktan destekleyen "Avrupa Milli Görüş Teşkilatları" ile birlikte yürüdü. Ve bu eylem birliğinin kalıcı olması için, bu örgütlerin de içinde yeraldığı bir "Demokrasi ve Eşit Haklar Girişimi" kuruldu. Bu günleri de mi görecektik!

AGİF ve DİDF, bir yandan Sivas katliamına karşı SPD ile işbirliği yapıp, "kutsal dinimizin" yobazlar tarafından "kendi emellerine alet edilmesine" karşı çıkıyorlar, diğer yandan Sivas'ta 37 aydını yakan yobazların Almanya'daki uzantıları ile "Demokrasi ve Eşit Haklar Girişimi" kuruyorlar. Kitle kuyrukçuluğunun bu kadar kaşarlanmışı az görülür!

TKP/ML-Hareketi taraftarlarının Köln'de 8 Mart yürüyüşünde ve Berlin'deki 4 Haziran yürüyüşünde lezbiyenler ile birlikte yürümek istememeleri ile SPD ile birlikte bildiri çıkarıp "kutsal dinimizi" savunmaları ve yobazların yurtdışı örgütü olan AMGT ile "Demokrasi ve Eşit Haklar Girişimi" oluşturmaları arasında doğrudan bağ vardır. Tüm bu olgular, kitlenin en geri kesiminin duygularına hitap eden kitle kuyrukçusu çizginin köşe taşlarıdır. TKP/ML-Hareketi taraftarları, devrimci lezbiyenler ile birarada emperyalizme, faşizme karşı yürümektense, yobazlar, gericiler ile yanyana "kutsal dinimizi" savunmak ve seçim hakkı için yürümeyi tercih etmektedirler. Buradaki mantık, "kitleleri ürkütmeme" mantığıdır. Bu mantık, kesinlikle devrimci olmayan sakat bir mantıktır. Devrimcilerin görevi, "kitleleri ürkütmeme" adına, kitlelerin en gerici, feodal duyguları ile uzlaşmak ve onların seviyesine inmek değil, devrimci temelde onları eğiterek kendi seviyesine yükseltmeye çalışmaktır.

Kahrolsun kitle kuyrukçuluğu!

Cinsiyete göre değil, siyasete göre tavır!

Bolşevizm yenecektir!

15.06.1994 ●

Örgütsel alanda liberal hatalardan arınalım!
Örgütsel alanda da oportünizme hayır!

Örgütsel alanda da Bolşevikleşmek, günün görevidir!

BİLİNDİĞİ gibi, bundan kısa süre önce yapılan Beşinci Kongre'mizde, 12 yıllık Bolşevik Parti inşası deneyimi bütünlük içinde değerlendirildi. Bu değerlendirme temelinde de, gelinen yerde durum ve görevler tespit edildi. Gelinen yerde, parti inşasının alanları içinde şimdiye dek esas alınan "teori" halkasının, artık ikinci plana düştüğü, örgütsel inşanın önümüzdeki çalışma döneminde kavranması gereken esas halka olduğu tespit edildi.

Bu, bizim Bolşevik Parti'nin inşası çalışmamızda bir anlamda bir dönüm noktası, önemli bir siyaset değişikliğidir. Öyle kavranmak zorundadır.

Kuşkusuz bu "dönüm noktası" şimdi her şeye yeni başlamak, geçmişte örgütsel inşa bağlamında izlediğimiz çizginin yanlış olduğu vb. anlamında bir "dönüm noktası" değil.

Hayır! Yenilik, ***birincisi***, örgütsel inşa halkasının esas halka olarak kavranacağının tespit edildiği noktadadır. ***İkincisi*** de, buna bağlı olarak örgütsel alanda, çizgimizin ilerletilmesi, derinleştirilmesi görevinin öncelikli bir görev olarak ele alınmasında olacaktır. Ve ***üçüncüsü***, örgütsel inşa alanında Marksist-Leninist işleyiş kurallarının, ilkelerinin pratikte uygulanmasına geçmişte olduğundan çok daha fazla ağırlık ve önem verilecek, geçmişin kimi liberal uzlaşma ve hatalarından pratikte kopulacaktır.

Bu anlamda bir dönüm noktasıdır alınan karar. Eğer ideolojik-teorik-siyasi üstünlüğümüzü, pratik örgütsel üstünlükle tamamlayamazsak, devrime önderlik etme iddiamız havada kalır. Bunun bilincinde olarak, bu yönde adımlar atmak, örgütsel alanda Bolşevikleşmeyi çalışmanın merkezine koymak görevdir.

5. Kongre aldığı kararla, Partiye bu yönde adımlar atma görev ve direktifini vermiştir. Şimdi tek tek tüm yoldaşlar ve bir bütün olarak Parti, Beşinci Kongre'nin direktifini kavramak ve hayata geçirmek yükümlülüğüne sahiptir. Her dönüm noktasında olduğu gibi, bu dönüm noktasında da kuşkusuz geçiş dönemine özgü zorluklar, yeniye karşı direnişler, kavrayış ve uygulamada eksiklik ve hatalar ortaya çıkacaktır. Ve nitekim, 5. Kongre'den bu yana geçen kısa süre içinde çıkmıştır da.

Biz sorunun biraz daha iyi kavranabilmesi için, aşağıda kimi olumsuzluklardan da yola çıkarak ilkesel bir konuda tavır takınacağız.

Bu sayımızda ayrıca eğitim malzemesi olarak da Mao'nun "***Liberalizmle Mücadele Edelim***" başlıklı makalesini yayınlıyoruz. Bütün okuyucularımızı bu makalenin de aynasında kendilerini gözlemlemeye çağırıyoruz...

KİMİN KİMİNLE ÇALIŞACAĞINA KİM KARAR VERECEK?

Bu soruya her Komünist olma iddiasında örgütün ve kişinin verdiği cevap hemen hemen aynıdır. Hemen hemen tüm Komünist olma iddiasındaki partilerin tüzüğünde olduğu gibi, Bolşevik Parti'nin tüzüğünün "Demokratik merkeziyetçilik" ile ilgili bölümünde bu konuda net bir tavır takınılır ve şunlar bağlayıcı tüzük hükmü olarak açıklanır:

"Parti yukardan aşağıya inşa edilir.

Bütün Parti örgütlerinde aşağıdan yukarıya seçim ilkesi, şartların elverdiği genişlikte uygulanır.

Bütün Parti için tek bir disiplin geçerlidir. Buna göre;

-En yüksek karar verici organ Kongre'dir.

-Kongre'nin kararları tüm Parti için bağlayıcıdır.

-Birey Partiye,

-Azınlık çoğunluğa,

-Alt kademeler üst kademelere,

-Bütün Parti -iki kongre arasında, onun kararlarını hayata uygulamaya önderlik etmekle yükümlü- Merkez Komitesine tabidir."

Komünist Partisi'nin her üyesi, bu tüzük hükmünün geçerliliğini kabul ederek partiye üye olur. Durum bu olduğunda, yukardaki sorunun cevabı hem olumsuz, hem olumlu anlamda açıktır:

Bir Komünist Partisi'nde kimin kiminle birlikte çalışacağına hiçbir şekilde birey komünist tek başına karar veremez.

Karar Partiye, üst kademelere, en üstte de –iki kongre arasında– Merkez Komitesi'ne aittir.

Bu yalın, basit gerçeği teorik olarak kabul etmeyen komünist yoktur. Fakat sorun pratiğe gelince işler –bazı durumlarda bizim kendi somutumuzda da gördüğümüz, yaşadığımız gibi– karmaşıklaşmaktadır.

Geçmiş dönemdeki uygulamada, örgütsel inşa halkasının esas alınmadığı dönemde, kimin kiminle çalışacağına, kimin karar vereceği ilkesel noktasında, oldukça liberal davranılmış; birlikte çalışmak isteği olmayan yoldaşlar, eldeki tüm imkanlar zorlanarak birbirlerinden ayrı yerlerde örgütlenmiştir.

Bunda çıkış noktası, çalışmanın uyumluluğunu sağlamak düşüncesidir. Bu tip bir uygulama, niyet ne olursa olsun, yanlış, örgütlemede çıkış noktası olarak Partinin ihtiyaçlarını almayan ve sonuçta, herkesin kiminle çalışacağına pratikte kendinin karar verebildiği bir örgütlenmeye yol açar. Örgütsel alanda oportünizmin yolu açılır.

5. Kongre, geçmişe yönelik olarak bu yönde yapılan hatalara dikkat çekip, bunlardan kopmayı Partinin önüne görev olarak koymuştur.

5. Kongre'de göreve seçilen Merkez Komitesi, Kongre'nin anlayışını hayata geçirmek için somut adımlar atmış ve yeni örgütlenmede birlikte çalışmak istemeyen ve fakat Parti çalışması açısından yanyana çalışmaları doğru olan kimi yoldaşları da aynı hücre içinde örgütlemiştir.

Bu, kimi yoldaşlarımızın tepkisi ile karşılanmış, hatta çok küçük bir ke-

sim açısından yer yer "şu kişinin olduğu hücrede ben çalışmam", ya da hatta "şu kişinin olduğu Partide ben çalışmam" şeklinde boykot tavırlarına da yol açabilmiştir.

Bu konuda şunları belirtmek istiyoruz: Kimi yoldaşların aynı hücre ve hatta aynı Parti içinde birlikte çalışmak istemedikleri; kimi yoldaşların bu istenmeme durumuna yol açan gerçek veya düşünülmüş hataları olabilir. Bunlar evet ağır hatalar da olabilir. Bu yoldaşlar hakkında "iflah olmaz" yargısına varmış olan yoldaşların kendilerine göre haklı gerekçeleri de olabilir. FAKAT HİÇBİR NEDENLE, HİÇBİR YOLDAŞ, KENDİ İRADESİNİ PARTİ İRADESİNİN ÜZERİNE ÇIKARMA HAKKINA SAHİP DEĞİLDİR.

Parti'nin (yönetici kademelerinin) bir Parti üyesine "sen şu yoldaşla birlikte aynı hücre içinde çalışacaksın" direktifini verdiği noktada, bu direktifi verenler, herhangi bir yoldaşın "iflah olmaz" biçiminde değerlendirdiği kişiyi, öyle değerlendirmediğini göstermektedir. Böyle bir durumda, bir Parti üyesinin "ya ben, ya o" tavrı takınması; eğer Parti, Komünist Partisi olarak değerlendiriliyorsa, kabul edilemez, kendi iradesini Partinin kollektif iradesinin üzerine çıkaran, bireyci, küçük-burjuvaca bir tavırdır.

Bir yoldaşın, bir başka yoldaş hakkındaki kişisel olumsuz genel yargısı, aynı yoldaş hakkında Partinin genel yargısından değişik olabilir. O yoldaşın yapması gereken şey, kendi yargısının doğruluğu veya yanlışlığını ortak faaliyet içinde, pratik ve zaman içinde sınamaktır. Eğer haklı ise; yanılan, yönetici kademelerin kararlarında ifadesini bulan genel parti iradesi ise; bu, zaten pratik ve zaman içinde ispatlanır. Partinin yaptığı değerlendirme yanlışlığı, pratik ve zaman içinde görülür, yine Partinin genel iradesi tarafından düzeltilir.

Eğer sözkonusu yoldaşın olumsuz genel değerlendirmesi yanlış ise, o zaman Parti için kullanılabilecek bir enerjinin dışta ve atıl tutulması engellenmiş olur.

Tek tek yoldaşların kuşkusuz şu, ya da bu yoldaşla birlikte çalışmak istediği veya istemediğini; evet şu veya bu kişiyi Parti içinde görmek istemediğini (eğer Partili ise), şu veya bu kişiyi (eğer Partili ise) yönetici kademelerde vb. görmek isteyip istemediğini vb. belirtme hakları vardır. Ve her Kongre öncesinde, bilindiği gibi Partimizde bu yönde sorular sorulmaktadır. Ve her üyenin kişiler hakkında görüşlerini bizzat Partinin en yüksek organı olan Kongre'ye iletme, üzerinde tartışılmasını isteme hakkı vardır.

Fakat tek tek yoldaşların kiminle çalışacaklarını, kimin üye olup, kimin yönetici olacaklarını veya olmayacaklarını tek başlarına belirleme hakları yoktur. Bunu genel örgüt iradesi belirler. Kimin kiminle çalışacağını tek tek kişiler değil, örgüt belirler. Bu ilkesel bir sorundur. Bütün yoldaşların bunu kavraması gereklidir. TEK TEK YOLDAŞLARIN KENDİ İRADELERİNİ ÖRGÜT İRADESİNİN ÜZERİNE ÇIKARMA TAVRI KESİNLİKLE KABUL EDİLEMEZ, GÖZ YUMULAMAZ BİR TAVIRDIR.

Şu veya bu kişiyi Parti içinde gör-

Liberalizmle mücadele edelim!

7 Eylül 1937

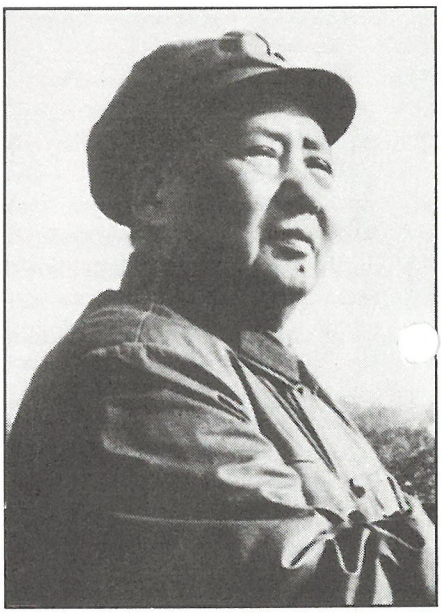

MAO ZEDUNG

BİZ aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her Komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.

Buna karşı liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yozlaşmış ve bayağı bir tavra yol açar, Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur.

Liberalizm kendisini çeşitli biçimlerde gösterir.

Bir kimse açıkça hata işlediğinde, barış ve dostluk uğruna işi oluruna bırakmak; eski bir tanıdık, bir hemşeri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslektaş ya da alt kademeden eski bir arkadaştır diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak. Ya da arayı bozmamak için meseleye derinliğine girmeyip şöyle bir dokunup geçmek. Bunun sonucunda hem örgüt hem de o kişi zarar görür. Bu, liberalizmin birinci biçimidir.

Düşüncelerini örgüte aktif olarak iletmek yerine, özel çevrelerde sorumsuz eleştirilere girişmek. Kişilerin yüzlerine karşı hiçbir şey söylemeyip arkalarından çekiştirmek ya da toplantıda bir şey söylemeyip sonradan dedikodu yapmak. Kollektif hayatın ilkelerine kulak asmayıp kendi bildiğini okumak. Bu, liberalizmin ikinci biçimidir.

Kendini şahsen ilgilendirmeyen işlere kayıtsız kalmak; yanlış olanı pek bildiği halde, mümkün olduğu kadar az şey söylemek, açıkgöz davranıp, kaçak güreşmek; sadece suçlanmamaya bakmak. Bu, liberalizmin üçüncü biçimidir.

Emirlere uymayıp kendi görüşlerini her şeyin üstünde tutmak. Örgütten özel bir ilgi beklemek, buna karşılık örgüt disiplinini tanımamak. Bu, liberalizmin dördüncü biçimidir.

Birlik, ilerleme ya da çalışmanın gerektiği gibi yapılması için hatalı görüşlere karşı tartışmak ve mücadeleye girişmek yerine, kişisel saldırılarda bulunmak, hır çıkarmak, kişisel kin gütmek ya da öç almaya bakmak. Bu, liberalizmin beşinci biçimidir.

Karşı çıkmaksızın yanlış görüşleri dinlemek ve hatta karşı-devrimci düşünceleri duyup da haber vermemek, bunları sanki hiçbir şey olmamış gibi sükunetle karşılamak. Bu, liberalizmin altıncı biçimidir.

Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak ya da kitle toplantılarında konuşmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine, kitleler karşısında kayıtsız kalmak, kitlelerin dertleri ile hiç ilgilenmemek, bir Komünist olduğunu unutarak Komünist olmayan sıradan biri gibi davranmak. Bu, liberalizmin yedinci biçimidir.

Birinin kitlelerin çıkarlarına zarar verdiğini görüp de tepki duymamak, onu vazgeçirmemek, engellememek ya da ikna etmemek ve bunu sürdürmesine göz yummak. Bu, liberalizmin sekizinci biçimidir.

Belli bir plan ya da yön olmadan, gönülsüz, baştan savma çalışmak, gün doldurmaya bakmak, «gözlerimi kaparım, vazifemi yaparım» tavrı takınmak. Bu, liberalizmin dokuzuncu biçimidir.

Kendisini devrime büyük hizmetlerde bulunmuş saymak, kıdemli olmakla böbürlenmek, büyük görevler için yeteneksiz olduğu halde küçük görevlere dudak bükmek. Çalışmada savruk, öğrenmede gevşek olmak. Bu, liberalizmin onuncu biçimidir.

Hatalarının farkında olmak, ama onları düzeltme yolunda hiçbir çaba göstermemek, kendine karşı liberal bir tavır takınmak. Bu, liberalizmin onbirinci biçimidir.

Daha bir çoğunu sayabiliriz. Ama bu onbir tanesi başlıca biçimleridir.

Bunların hepsi de liberalizmin birer ifadesidir.

Liberalizm devrimci bir topluluğa son derece zararlıdır. Birliği kemiren, dayanışmayı zayıflatan, kayıtsızlığa yol açan ve ayrılık yaratan yıkıcı bir şeydir. Devrimci safları sağlam bir örgütlenmeden ve sıkı bir disiplinden yoksun kılar, siyasetlerin uygulanmasını engeller, Parti örgütlerini Partinin önderlik ettiği kitlelerden koparır. Bu, son derece kötü bir eğilimdir.

Liberalizm, küçük-burjuva bencilliğinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik, siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar.

Liberal kimseler Marksizmin ilkelerini soyut birer dogma olarak görürler. Marksizmi kabul ederler ama onu uygulamaya ya da hakkıyla uygulamaya yanaşmazlar; liberalizmlerinin yerine Marksizmi koymaya yanaşmazlar. Bu kimselerde Marksizm vardır, ama aynı zamanda liberalizm de vardır. Marksizmden söz eder, liberalizmi uygularlar. Marksizmi başkalarına, liberalizmi kendilerine uygularlar. Bunlar her iki malı da dağarcıklarında bulundururlar ve her birini kullanacak yer bulurlar. Bazılarının kafası işte böyle işler.

Liberalizm, oportünizmin bir ifadesidir ve Marksizme tamamen aykırıdır. Olumsuzdur ve objektif olarak düşmana hizmet eder; içimizde sürüp gitmesinden düşmanın hoşnut olması bundandır. Bu niteliğinden dolayı liberalizmin devrim saflarında yeri olmamalıdır.

Olumsuz bir özü olan liberalizmin üstesinden gelmek için olumlu bir özü olan Marksizmi kullanmalıyız. Bir Komünist meselelere etraflı bir şekilde bakmalı ve sağlam ve faal olmalıdır; devrimin çıkarlarını canı gibi korumalı ve kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi kılmalıdır; Partinin kollektif hayatını sağlamlaştırmak ve Parti ile kitleler arasındaki bağları güçlendirmek için her zaman ve her yerde ilkelere bağlı kalmalı ve bütün yanlış düşünceler ve eylemlerle bıkmadan usanmadan mücadele etmelidir. Parti ve kitlelerle, herhangi bir kimse ile ilgilendiğinden daha fazla ve gene başkalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmelidir. Ancak böylelikle Komünist adına hak kazanabilir.

Bütün sadık, dürüst, faal ve açıksözlü Komünistler, aramızdaki bazı kimselerin gösterdiği liberal eğilimlere karşı koymak için birleşmeli ve onları doğru yola getirmelidir. Bu, ideolojik cephemizdeki görevlerden biridir.

(MAO ZEDUNG, Seçme Eserler cilt II, Birinci baskı: Şubat 1975, sayfa 26-28, Aydınlık Yayınları)

mek istemeyen, subjektif niyet olarak Partiyi koruma kaygısı ile, "ya ben, ya o" tavrını takınan yoldaşlar, böyle bir tavırla Partinin uzlaşması halinde, Partinin ne hale geleceğini düşünmelidirler.

Böyle bir tavırla, örneğin "aman bu yoldaşları kaybetmeyelim, bu yoldaşlar «ya ben, ya o» tavrının hedefi olan yoldaşlardan daha çok çalışıyor, daha güvenilir, ideolojik olarak daha sağlam" vb. gerekçelerle –yani yine subjektif olarak, Partinin çıkarlarını koruma adına uzlaşılması, objektif olarak tek tek yoldaşlara, kiminle çalışacaklarını kendilerinin belirlemesi hakkının verilmesi, yukardan aşağıya inşa ilkesinin çiğnenmesi, bireyin Partinin önüne çıkartılması anlamına gelir.

Böyle bir tavırla uzlaşılması uzun erimde Partiye, Partiye layık olmayan bir kişinin bir süre Partide olmasının vereceği zarardan çok daha fazla zarar verir.

Bu bağlamda geçmişte yapılan liberal hatalar da, bugün doğrusunun yapılmasının önüne engel olarak çıkartılamaz, çıkartılmamalıdır.

Örgütün militanlaştırılmasında, örgütsel alanda Bolşevikleşmede demokratik merkeziyetçiliğin kurallarının harfiyen uygulanması belirleyici önemdedir.

Bu noktada kavranması gereken, 5. Kongre'nin bazı noktalarda eskinin devamı değil, eskinin kimi yanlışlarından kopmanın başlangıcı olduğudur.

Şunu da eklemek istiyoruz: Bir kararı beğenmedikleri için, Partili çalışmaya –üzülerek de olsa– sırt dönmeye, Parti içinde örgütlü çalışmaya son vermeye hazır olduklarını söyleyen, Parti içinde demokratik danışma ve mücadele haklarını en son sınırına dek kullanmadan, ayrılma yönünde tavır takınan yoldaşlar olursa, onlar bu tavırlarıyla, aynı zamanda Partiye ne kadar az değer verdiklerini de gösterirler.

Komünist Partisi, bizim Komünizm için mücadelemizdeki en önemli aracımızdır. Onu gözbebeğimiz gibi korumak ve geliştirmek hepimizin görevidir. Komünistin "pireye kızıp, yorganı yakma" hakkı yoktur.

Parti içinde mücadele yol ve imkanlarını sonuna dek kullanmadan, "ya ben ya o" tavrı takınmak, Komünizm açısından sorumsuzca bir tavırdır. Bu, Partiyi koruma adına da yapılsa, gerçekte Partiyi yıkıcı bir tavırdır.

Bir de, tabii çeşitli yoldaşların aynı hücre içinde birlikte çalışmayı red ettikleri veya Parti içinde görmek istemediklerini açıkladıkları yoldaşların durumu var.

Bu yoldaşlar, kendilerinin hangi gerçek hatalarının böyle bir değerlendirmeye temel olabileceğini ciddi bir şekilde irdelemek; hataları ile Partiye ve kendi kendilerine ne kadar zarar verdiklerini kavramak zorundadırlar. Bu yoldaşlar, verdikleri zararı telafi etmek, kimi yoldaşlarının sarsılmış olan güvenlerini yeniden kazanabilmek için, olağanüstü çaba sarfetme yükümlülüğüne sahiptir.

DEVAM EDECEK

PANO

"Yeni dünya düzeni"nin karın ağrıları...

80'Lİ YILLARIN ortasında Sovyetler Birliği'nin başına Gorbaçov'un geçmesi ve "tüm insanların bir sandalda oturduğunu" farketmesi ile, ilk defa "yeni dünya düzeni"nin sözü edilir oldu.

Daha sonra 90'lı yılların başında Sovyetler Birliği önderliğindeki Doğu Bloku'nun yıkılmasıyla birlikte "yeni dünya düzeni", emperyalist dünya sisteminin yeni şartlara göre isimledirilmesi haline geldi. Artık bloklar arası çatışmalar kalkmış, emperyalistler dünyanın sömürülmesi ve soyulmasında yeni ittifaklara ve çatışmalara soyunmuşlar, bu duruma da "yeni dünya düzeni" ismi vermişlerdi. "Yeni dünya düzeni"nin sadece ismi yeniydi, yoksa eski emperyalist sistemin özünde herhangi birşey değişmiş değildi.

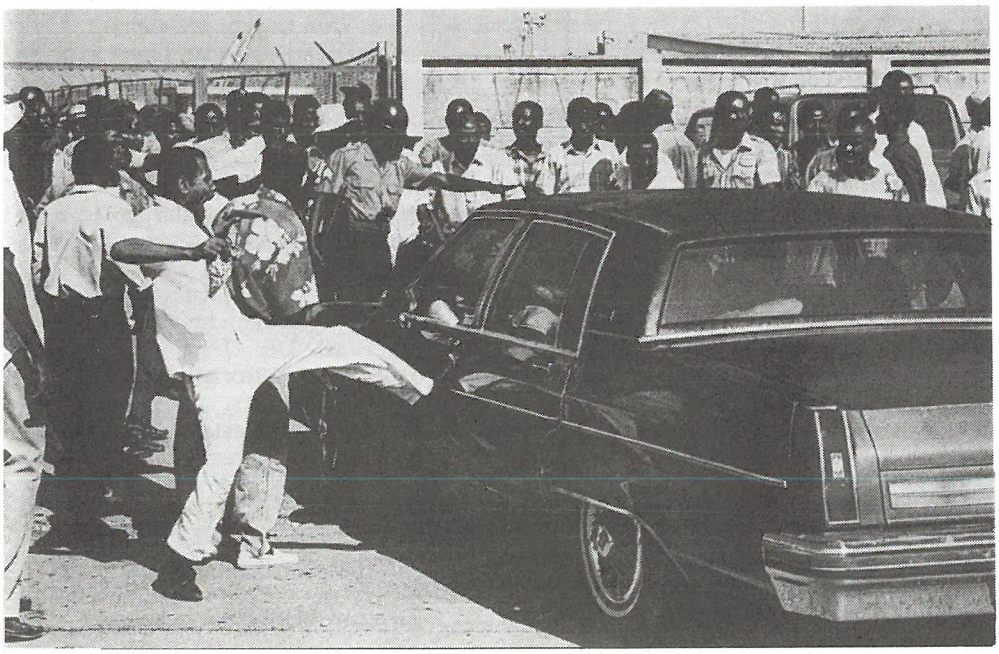

"Yeni dünya düzeni" ilk önemli ve büyük sınavını Körfez Savaşı'nda verdi. Faşist Saddam yönetimindeki Irak, güney komşusu Kuveyt'i işgal etmişti. Hemen bu durumun "demokrasi ve insan hakları ile bağdaşmadığı" keşfedildi ve Birleşmiş Milletler öncülüğünde, yarım milyonun üzerinde ABD ağırlıklı bir "barış gücü", Körfez'e gönderilip Irak'a haddi bildirildi! Aslında sözkonusu olan tabii ki "insan hakları ve demokrasi" değil, sadece petroldü ve stratejik bir enerji kaynağı olarak petrole emperyalist ülkelerin çok ihtiyacı vardı. Bu önemde bir doğal kaynağı, yerel bir büyük güç olmaya çalışan ve "ne yapacağı belli olmayan" Saddam'ın tasarrufuna bırakamazlardı!

Körfez Savaşı sırasında emperyalistler tek vücut bir görüntü sergilediler, artık kimsenin yaptığı yanına kalmayacak, "büyük balık küçük balığı yutamayacak"; emperyalist sistemin hukuki aracı Birleşmiş Milletler öncülüğünde, başta dünya jandarması ABD olmak üzere emperyalist ülkeler müdahale edip haksızlıklara bir son vereceklerdi!

Bu sistemin, ancak sözkonusu müdahalenin tüm emperyalistlerin andaki çıkarları ile çakıştığı ve onların stratejik çıkarlarına, ihtiyaçlarına dokunulduğu zaman işleyebileceği, Körfez Savaşı'ndan sonraki ilk büyük kriz olan Yugoslavya'nın parçalanmasında ortaya çıktı.

Soruna salt "insan hakları ve demokrasi" açısından bakıldığında, Körfez krizinden çok daha büyük "suçların" işlendiği Yugoslavya'da "yeni dünya düzeni" aynı "başarıyı" gösteremedi. Çünkü birincisi, emperyalistler müdahale konusunda ortak bir fikre varamadılar; ABD, Bosnalı müslümanların arkasında, Almanya, Hırvatların ve Slovenlerin arkasında, Sovyetler Birliği Sırpların arkasındaydı. İkincisi, Yugoslavya toprakları üzerinde Kuveyt'te olduğu gibi emperyalistler için petrol gibi stratejik önemde olan bir yeraltı kaynağı yoktu! Ve Yugoslavya krizi ile birlikte "yeni dünya düzeni"nin "insan hakları ve demokrasi" üzerine bütün vaadlerinin boş bir palavradan başka birşey olmadığı ortaya çıktı.

Fakat emperyalistler "yeni dünya

R A M A

düzeni" ilkelerini kendi çıkarlarına göre, güçlerinin yettiği ve çıkarlarının gerektirdiği yerlerde uygulamaktan çekinmediler. Örneğin Somali'ye müdahale etmede kendi aralarında fikir birliğine vardılar. Fakat bu sefer de evdeki hesap çarşıya uymadı. Emperyalist ülkelerin kendilerine yardım etmeye değil, doğal kaynaklarını yağmalamaya geldiğini gören Somali halkı, direniş gösterdi. Bu direniş neticesinde Birleşmiş Milletler gücü geri çekilmek zorunda kaldı.

Küba

Emperyalistlerin "yeni dünya düzeni"ne uymayan ülkelerden bir tanesi de Küba'ydı. Soğuk savaş süresince Doğu Bloku'na yaslanan Küba, bu bloğun çökmesi ile birlikte uluslararası alanda desteksiz kalmıştı. Bunu fırsat bilen ve zaten 35 yıldır Küba'ya ambargo uygulayan ABD emperyalizmi, bu ülkeye karşı yaptırımlarını daha da zorlaştırdı. Bununla amaçlanan, Küba'nın emperyalist ülkelere, en başta da ABD'ye tamamen teslim olmasıdır.

Kuzey Kore

Eskiden çok insanın dünya üzerinde yerini bile zar-zor gösterebileceği Kuzey Kore, emperyalistlerin yarattığı bir atom krizi ile dünya kamoyunun baş konularından biri haline geldi.

Kuzey Kore'nin de kaderi aslında Küba'ya benzemekte idi. Kuzey Kore de soğuk savaş süresince Doğu Bloku'na ve Çin'e yaslanmış, soğuk savaş ertesinde desteksiz kalmıştı. Kuzey Kore, emperyalist ülkelere tam anlamıyla teslim olmamış, lafta da olsa "sosyalizmi" savunan bir ülke idi. Bu anlamda emperyalist ülkelerin gözünde bir çıbandı ve "yeni dünya düzeni"ne uymuyordu.

Hemen bir atom krizi yaratıldı. "Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı" (UAEA) tarafından bile bir soru işareti olan atom bombası inşa ettiği gerekçesi ile suçlandı. Eğer atom programını tam olarak UAEA'nın denetimine açmaz ise, ambargo ile tehdit edildi. Fakat bu uygulamada da çatlaklar vardı. Çin, olası bir ambargoya onay vermeyeceğini açıkladı. Sovyetler Birliği hayırhah bir tutum takındı. ABD'nin eski başkanlarından Carter'in Kuzey Kore'yi ziyaret etmesi ile kriz yatışır gibi oldu!

Sözkonusu olan, zaten gerçekte atom bombası inşası vs. değildi. Gerçekte sözkonusu olan, emperyalist ülkelere tam olarak teslim olmayan bir ülkeye diz çöktürmekti! Bu anlamda Kuzey Kore krizi hala sürmektedir.

Haiti

Bu arada dünya, yine haritalarda yerini çok insanın gösteremeyeceği bir ülkedeki olaylara tanık oldu. Bu ülke, ABD'nin arka bahçesi Karabik Adaları'ndaki Haiti idi.

Haiti'de generaller bir darbe yaptılar. Darbeden önce seçimle işbaşına gelmiş olan Aristid'i indirip, kendi uşakları başyargıç Emile Jonassaint'i başa geçirdiler. Bunun neticesinde ABD, gelişmelere müdahale edip, "darbenin hukuk kurallarına aykırı olduğunu" ve "generallerin geri çekilip iktidarı seçilmiş başkan olan Aristid'e bırakmaları gerektiğini" vurguladı.

ABD'nin yèri geldiğinde hukuk-mukuk tanımadan darbeleri desteklediği (Türkiye, Şili, Yunanistan, bütün Latin Amerika vs.) bilindiğinde, ABD'nin gerçek derdinin hukuk falan olmadığı açıktı. Öyleyse ABD'yi Haiti'de bu kadar kızdıran ve Birleşmiş Milletleri Haiti'ye karşı ambargo uygulamaya zorlayan neydi?

Bu krizde de sorun, küçük de olsa bir ülkenin emperyalist ülkelere tam olarak teslim olmaması ve kendi gücüne güvenip, kendi çapında emperyalist "büyük" ülkelere "meydan okumasıydı". ABD'nin başvurusu sonucu Haiti'dek şu an iktidarda olan generallere tam olarak diz çöktürmek için Birleşmiş Milletler Haiti'ye karşı ambargo kararı aldı.

Belki bilmiyorsunuzdur, Türkiye de Haiti'ye ambargo ilan etti. Bizim faşist hakim sınıflarımız, belki de dünyanın uyguladığı ambargonun Haiti'deki "haksız rejimi" düşürmeye yetmeyeceğini, Türkiye'nin "okyanusları aşacak" gücünün bu krizde de etkili olacağını düşünmüş olacaklar herhalde!

Tabii ki Türk hakim sınıflarının düşündüğü, emperyalistlerden gelecek yardımın bir parça artması umududur, başka hiçbir şey değil!

Ruanda

Bu arada dünya, Ruanda'dan gelen katliam, soykırım haberleri ile çalkalandı. Ruanda'da yaşanan vahşetin boyutları, kendinden önceki tüm krizleri kat kat aşıyordu. Hutu ve Tutsi kabileleri arasında çıkan çatışmalarda ölenlerin sayısı yarım milyonu aşıyordu. Ve "insan hakları ve demokrasi" üzerine şampiyonluğu kimseye bırakmayan emperyalist ülkeler, bu katliamı, önce, sadece en ince ayrıntısına kadar dünya kamuoyuna aktarıp, çok iyi "seyredilmesini" sağlamakla yetindiler!

Yazının kaleme alındığı sıralarda büyük emperyalist güçlerden biri olan Fransa, Birleşmiş Milletlerin de onayladığı bir kararla Ruanda'ya müdahale etti. Fransa'nın müdahalesi de Ruanda'nın hiçbir temel problemini çözmeyecektir. Kendilerinden önce Ruanda'da işgal gücü olarak bulunmuş olan Belçika emperyalist devleti ne yapmışsa, özünde Fransa da aynısını yapacaktır!

Kendisi ile işbirliği yapan ve çıkarlarını ülkede yaymasına yardım eden güç ve kabileler ile işbirliği yapıp insanları bölmek, bu bölünmeden yararlanarak insanları birbirine düşürerek yönetmek; bu emperyalizmin en tipik böl-yönet taktiğidir.

Bundan önce de Belçikalılar ülke nüfusunun % 11'ini oluşturan Tutsileri ülkenin ezici çoğunluğunu oluşturan Hutulara karşı desteklemişler, Hutular ancak Belçika işgalinin fiilen son bulmasından sonra yönetime gelebilmişlerdir.

Emperyalistleri bir bölgede veya ülkede tutan, o bölgede "insan haklarının, demokrasinin korunması" değil, emperyalistlerin iktisadi ve siyasi çıkarlarının korunmasıdır. Bu iktisadi ve siyasi çıkarlar gerektirdiğinde, emperyalistler, diktatörleri de desteklerler (Pinoşet, Evren, Mengustu vb.), "demokrasileri" de (TC, Güney Afrika, İsrail vb.).

Doğrudan müdahalede bulunulan ülkelerde sözkonusu olan; bu ülkelerin, emperyalist ülkelere tam olarak teslim olmamaları ve emperyalist ülkelerin bu ülkelere tam olarak diz çöktürme girişimleri veya emperyalist güçlerin kendi aralarındaki hakimiyet dalaşıdır.

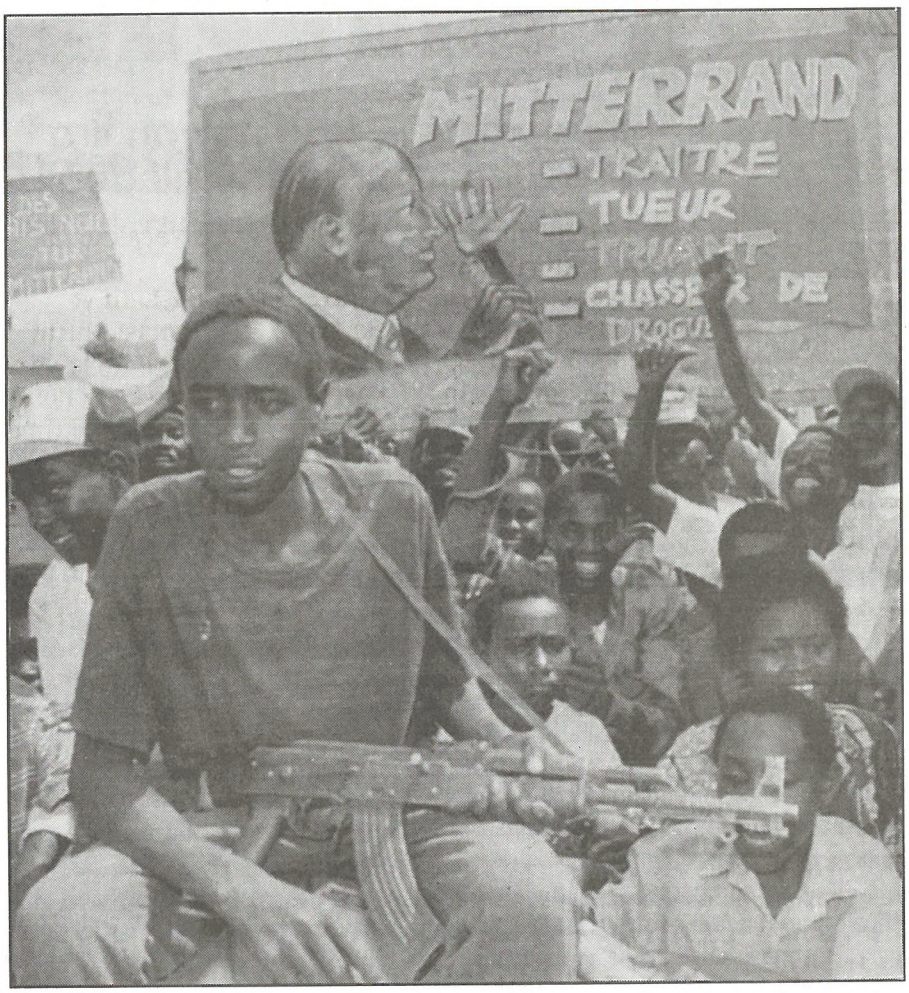

Biz emperyalistlerin bu ülkeler üzerindeki oyunlarını tam olarak mahkum eder ve lanetlerken hiçbir şekilde ne Küba'da Kastro'dan, ne Kuzey Kore'de Kim Il-Sung rejiminden, ne Haiti'de faşist generallerden, ne de Ruanda'da kabilelerin herhangi birinden yana olduğumuzu söylemek istemiyoruz.

Bize göre, tüm bu güçler, şu an emperyalist dünyanın hakimi olan devletlere karşı mücadele etseler ve onlardan bağımsız olsalar da, dünya emperyalist sisteminin parçalarıdırlar! Bu güçlerin her biri kendi ülkelerinde emekçi düşmanı ve yıkılması gereken bir sistemin uygulayıcısı ve sürdürücüsüdürler. Biz bu ülkelerdeki gerici hakim sınıfların değil, halkların emperyalizme karşı mücadelesinden yanayız.

Emperyalist sistemden gerçek kurtuluş, Kastro, Kim İl-Sung, Aydid vb. gibi özünde emekçi düşmanı güçlerin peşine takılarak gerçekleşemez! Bu güçlerin peşinde harcanacak enerji, eninde sonunda yenilgi ile sonuçlanacaktır.

Emperyalistleri gerçek anlamda yenmenin yolu, Bolşevik temelde örgütlenmeden geçmektedir ve ancak ezilenler, Komünist Partisi önderliğinde örgütlenen proletarya ile ittifak halinde verecekleri bir mücadele ile emperyalist sisteme ölümcül darbeler indirebilirler. Gerçek kurtuluşun yolu buradan geçmektedir.

Kahrolsun emperyalist dünya sistemi!
Yaşasın Sosyalizm!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

27.06.1994

Taslima Nesrin...
Uluslararası basın-yayın kuruluşları tarafından Salman Rüştü'ye benzetilen kadın...
Fakat Salman Rüştü, hiçbir zaman Taslima Nesrin gibi dini doğrudan karşısına almamış, "erkek egemen bir sistem", "kadın düşmanı bir sistem" olarak hiçbir zaman dine karşı açıktan mücadele etmemişti.
Bu anlamda Salman Rüşdi ile Taslima Nesrin benzetmesi, içerik olarak havada bir benzetmedir...

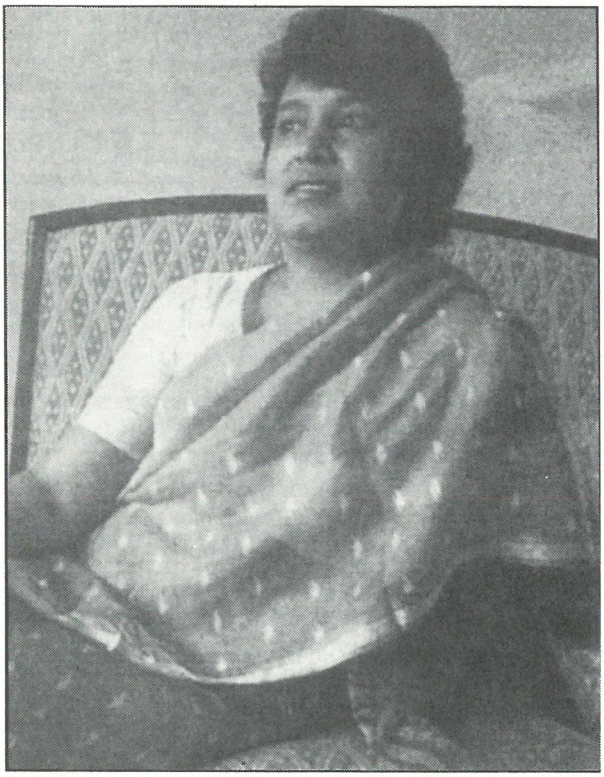

Taslima Nesrin, yalnız değilsin!

"Biz karanlıkta yaşıyoruz. Farkedilmek için aşırı araçlara sarılmak zorundayız. Bu toplumu gürültüsüz bir şekilde değiştirmek için verilen bütün uğraşılar sonuçsuz kaldı. 23 sene önce bu ülke Pakistan'a karşı kurtuluşunu ilan etti. Bengaldeşli kadınlar kendi kurtuluşlarını hala bekliyorlar."

TASLİMA Nesrin, uluslararası basın tarafından "Bengaldeşli Salman Rüşdi" olarak tanıtıldı.
Aslında Taslima Nesrin'e benzetilmek Salman Rüşdi'ye hiç yakışmıyordu. Çünkü o, hiçbir zaman Taslima Nesrin gibi dini doğrudan karşısına almamış, "erkek egemen bir sistem", "kadın düşmanı bir sistem" olarak hiçbir zaman dine karşı açıktan mücadele etmemişti.

Bu anlamda Salman Rüşdi ile Taslima Nesrin benzetmesi, içerik olarak havada bir benzetme, ayakları yere basmayan bir benzetmedir. Benzerlik, her ikisinin de islamcılar tarafından ölüme mankum edilmiş olmasıdır.

Taslima Nesrin ile kamuoyu, hakkında 1993 yılı sonbaharında "katli vaciptir" diye fetva verildikten sonra tanıştı. Taslima Nesrin romanlarında, "kısırlığı ve boşanmayı yücelttiği, Kuran'ı aşağıladığı ve vaginanın özgürlüğünü savunduğu için" yobazlar tarafından "ölüme mahkum edildi".

"Layya" (Utanma) adlı romanı 1993 yılında yasaklandı. Bu romanında Taslima Nesrin, Bengaldeşli müslümanların, Hindistan'da yakılan bir caminin intikamını almak için kendi ülkelerindeki Hindu kadınlara nasıl davrandıklarını anlatıyordu.

Fetva verildikten sonra Taslima Nesrin üzerindeki baskılar arttı. Kendi haklarını koruyamayan devletin memurluğundan istifa etti. Taslima Nesrin'in başını isteyen yobazların gösterileri arttı. Taslima Nesrin'in canına 1250 Dolar değer biçildi! En son, yılan beslemekle ünlü bir müslüman tarikatın üyeleri, Taslima Nesrin'e karşı bir gösteri yaptılar ve eğer devlet onu bulup kısa zamanda asıp şeriatın hükümlerini yerine getirmez ise, binlerce zehirli yılanı başkent sokaklarına salmakla tehdit ettiler!

Haziran ayı başında Taslima Nesrin hakkında tutuklama kararı çıkartıldı, o zamandan beri Taslima Nesrin illegal yaşamaktadır.

Taslima Nesrin'i daha iyi tanımak için, onunla illegaliteye geçmeden dört gün önce Alman haber dergisi "Der Spiegel" tarafından yapılan bir röportajdan önemli bölümleri yayınlıyoruz.

Taslima Nesrin, röportajın sonunda "uzun bir yolda yalnız yürüdüğünü" ve "birileri ona katıldığında hedefine ulaşacağını" söylüyor. Biz, bu yolda Taslima Nesrin'in yalnız olmadığını, kalbimizin onunla birlikte attığını ve hep birlikte eninde sonunda sömürü ve haksızlık üzerine kurulu bu sistemi yerle bir edeceğimizi ilan ediyoruz!

o o o

SPIEGEL: Taslima Nesrin, fanatik müslümanlar sizi Allah'a hakaretten ölüme mahkum ettiler. Onların gerekçesine göre, siz "bir oruspudan daha adi"ydiniz. Sizi öldüren 1250 dolar kafa parası alacak. Ölüm hakkında ne kadar sık düşünüyorsunuz?

TASLİMA NESRİN: Ben dikkatliyim, ama korkmuyorum. Onların megafonlarıyla apartmanımın önünden geçenleri nasıl

kızıştırdıklarını ve "islamı korumak istiyorsanız Nesrin'i asmalısınız" gibi sloganlarla nasıl benim asılmamı istediklerini duydukça, kendime değil ülkeme acıyorum. Burada Allah adına o kadar çok haksızlık yapılıyor ki. Ben bu haksızlıklara karşı yazmaktan, sadece kendi canımı kurtarmak için vazgeçemem.

SPIEGEL: Siz beş yıldır kadınların aşağılanmasına karşı makaleler yazıyorsunuz...

TASLİMA NESRİN: ... ve o zamandan beri benim idamım isteniyor. Kuran, benim için bir çok noktada yanlıştır. Kuran'a dayanılarak toplumumuzda kadınlar ezilmektedir. Bunu teşhir etmek benim toplumsal görevimdir: Örneğin neden bir kız çocuğu bir erkek çocuğundan daha az miras hakkına sahip olsun? Neden şeriat kadına boşanma hakkını yasaklıyor? Neden bir erkek dört kadınla evlenme hakkına sahipken, bir kadın eşini bile seçme hakkına sahip değil?

SPIEGEL: Böyle sorular başka müslüman kadın hakları savunucuları tarafından da soruluyor. Fakat onlar Kuran'ın kendisini sorun haline getirmiyorlar, çünkü bunun karşılığı, islam hukuk anlayışına göre idam. Siz bu karşılığı ölüm olan Kuran'dan şüphelenme cesaretini nereden alıyorsunuz?

TASLİMA NESRİN: Kuran'ın da yanıldığını anladığımda, tahminen onbir veya oniki yaşındaydım. Okulda dünyanın güneşin etrafında döndüğünü öğreniyoruz. Kuran'da ama, dünyanın hareketsiz durduğu yazıyor. Annem bu çelişkiyi açıklayamıyordu ve sadece "Kuran gerçeğin kitabıdır, onun içinde ne yazıyorsa inanmalısın" demekle yetiniyordu.

SPIEGEL: Babanız doktordu. Bir tabiat bilimcisi olarak şüphelerinize o nasıl tepki gösteriyordu?

TASLİMA NESRİN: Babam; "dinin mantıklı olmadığını, onun hakkında tartışmamak gerektiğini" söylüyordu. O zamandan beri ben Kuran'ın yanılmazlığına inanmıyorum.

SPIEGEL: Hakkınızda defalarca söylendiği gibi, Kuran'ı değiştirmek, modernize etmek mi istiyorsunuz?

TASLİMA NESRİN: Kuran artık bizim hukuk düzenimizin temeli olmamalıdır. 1400 sene önce yazıldığı sıralarda, barbarlığı engellemek için belki de gerekliydi. Fakat biz modern zamanlarda, teknik ve bilim çağında yaşıyoruz. Kuran gereksiz hale geldi. O, ilerlemeyi ve kadınların eşit hale gelmesini engellemektedir.

SPIEGEL: Siz Kuran'ın tamamen kaldırılmasından mı yanasınız?

TASLİMA NESRİN: Modern medeni bir toplumda artık dini kitaplara ihtiyaç yoktur. Onlar zaten her zaman sadece bir amaca hizmet ettiler: Erkeklerin egemenliğini sağlamlaştırmaya. Ülkemizde bu durum, kadınların, kendi kaderleri hakkında hiçbir söz söyleme hakkına sahip olmamasına götürdü. O, cinsel arzularını reddetmek, yaşadığı olumsuzlukları gizlemek zorundadır. Çocuklarının sayısı hakkında bile, o karar veremez. O kocasının kölesidir - erkek onun rahmini kendi zevki için ve çocuk yapmada dölyatağı olarak kullanır. Kadınlar, kendi rahimleri üzerine kendileri karar vermeli ve düşüncelerini özgürce dile getirebilmelidirler.

SPIEGEL: Faslı Fateme Mernissi gibi feminist müslümanlar, Kuran'ın kadının eşitliğine karşı olmadığını, problemin "kadının aşağılanmasını kabul ettirmek için geçmişi geri getirmek isteyenler" tarafından yaratıldığını savunuyorlar.

TASLİMA NESRİN: Problem, Kuran'ın zamana uygun bir yorumuna müsaade etmeyen islamın hoşgörüsüzlüğünde, kökten-dincilerin hoşgörüsüzlüğündedir. Ben kalemle mücadele ediyorum, onlar beni kılıçla kesmek istiyorlar. Ben ne düşündüğümü söylemek istiyorum, onlar beni öldürmek istiyorlar. Onlar beni hiçbir zaman korkutamayacaklar, hiçbir zaman islamı devlet dini olarak kabul eden bir hükümet ile uzlaşmaya girmeyeceğim. İlerici güçler ile islami güçler arasında bir savaş vardır.

SPIEGEL: Kendinizi hala müslüman olarak görüyor musunuz?

TASLİMA NESRİN: Hayır. Ben ateistim. Ben dinin her biçimini zamanı geçmiş buluyorum. Benim özlemim dinlerin olmadığı bir dünyadır. Çünkü her din, tohumun ağaç olması gibi, kökten-dincilik ile sonuçlanır. Ağacı kesseniz bile tohum kalır ve yeni ağaçlar türer. Tohum yok edilmediği sürece kökten-dincilik de yokedilemez.

SPIEGEL: Böyle açıklamalar ile ılımlı inananların hislerini yaralıyorsunuz.

TASLİMA NESRİN: Ben dine inanan insanları, dar kafalı olarak görüyorum.

SPIEGEL: Bazı erkekler bunu aynen feministler üzerine söylüyorlar...

TASLİMA NESRİN: Ben feminist değilim. Ben ayrımcılığa ve ırkçılığa karşı makaleler yazan bir insanım.

SPIEGEL: İran Humeyni rejimi tarafından ölüme mahkum edilen sizin kader yoldaşınız Salman Rüşdi, bir zamanlar "hangi dünyanın doğru olduğunu bildiğini zannedenlerin tehlikeli olduğunu" söylemişti.

TASLİMA NESRİN: Bana öyle geliyor ki, Salman Rüşdi kökten-dincilerden korkuyor. Ben, din temeli üzerinde yükselen bir sistemin iyi olmayacağından kesinlikle eminim. Ayrıca benim problemim daha başka ve daha kapsamlı. Rüşdi, peygamberin özel hayatını irdeledi, benim amacım ise kadınların yaşam şartlarını düzeltmek için bu toplumu değiştirmek.

SPIEGEL: Ve bu amaca ulaşmak için aşırılara karşı cepheden mücadele etmek gerektiğine inanıyorsunuz?

TASLİMA NESRİN: Biz karanlıkta yaşıyoruz. Farkedilmek için aşırı araçlara sarılmak zorundayız. Bu toplumu gürültüsüz bir şekilde değiştirmek için verilen bütün uğraşılar sonuçsuz kaldı. 23 sene önce bu ülke Pakistan'a karşı kurtuluşunu ilan etti. Bengaldeşli kadınlar kendi kurtuluşlarını hala bekliyorlar. Şeriata göre düzenlenen medeni kanun bile gözden geçirilmedi. Bunun yerine altı yıl önce, islam, devlet dini olarak ilan edildi.

Üç sene önce kökten-dinciler dördüncü güçlü parti olarak parlamentoya girdiler. Onların etkisi artıyor, koyu dinci yığınları engellemeye cesaret edemeyen hükümet, onların karşısına çıkmak istemiyor.

SPIEGEL: Erkekler üzerine bir şiiriniz var, burada erkeklerden nefret mi ediyorsunuz?

TASLİMA NESRİN: Ben erkeklerden değil, erkek toplumundan nefret ediyorum. Ben 18 yaşımdayken bir gün sinemadan eve dönüyordum, bir erkek bindiğim çek çek arabasına yaklaştı ve sigarasını kolumda söndürdü. Bu benim bedenimde ve bilincimde derin bir yara bıraktı. Orada bir sürü erkek vardı ve bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadılar. Benim çaresizliğim karşısında tatmin oldukları hissine kapıldım. Ve ben, eğer tüm baskı sistemini parçalamayı hedeflemezse tek bir kadının protestosunun anlamsız olduğunu anladım.

SPIEGEL: Hayatınız boyunca sizi en fazla hayal kırıklığına ne oldu?

TASLİMA NESRİN: Erkekler.

SPIEGEL: Babanız da mı?

TASLİMA NESRİN: Evet, çünkü o bu topluma uyduğu ve bu toplumun zincirlerini kırmayı bana öğretmediği için.

SPIEGEL: Sizi hiç hayal kırıklığına uğratmayan ne oldu?

TASLİMA NESRİN: Sadece kendim. Ben sıkça rüyamda kendimi bir dere kenarında tarlada yürürken görüyorum. Tarla çok uzun, sonu gelmiyor. Hep yalnız yürüyorum. Şimdi bunun üzerine düşündüğümde başkalarının da benimle birlikte yürümesini istiyorum. O zaman hedefime ulaşmış olacağım.

o o o

Kahrolsun erkek-egemen sistem!
Kahrolsun şeriatçı yobazlar!
Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

27.06.94

Normandiya çıkarmasının 50. yıldönümü ve tarih çarpıtıcıları...

6 HAZİRAN 1994, nazi Almanya'sına ölümcül darbelerden birini daha indirmek için Amerika, İngiltere ve Fransa'nın askeri güçlerinin Normandiya kıyılarına yaptıkları çıkartmanın 50. yıldönümüdür.

Bu yıldönümün nasıl ve kimlerle kutlanacağı aylar öncesinden sorun oldu. Aradan geçen 50 yıl içerisinde köprünün altından çok sular akmış, savaşın esas sorumlusu ve mağlubu Alman emperyalizmi savaştan sonra oluşan bloklaşmada Batılı emperyalistlerin safında yeralmış, 90'lı yılların başında Doğu Bloku yıkılmış, yerine "yeni dünya düzeni" kurulmuş, İkinci Dünya Savaşı sırası ve sonrasındaki güç dengeleri tamamen değişmişti.

Kurulan "yeni dünya düzeni"nde bayağı önemli bir rol oynayan Alman emperyalistleri, temsilcileri aracılığıyla bu törenlerde yer almak istediler. Neden olmasın ki, onlar savaşın mağlubu olsalar da ideolojik olarak kazanmışlar, sosyalizmin "yıkılması"nda kendi paylarına düşeni yapmışlardı. Fakat Alman emperyalistlerinin bu isteği, ABD, İngiltere ve Fransa tarafından nazik bir şekilde reddedildi! İdeolojik olarak aynı cephede dursalar da, kendi aralarındaki çelişkiler diğer emperyalistler açısından Almanya'nın çağrılmaması için yeter sebepti. Hem onlar savaşın galibi, Almanya da mağlubu idi, törenlere katılmak istemesi de ne demek oluyordu!

Törenlere davet edilmediği için üzülen bir diğer güç ise, Rus emperyalistleri idi. Onlara göre de Almanya'nın dize getirilmesinde "Rus ordusunun" büyük rolü olmuş, en büyük zararı "Rus halkı" çekmişti vs. Aslında savaş sırasında "müttefik" olmalarına rağmen, savaş sonrası oluşturulan bloklaşmada, "hür dünya"ya karşı "demir perde"yi oluşturduğu için Rusya da törenlere davet edilmedi.

Böylece ABD, İngiltere ve Fransa'dan oluşan üçlü "müttefik"ler Normandiya çıkarmasını kendi aralarında kutladılar. Ve günlerce dünya basınında Normandiya çıkarmasının tarihsel önemini belirten yazılardan geçilmedi.

Sanki bütün savaş, Batı cephesinde yürümüş gibi, sanki Nazi Almanya'sına ölümcül darbeyi ABD, İngiltere, Fransa vurmuş gibi, sanki insanlığı faşizm belasından bunlar kurtarmış gibi tarihi gerçekler çarpıtıldı.

Tarih en taraflı ve siyasi bilim dalıdır, burjuva tarihçileri ve gericiler, tarihi olayları sürekli kendi sınıf bakış açılarına göre yorumlamışlardır, yoksa sürekli yineledikleri gibi somut olgulara göre değil. Tarihi gerçekler zaten onların anlattıklarından bambaşkadır, öyleyse tarihi gerçekler nelerdir?

Dünya, İkinci Dünya Savaşı'ndan önce esasta iki kampa bölünmüştü, Sovyetler Birliği'nin oluşturduğu sosyalist kamp ve liberalinden faşistine bir dizi değişik görünen ama özü bir olan devletlerden oluşan kapitalist kamp.

30'lu yılların başında Sovyetler Birliği, birinci beş yıllık planı başarıyla bitirip ikincisine geçmeye hazırlanırken, kapitalist sistemi oluşturan devletler, tarihlerinin en büyük buhranlarından birini yaşıyorlardı. Sovyetler Birliği'nde işsizliğin kökü kazınır, bilimin, tekniğin, sanayinin her alanında dev adımlar ile ilerlenirken, kapitalist devletlerde işsizlik rekorları kırılıyor, sosyal güvenceler yok ediliyor, krizin bütün yükü yoksulların sırtına bindiriliyordu. Emperyalist güçler, Sovyetler Birliği'nin bu muazzam gelişiminden hoşnutsuzdular. Buhranın en derinden etkilediği ülkelerden biri de Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmış olan Almanya idi. Versay Anlaşması sonucu çok ağır tazminat yükü altına giren Almanya'da hoşnutsuzluk gittikçe artıyor ve işçi sınıfının öncü örgütü Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) oyları sürekli yükseliyordu. KPD, uluslararası işçi sınıfının en güçlü partilerinden biri haline gelmişti. Alman emperyalizmi, krizden siyasi çıkış yolu olarak, Hitler'in Nasyonal-Sosyalist partisini tercih etti. Sosyal-demokratlar, tarihteki bütün kritik durumlarda olduğu gibi, bu krizde de tercihlerini işçi sınıfından yana değil, sermayeden yana yaptılar ve Hitler'in başa geçmesinin yolunu hazırladılar. Hitler'in nazi partisi iktidara gelince, kısa zamanda çeşitli entrikalar ile tüm muhalefeti susturdu ve hummalı bir savaş hazırlığına başladı. Emperyalistler Hitler'in şahsında dünyayı

"Bolşevik bela"dan kurtaracak gücü görmüşlerdi. Bu andan itibaren Almanya'nın savaş sanayisini kurup güçlendirmesinde başta İngiltere ve ABD olmak üzere tüm emperyalistler yardım ettiler. Alman devleti, 30'lu yılların ikinci yarısından itibaren açıktan saldırgan bir tutum takındı. 1938 yılında Avusturya'yı işgal etti.

Sovyetler Birliği, gelen savaş tehlikesini görüyor ve buna karşı hazırlanmaya çalışıyordu. 1935 yılında Almanya, İtalya ve Japonya anti-Komintern paktta birleştiler. Sovyetler Birliği, bu faşist devletlerin dışında kalan ve doğrudan saldırgan bir tutum takınmayan güçler ile bu faşist devletlere karşı bir ittifak kurma arayışına girdi, fakat bu uğurda tüm çabaları sonuçsuz kaldı. Sovyetler Birliği'nin saldırgan devletlere karşı ortak güvenlik hattı oluşturma yönündeki her çabası, başta İngiltere ve Fransa olmak üzere emperyalist ülkeler tarafından "tarafsızlık" ve "karışmama" siyaseti ile geri çevrildi. "Karışmama" siyasetini Stalin, XVIII. Parti Kongresi raporunda şöyle tanımlıyordu:

"Karışmama siyaseti şöyle nitelendirilebilir: 'Her ülke kendini saldırganlara karşı istediği ve savunabildiği gibi savunsun, bu bizi hiç ilgilendirmez, biz hem saldırganlarla, hem de onların kurbanları ile ticaret yapacağız'. Oysa gerçekte karışmama siyaseti, saldırıyı özendirme, savaşı zincirlerinden boşandırma ve dolayısıyla onu dünya savaşı haline dönüştürme haline gelir.."

Gelişmeler Stalin'in ne kadar haklı olduğunu gösterdi. İngiltere ve Fransa, 1938 yılında Almanya ile Münih'te bir saldırmazlık anlaşması imzaladılar. İngiltere ve Fransa'nın hesabı, Almanya'nın Sovyetler Birliği'ne saldırıp, proletaryanın ilk anavatanını yoketmesiydi. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Almanya ilkönce Sovyetler Birliği'ne değil, Polonya'ya, sonra da Fransa'ya saldırdı. Güney'de İtalyanlar, 1935'ten beri Uzak Doğu'da Japonlar, emperyalist paylaşım savaşına başlamışlardı. Buraya kadar savaş, esasta emperyalistlerin kendi aralarında yürüttükleri bir savaştı ve haklı yön, yalnızca Japon işgalcilerinin saldırısına karşı direnen Çin halkının;İtalyan faşizminin işgaline karşı direnen Etyopya halklarının vb. mücadelesinde dile geliyor ve fakat savaşın genel niteliğini belirlemiyordu.

Savaşın niteliği 1941 yılı Haziran'ında faşist Alman sürülerinin Sovyetler Birliği'ne saldırmasıyla değişti. Artık proletaryanın anavatanı Sovyetler Birliği de haklı taraf olarak savaşın içindeydi. Sovyetler Birliği bundan sonra faşistleri yurdundan temizleme ve bir karşı cephe kurma mücadelesi verdi.

1943 yılında Tahran'da buluşan Sovyetler Birliği, ABD ve İngiltere başkanları, faşist devletlere karşı bir ittifak oluşturdular. Faşist Alman sürüleri, 1943 yılında Stalingrad'ta ilk büyük yenilgilerini tattılar ve savaşın seyri Sovyetler Birliği'nden yana değişmeye başladı. Faşistlerin daha hızlı yenilmesi için yapılması gereken en önemli şeylerden biri de, anlaşıldığı üzere, diğer müttefik güçler tarafından Avrupa'da faşistlere karşı ikinci cephenin açılması zorunluluğu idi. Fakat bu ikinci cephe bir türlü "açılmadı". Böylece faşist Almanya bütün gücü ile Sovyetler Birliği'ne saldırıyor ve biran önce Moskova'yı almak istiyorlardı. Faşistler Moskova'yı alamadıkları gibi, Stalingrad yenilgisinden sonra sürekli geri çekilmek zorunda kalıyor, Kızıl Ordu hergün yeni topraklar kurtarıyordu.

1944 yılının baharına gelindiğinde Kızıl Ordu, nazi sürülerini Sovyetler Birliği topraklarından hemen hemen temizlemişti ve faşistleri Berlin'e kadar kovalamak için hazırlanıyordu, Sovyetler Birliği'nden sonra tüm Avrupa'nın faşizm belasından kurtarılması yakındı! İşte emperyalistlerin gönlü buna razı değildi, onlar tüm Avrupa'nın Kızıl Ordu tarafından kurtarılmasından yana değildiler ve bu yüzden 6 Haziran 1944'de Normandiya çıkarmasını gerçekleştirdiler. Doğu ve Batı cephelerinde artık tutunacak gücü kalmayan faşist Alman orduları yenilgi üstüne yenilgi alıyordu.1945 bahar aylarında işgal edilen bütün topraklar kurtarılmış, Kızıl Ordu ile diğer müttefik güçler Elbe nehrinde buluşmuşlardı.

Fakat savaş, sadece faşist ülkelerin yenilmesi ve işgal altındaki toprakların kurtarılması ile sonuçlanmadı, Doğu'da Çin Komünist Partisi önderliğinde, hem Japon işgalcileri ülke dışına atılarak, hem de içte burjuvazi devrilerek bir halk cumhuriyeti kuruldu. Doğu Avrupa'da bir dizi ülkede komünistlerin önderliğinde anti-faşist cepheler iktidara geldiler. Her yerde Komünist Hareket zaferden zafere koşuyordu ve bu, emperyalistlerin canını çok sıkıyordu. Bu yüzden, savaşın bitiminden hemen sonra, cepheler yeniden oluşturulmaya başlandı. Sıcak savaşla yenilemeyen proletaryanın anavatanı Sovyetler Birliği, "soğuk savaş" ile yenilmek isteniyordu.

Bundan sonra dünya, tekrar iki kampa bölündü; önderliğini Sovyetler Birliği'nin yaptığı ve komünistlerin önderliğinde bir dizi halk demokrasisi ile yönetilen ülkenin dahil olduğu sosyalist kamp ve bunun karşısındaki kapitalist kamp. Bu yeni kamplaşmada savaşın mağlubu(!) Almanya ile savaşın galiplerinden ABD, İngiltere, Fransa aynı kampta yeraldılar.

O zamanlardan bu yana, yaşanan en önemli değişiklik sosyalist kampta oldu. 1956 yılında yapılan Sovyetler Birliği Komünist Partisi 20. Kongresinde revizyonistlerin iktidarı tümüyle ele geçirmelerinden sonra, uluslararası proletarya, anavatanında büyük bir yenilgi aldı.

60'lı yılların ortalarından sonra ise Sovyetler Birliği, artık dünya pazarı için dalaşan büyük bir emperyalist güç haline gelmişti. Bundan sonraki çatışmalar, görüldüğü gibi biri "sosyalist" diğeri kapitalist olan iki kamp arasında değil, biri görünüşte "sosyalist", özünde emperyalist olan Sovyetler Birliği ile diğer emperyalist güçler arasında yürümüştür. 90'lı yılların başında sahte sosyalist Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra işin görünüşü aslına dönüşmüştür.

İkinci Dünya Savaşı öncesi, sırası ve sonrasındaki gelişmeler kabaca böyledir.

Gerçek mücadele sürekli proletarya ile her türden sömürücüler arasındadır. İngiltere, Fransa ve ABD, gelişen komünist hareketi ve onun anavatanı Sovyetler Birliği'ni yıkmak için Almanya başta olmak üzere faşist güçleri desteklemişler, fakat bekledikleri gibi savaş önce Almanya ile Sovyetler Birliği arasında değil, Almanya'nın önce Polonya'ya, ardından Fransa ve İngiltere'ye saldırmasıyla başlamıştır.

Almanya, 1941 yılında Sovyetler Birliği'ne de saldırınca, dünya çapında bir anti-faşist cephenin maddi temelleri ortaya çıkmıştır. 1944 yılı ortasına kadar, yani faşist Alman sürüleri Kızıl Ordu tarafından Sovyetler Birliği topraklarından atılana kadar, ABD ve İngiltere ikinci cepheyi açmamışlardır. Bunda gayeleri açıktır: Sovyetler Birliği'nin iyice yıpranması ve Kızıl Ordu tarafından darmadağın edilen Alman ordularının açılacak ikinci cephe ile kolayca yenilmesi! İkinci Dünya Savaşı'nın gerçek yükünü Sovyetler Birliği çekmiştir, Avrupa'yı ve insanlığı nazi belasından kurtaran da Kızıl Ordu'dur.

Savaşın sonunda emperyalistler, savaş başlarken düşledikleri "Bolşevizm belası"ndan kurtulmak bir yana çok daha büyük bir Bolşevik tehlike ile karşı karşıya kalmışlardır. Savaş öncesinde tek sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği var iken, savaş sonucunda hedef olarak komünizme varmayı gören bir dizi halk demokrasisi devleti ortaya çıkmış, uluslararası proletarya saldırıya, emperyalizm savunmaya geçmiştir. Bunun sonucunda sıcak savaş ile yıkılamayan Sovyetler Birliği'ne karşı "soğuk savaş" başlatılmıştır.

Bu anlamda, şu an 50. yılı kutlanan Normandiya çıkarmasının burjuvazi için ne kadar önemli olduğu anlaşılır. Onların korkusu, Normandiya çıkarmasının gerçekleşmemesi halinde, ihtimal olan tüm Avrupa'nın Kızıl Ordu tarafından kurtarılmasıdır. Bu yüzden sürekli Normandiya çıkarması öne çıkarılmakta ve nazi Almanya'sına asıl darbenin bununla vurulduğu iddia edilmektedir. Bu kuyruklu bir yalandır. Normandiya çıkarması, Kızıl Ordu tarafından faşist Alman sürülerinin işi esasta bitirildikten sonra gerçekleştirilmiştir. Savaşın dönüm noktası, Normandiya çıkartması değil, Stalingrad'tır!

Kahrolsun tarih çarpıtıcıları!

Ya barbarlık ya Sosyalizm!

15 Haziran 1994 ●

(NOT: Bu konuda daha fazla bilgi için İnter Yayınları arasında çıkan "Tarih Çarpıtıcıları" ve Dönüşüm Yayınları arasında çıkan "Komünist Enernasyonal'de Faşizm Tartışmaları" adlı eserlere bakılabilir.)

Sahte çevre dostları!

Faşist Türk devletinin temsilcilerinin çevre koruması konusunda duyarlılığı, ancak laf düzeyinde, Çiller örneğinde olduğu gibi, bu anlamda bile insanlık düşmanı faşist bir temelde; Karayalçın örneğinde olduğu gibi, vitrini şirin göstermek için, sahte bir eylem biçiminde olur. Bunların çevre koruması diye bir sorunları da yoktur; aslında, çevre koruması, 'uygar Batı toplumu'na katılabilmek için belli günlerde anılması ve göstermelik eylemlerin yapılması gereken bir konudur, yoksa ciddiye alınması gereken birşey değil!

HAZİRAN ayı başları Türkiye, eşi görülmemiş bir çevre seferberliğine tanık oldu!

Bir yandan "Dünya Çevre Günü", günün "anlam ve önemi"ne uygun konuşmalar ve uygulamalar ile kutlanırken; diğer yanda devlet "büyüklerimiz", "Ulusal Çevre Andı"na imza attılar.

80'lerin başından itibaren moda haline gelen ve nedense 90'lara vardığımızda hızı kesilen "yeşil" hareketin Türkiye taraftarları da boş durmadılar, mevsimine uygun olarak Datça'da mini bir çevre zirvesi düzenlediler.

Faaliyet olarak en fazla insanı kapsaması düşünülen eylem ise, İstanbul Boğazı'nın iki yakasında planlandı ve Boğazın iki yakasını birbirine bağlayacak olan 30 km'lik bir "sevgi ve barış zinciri" oluşturmak hedeflendi.

Tüm bu faaliyetleri duyan bir insanın gözlerinin yaşarmaması mümkün değil! Çünkü bu ülke, daha birkaç yıl öncesine kadar, cumhurbaşkanlarının, bakanlarının radyasyonlu çayları bir yudumda içip, radyasyona karşı mücadelenin erkeklik ile ölçüldüğü bir ülkedir.

Fakat kısa zamanda tüm bu faaliyetler sona erince, "çevre ve sevgi" üzerine tüm söylenenlerin boş bir nutuktan başka birşey olmadığı, tüm bunların "medeni Avrupa"yı laf düzeyinde yakalamanın gayretleri olduğu ortaya çıktı!

Cumbaba Demirel, TBMM Başkanı Cindoruk, Başbayan Tansu Çiller ve Çevre Bakanı Rıza Akçalı, Ankara'da ayrı ayrı düzenlenen törenler ile "Ulusal Çevre Andı"nı imzaladılar.

Bunun ardından yaptığı konuşma ile "çevre sorunu"nun önemine değinen Demirel, sanayicilerden *"çevreye daha fazla önem vermelerini"* isteyerek bir kez daha kuzuyu kurda teslim etmiş oldu.

Başbayan Çiller, *"çevreyi korumanın insan haklarının temel noktalarından birisi"* olduğunu belirterek, hemen ardından yaptığı açıklama ile "insan haklarından" ne anladığını bir güzel açıkladı: *"Biz, ilk kez Türkiye olarak bunun içine terörle mücadeleyi koyduk. Terörle mücadele bir yaşam kavgasıdır"* diyerek, çevre korunmasına yeni bir boyut getirdi!

ÇİLler'in çevre korunmasından anladığı, Türkiye Cumhuriyeti'nin çevresinin, "terörist" denilen, bu sömürü ve baskı düzenini yıkmak isteyen güçlerden korunmasıdır! Çevre korunmasına bu kadar insanlık düşmanı bir yorum getirebilmek, herhalde sadece bizim başbayanımıza nasip bir meziyet olsa gerek! Çünkü biz bu güne kadar böyle bir yorumun benzerine bile karşılaşmadık. Anlaşılan bu hanım terörle kafayı iyice bozmuş!

Dünya Çevre Günü'nde koalisyon ortağı SHP'nin başkanı Karayalçın da boş durmadı. Günün "mana ve önemi"ne uygun olarak, eşi ile birlikte Ankara'nın Beynam Ormanı'nda çöp topladı. Bunların çevre korumasından anladığı işte bu kadardır. Yerli malı haftasında, yerli malı sucuk yemek gibi birşey! Dostlar alış-verişte görsün misali!

Faşist Türk devletinin temsilcilerinin çevre koruması konusunda duyarlılığı, ancak laf düzeyinde, Çiller örneğinde olduğu gibi, bu anlamda bile insanlık düşmanı faşist bir temelde; Karayalçın örneğinde olduğu gibi, vitrini şirin göstermek için, sahte bir eylem biçiminde olur. Bunların çevre koruması diye bir sorunları da yoktur; aslında, çevre koruması, "uygar Batı toplumu"na katılabilmek için belli günlerde anılması ve göstermelik eylemlerin yapılması gereken bir konudur, yoksa ciddiye alınması gereken birşey değil!

Haziran ayı başlarındaki en önemli "çevre" olaylarından biri de, "Dünya Çevre Günü" olan 5 Haziran'da İstanbul Boğazı'nın iki yakasında oluşturulmak istenen "sevgi ve barış zinciri" idi.

Özellikle tanker faciasından sonra iyice gündeme oturan İstanbul Boğazı'nın korunması, bu konuda insanları daha da duyarlı olmaya itti.

Büyük bir medya desteği ile geçen hazırlık toplantıları neticesinde, eylemin başarılı geçmemesi için hiçbir sebep yoktu! Ne yazık ki eyleme katılım, beklenenin çok altında olduğundan, başarıya ulaşamadı. Ülkemizde insanların "daha önemli problemleri" vardı veya başka türlü ifade etmek gerekirse, "çevre sorunu" diye bir sorun, birçokları için lükstü!

Datça'da yeşiller tarafından düzenlenen "çevre zirvesi" ise, tam bu çevrelerin şanına uygun gerçekleşti; çok büyük ve iddialı sözler edildi, fakat bu sözler sadece edilmek ile kalındı, her zamanki gibi! Datça'daki zirveye morundan kızılına kadar her çeşit çevreci katıldı, bol bol laf ürettiler, fakat bu lafların arkası gelmedi.

Fakat burada bir "militan çevreci"nin hakkını yememek lazım. Bu "militan çevreci", Gökova Santrali'nin açılmasına karşı açlık greine yatan ve açlık grevinin 12. gününde yüksek tansiyon yüzünden hayatı tehlikeye girince ölümle karşılaşan, bunun üzerine zorla hastahaneye kaldırılan Saynur Gelendost'tur.

Gelendost, kendisi ile yapılan bir mülakatta, *"Yeşil mücadele sizce bir kısır döngüye mi girdi?"* sorusuna *"Şimdi artık iş ve eylem zamanıdır, ben eylemciyim, eğer bir şeye karşı çıkılacaksa ben eylem ile karşı çıkarım"* diyor.

"Yeşil hareketin çoğu kez yetersiz kaldığını mı eleştiriyorsunuz?" sorusuna da, *"Maalesef, sürekli konuşurlar, ama iş yapmaya gelince... Bar taburelerine tünerler, kadehlerinin arkasında, bırak Türkiye'yi, bütün dünyayı kurtarırlar. Onları görünce dersin ki, bunlar yarın sokağa çıkıyor, dünyayı değiştiriyor. Ama ayıldıklarında herşey biter, unutulur. Eğer bir şey yapmıyorsan arkadaş, o konuda fikir yürütmeye hakkın da yoktur!"*

Doğru söze ne denir!

Ülkemizde "çevre sorunu", insanların çoğu tarafından bir "sorun" olarak bile görülmemektedir. Devletin yöneticileri radyasyonlu çayları bir dikişte içilip, radyasyonun erkekliğe dokunmadığını ispatladıkları günlerden, "Ulusal Çevre Aktı"na imza attıkları günlere gelmişlerse de; Çiller gibi "çevre koruması"ndan, çevrenin "teröristlerden korunması"nı anladıklarını ifade ederek, "çevre koruması"ndan birşey anlamadıklarını göstermişlerdir.

Karayalçın da, teneffüs aralarında öğretmen zoru ile yerden kağıt toplayan ilkokul çocukları gibi, ormanda kağıt toplayarak vitrini kurtarmaya çalışmıştır.

Bunların çevre dostluğu sahtedir ve amacı "medeni Batı"nın gözünde puan toplamaktır. Bu devlet, çevre korunmasına o kadar "önem vermektedir" ki, en büyük şehri deniz kenarında kurulu olan, üç yanı denizler ile çevreli olan ülkemizde -ayıptır söylemesi- bir deniz itfaiyesi bile yoktur. Oy kaygısı ile itfaiyeye sakallı kişiler alınmaya çalışılmakta, buna karşı direnen İstanbul İtfaiye Müdürü istifa etmek zorunda kalmaktadır! Herhalde artık yağmur duasına çıkıldığı gibi, yangın çıktığında da "yangın sön" duasına çıkacaklar!

Yeşil hareketin her renkten üyeleri de, S. Gelendost'un dediği gibi, "masa başında dünyaları kurtarırlar, sabahleyin ayılınca herşeyi unuturlar"!

Çevre korunması, işçi sınıfının en temel problemlerinden bir tanesidir. Burjuvaların bu konudaki yaklaşımları, onların sınıf çıkarlarına uygun olacaktır; sömürücüler için en temel mesele, her zaman karlarının garanti altına alınması ve sömürü sisteminin devam etmesidir.

Oysa dünyanın geleceği açısından çevre sorunu, en can alıcı sorunlardan bir tanesidir.

Ne yazık ki, bu konuda işçi sınıfı ve devrimci örgütlerin büyük çoğunluğu da mezar sessizliği içerisindeler. Sanki sorun, onların sorunu değilmiş gibi, bu konuya gereken önemi vermemektedirler.

Oysa çevre korunması, işçi sınıfının en temel problemlerinden bir tanesidir. Burjuvaların bu konudaki yaklaşımları, onların sınıf çıkarlarına uygun olacaktır; sömürücüler için en temel mesele, her zaman karlarının garanti altına alınması ve sömürü sisteminin devam etmesidir. Onlar çevre sorunlarına bu perspektiften bakarlar ve çevrenin korunmasında samimi değildirler.

Oysa işçi sınıfı için durum değişiktir, çocuklarına ve torunlarına yaşanabilir bir dünyanın miras olarak bırakılması, geleceğin yaratıcısı olarak işçi sınıfının temel sorunlarından bir tanesidir. Bu anlamda işçi sınıfı, çevrenin korunmasını, kendi asıl problemlerinden biri olarak görmeli ve ona hakettiği önemi vermelidir.

Çevre korunması burjuvaziye bırakılamaz!

Kahrolsun sahte çevre dostları!

27.06.1994

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

Bütün dünyanın ezilen emekçi kadınları yine hedef tahtası!...

Emperyalistler "Kahire Dünya Nüfus Konferansı"na hazırlanıyor!..

EYLÜL 1994'de Kahire'de Birleşmiş Milletler'in Nüfus Politikası ve Gelişme Konferansı (ICPD yapılacak.Toplam 184 ülkenin hükümet bazında katılacağı Kahire Konferansı'nın hazırlık çalışmaları çoktan başladı. Birleşmiş Milletler'in Nüfus Politikası için özel kuruluşu olan BM Nüfus Fonu (UNFPA) bir dizi ülkede hazırlık konferansları düzenliyor. Kadınların köleleştirilmesinin aracı olarak emperyalist nüfus politikasının yıldızı parlıyor!

Kahire Konferansı'nın önemi, uzun bir dönemden beri emperyalistlerin dillerinden düşürmedikleri "nüfus patlaması" "aşırı nüfus" kavramları ile dile gelen "sorunun" ve bunun çözümü olarak dayatılan emperyalist nüfus politikasının dünya çapında "bir numaralı sorun" olarak kabul görmesinde yeni bir halka olmasında yatmaktadır. Böyle olunca da bu Konferans çerçevesinde kopartılan gürültü hatırı sayılır ölçüde olmaktadır. Emperyalizmin propagandacıları görev başında: "İnsanlığın geleceği" adına başta Asya, Afrika, Latin Amerika ülkelerinin kadınları olmak üzere dünyanın yoksul emekçi kadınları üzerinde oynanan oyun allanıp-pullanıyor ve insanlığın derdine çare olarak sunuluyor. Bir avuç emperyalist büyük güç, açlığın ve yoksulluğun, doğanın talanının gerçek sorumluları, sorumluluğu bütün insanlığın, özelde de yoksul emekçi kadınların üstüne yıkmaya hazırlanıyor Kahire'de!

Egemenlerin ezelden beri kullandıkları yöntem bir kere daha sahnede: "Nüfus patlaması", "Metropollerin kapısına dayanan insan seli!" "Tekne doldu! Batıyoruz!" senaryolarına eşlik eden çığlıklarıyla insanlığın büyük bir sorunla karşı karşıya olduğu bilinçlere kazınmaya ve bu suretle bütün dünyanın ezilenleri ve sömürülenleri kendilerini tehdit eden gerçek tehlikeden uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Buna göre, insanlığın geleceğini tehdit eden tehlike emperyalizm, doğanın emperyalist talanı değil, "aşırı nüfus" ve "aşırı nüfusa yolaçan" Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın ezilen halklarından yoksul emekçi kadınların doğurganlığıdır! Açlık ve yoksulluk, cehalet ve gerilik, hatta insan haklarından nasibini almama ve insanlık dışı yaşam koşullarıyla karşı karşıya olma durumu, kısacası bütün kötülükler yoksulların "mantıksız" ve "düşüncesizce" çoğalmasından kaynaklanmaktadır! Bu kadar da değil, yoksullar bu davranışlarıyla sadece kendilerini sefalete mahkum etmekle kalmamakta, kendileriyle birlikte bütün insanlığın geleceğini de tehlikeye atmaktadırlar: Dünya kaynakları tükenmez değildir! Geleceği kurtarmak için insanlığın yaşam temellerini, kaynakları sağlama almak gereklidir. Ve "nüfus patlaması" öyle tehlikeli boyutlardadır ki, böyle giderse *"Her gün Hiroşima tipinde Atom bombası atılsa dahi çoğalmayı engelleyemez; gerçi her defasında 90 000 ölüm kaydedilir, ama aynı gün 250000 yeni doğum sözkonusu olur." ("The Lancet", İngiliz tıp dergisinden)*

Öyleyse bütün insanlığı tehdit eden bu soruna bütün insanlık birlik ve beraberlik içinde çözüm bulmalı, dünya çapında bir siyaset benimsenmelidir: Kurallarını emperyalist büyük güçlerin çizdiği bu siyasetin adı "Nüfus politikası"dır!

Emperyalist nüfus politikasının temel tez i olarak "aşırı nüfus artışı" olguların çarpıtılması üzerinde yükselmektedir. Aşırı nüfus artışının geri, emperyalizme bağımlı ülkelerden kaynaklanan bir sorun olduğu iddia edilirken, nüfus yoğunluğu değil, yıllık nüfus artış oranı temel alınmaktadır. Nedeni gayet açık: Birinci durumda, yani kilometrekare başına düşen insan sayısı temel alındığında emperyalist ülkeler nüfus yoğunluğu bakımından bağımlı ülkelere açık fark atmaktadır. Yıllık nüfus artış oranının temel alındığı ikinci durumda ise Asya, Afrika, Latin Amerika'nın geri/ bağımlı ülkeleri "nüfus patlaması"na yol açar görünmektedir.

Dünya Bankası eski başkanlarından Mc. Namara "Aşırı nüfus artışı kaynakları tüketiyor, kişibaşına geliri düşürüyor ve eşitsizliği pekiştiriyor."diyor.
Bu iddianın karşısında şu olgular durmaktadır:

* Afrika'nın en yoğun nüfusa sahip ülkesi Nijerya'da kilometrekare başına düşen insan sayısı 87,3, Hindistan'da 205, Almanya'da 248'dir.

* Dünya nüfusunun üçte ikisinin yaşadığı Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde dünya zenginliklerinin sadece sekizde biri tüketilmektedir. Dünya nüfusunun %6'sının yaşadığı ABD'de ise bütün bu ülkelerin tükettiği enerjiden daha fazlası ve hammaddelerin %50-60'ı tüketilmektedir.

* Dünya çapında üretilen yıllık tahıl miktarı tek başına dünya nüfusunu besliyecek durumda olmasına karşın, dünyanın en yoksul ülkelerinde yaşayan 1 milyar insanın 800 milyonu , yani %80'i açlık tehlikesi altında yaşamaktadır.

Emperyalist propagandacılarının bizi inandırmak istediklerinin tersine açlık ve yoksulluğun, doğanın kirlenmesi ve kaynakların kuruması tehlikesinin kaynağı aşırı nüfus artışı değil, bizzat emperyalizmin kendisidir!

Emperyalist nüfus politikasının "insan dostu" yüzü (!)

Kahire Konferansı "aşırı nüfus artışı"nın uluslararası bir sorun, bütün insanlığın sorunu olduğu propagandasının altını çizecektir. Ancak buradan bütün ülkelerde daha az doğum, daha az çocuk siyasetinin gündeme geleceğini sanmak büyük bir yanılgıdır. Bir avuç emperyalist büyük gücün çıkarını koruyan Birleşmiş Milletler ve onun Nüfus Politikası örgütü UNFPA emperyalist nüfus politakisının ırkçılığını gözden gizlemek için çoktan eski "nüfus kontrolü" kavramı yerine "ölçülü nüfus artışı" kavramını geçirmiştir. Aşırı nüfus artışı ise "üçüncü dünya ülkeleri" dedikleri ülkelerin sorunudur. Emperyalist ülkelerde yıllık nüfus artış oranı çoğu durumda sıfırın altında olduğuna göre, bu ülkelerde daha çok çocuk yönünde bir siyaset "ölçülü nüfus artışı politikası" ile çelişmez. Gerçekte uygulanan siyaset de budur. Emperyalizme bağımlı ülkelerde yoksul emekçi kadınlar zorla kısırlaştırılır, şüpheli doğum kontrol yöntemlerine zorlanırken emperyalist ülkelerde daha çok çocuk yönünde maddi teşvikler gündemdedir. İçinde bulunduğumuz yılın Birleşmiş Milletler tarafından "Aile Yılı" ilan edilmesi de bu amaca hizmet etmektedir. "Aile Yılı" bağımlı ülkelerde en fazla iki çocuklu küçük ailenin propagandasını merkeze koyarken, emperyalist ülkelerde çok çocuklu ailenin teşvikini içermektedir. Örneğin Fransa'da "Aile Yılı" çerçevesindeki faaliyetlerde hedefi "Fransa'ya üçüncü çocuk gerek !" şiarı belirlemektedir. Almanya'da da daha çok çocuğa teşvik için çok çocuklu ailelerin ekonomik ve sosyal olarak desteklenmesi programlarının geliştirilmesi gündemdedir. Burada da şiar çok çocuklu *"Aileye yatırım, ülkemizin geleceğine yatırımdır"* (Hannelore Rösch, Federal Almanya Aile Bakanı) biçimindedir.

Dolayısıyla "ölçülü nüfus artışı" politikasının içeriği doğum sayısının kontrolü değil, hangi kadınların doğurması ve hangi kadınların doğurmaması gerektiğinin kontrolüdür; yoksulluğu değil, yoksulları yoketme politikasıdır. Ne büyük sahtekarlık ki, bu politika "insan hakkı" "onurlu yaşam" gibi "ilerici kavramlar"la süslenmeye çalışılmakta : *"Düpedüz çok fazla insan olduğu için onurlu bir yaşamın mümkün olmadığı durumda insan haklarını talep etmek şüpheli bir girişim olarak kalır" (Gabriele Venzky: Sonu Kaos ..., ZEİT, Almanya'da yayınlanan ve liberal geçinen haftalık bir gazete, sayı 20, 10.5.94) ve "Aile Planlaması temel insan hakkı" ilan edilmektedir (Nafis Sadık, Dünya Nüfus Konferansı Genel Sekreteri, ZEİT Sayı 18, 29.4.94 'de yayınlanan röportajdan).*

Dünyaya gelmeleri engellenemeyen yoksul çocukların "aşırı nüfus artışı"na yolaçmamalarının başka "çare"leri(!) de vardır ve bazı uluslararası nüfus kontrolcüleri bunları yüksek sesle ifade etmekten hiç de çekinmemektedirler: *"Çocukların kurtarılması tek tek doktorların tedavi hedefi olmalıdır, ama bu az gelişmiş ülkelerin sağlık politikasının normu yapılamaz. Böylesi kurtarma tedbirleri -bunlara aşılar da dahildir- sonuçta çekilen acıları büyütmeye yaramaktadır, çünkü böylece sadece açlık ölümünün zamanı geciktirilmektedir." (Maurice King, İngiltere/Leeds Üniversitesi Kamu Sağlığı Tıbbı Bölümü Direktörü, aktaran: Harald Bräutigam: "Çevre İçin Ölmek. Nüfus Artışının Durdurulması İçin Korkunç Bir Öneri", ZEİT Sayı 42,12.10.1990)*

Kelimenin gerçek anlamıyla korkunç bir "hümanizm"(!)

Doğanın ve doğal kaynakların bir avuç emperyalist büyük güç tarafından talan edildiği emperyalist sömürü sisteminde, sömürü değeri olmayan yığınlar "nüfus fazlası"dır.

Emperyalist nüfus politikasının modern ambalajı: "Çevrecilik!"

"Aşırı nüfus artışı" senaryolarıyla bir bütün olarak bağımlı ülkelere, öncelikle de bunlar arasındaki en yoksullara şartlı krediler , yardımlar, uluslararası anlaşmalar vb. aracılığıyla dayatılmaya çalışılan nüfus kontrolü siyasetinin gerekçelendirilmesinde artık eksik olmayan sloganlardan biri, dünya kaynaklarının ve doğanın korunmasıdır. Burada da olgular ters-yüz edilmekte ve en büyük çevre düşmanları "çevre dostu" postuna bürünmektedir. Dünya çapında kaynakların tüketiminde en büyük paya sahip olan emperyalist ülkeler bağımlı, yoksul ülkelerin "aşırı nüfus artışı"nın dünyayı batıracağını iddia ederken, doğanın talanı ve dünyanın kirlenmesindeki sorumluluklarını üstlerinden atmaya, dahası kaynaklar üzerinde kayıtsız şartsız kontrolü sağlamaya çalışmaktadırlar. 1992 yılında Rio'da gerçekleştirilen emperyalist "çevre" zirvesinde temel ilkelerden biri haline getirilen "nüfus planlaması siyaseti" bu yönde önemli bir adımdı. Kahire Konferansı bu siyaseti daha da pekiştirecektir.

Emperyalist nüfus politikasının yeni"kadın dostu" yüzü (!)

Emperyalistlerin yoksulluğun ve dünyanın kirlenmesinin çaresi olarak sundukları "nüfus planlaması"nın temel saldırı hedefi öncelikle geri/bağımlı ülkelerin emekçi kadınlarıdır. Bu ülkeler için geliştirilen "Aile planlaması programları" çerçevesinde yaygın uygulama gören gebelikten korunma tedbirleri nerdeyse tümüyle kadınlara yöneliktir - erkek egemenliği şartlarında bunda şaşılacak bir şey de yoktur. "Aşırı nüfus artışı"nın sorumlusu emperyalistlere göre geri/bağımlı ülkelerin yoksul emekçi kadınlarıdır.

Son yıllarda nüfus planlama örgütlerinin bu ülkelerde yaptıkları deneyim, onlara "aile planlaması"nda başarılı sonuçlara varabilmek için kadınları bu işe kazanmanın iyi bir yol olduğunu göstermiştir. Burada öncelikle sözkonusu olan doğurganlıkları kontrol edilmek istenen kadın yığınları değil, bu kesime ulaşmak için tek tek ülkelerde mevcut kadın örgütleri ve tanınmış feminist kadınlardır. Emperyalistler bu surette bir taşla iki kuş avlamayı hedeflemektedir. Çeşitli kadın örgütleri ve faal kadınlar aracılığıyla nüfus politikasına "ilerici" , "kadınları özgürleştirici", "kadın dostu" bir görünüm sağlanabilmekte ve devamen ilişkiye geçilen kadın örgütlerine maddi kaynaklar sağlanarak "aile planlama " kampanyalarına çekilebilmektir. Örneğin Nikaragua'da Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu (UNFPA) BM kuruluşları ile çeşitli Nikaragua kadın örgütleri arasında ilişki sağlayan bir kurum oluşturmuştur. Türkiye /Kuzey Kürdistan'da Haziran başında yapılan "Kadın, Nüfus ve Kalkınma" konulu seminerde konuşan İstanbul Üniversitesi Kadın Sorunlarını Araştırma ve Uygulama Merkezi Başkanı Prof. Dr. Necla Arat *"doğurganlıkla ilgili doğru seçimlerin aile, ülke ve dünya refahını etkilediğini" (5.6.94, Hürriyet)* açıklamış, aynı seminerde konuşan BM Nüfus Fonu Türkiye Koordinatörü Prof. Turgut Denizel de *"kalkınmaya yönelik en iyi yatırımın kadınları eğitmek"(agy)* olduğunu söylemiştir. Bu noktada da sağlanan ilk başarılar Kahire'de kendisini gösterecektir. BM'in daha önceki yıllarda yapılan iki Nüfus Konferansından farklı olarak Kahire'de yapılacak olan konferansa ilk defa doğrudan devlet güdümlü olmayan kadın örgütlerinin temsilcileri de katılacaktır.

"Kadınların aydınlatılması", "eğitim ve çalışma imkanlarının yaratılması/genişletilmesi" "birey olarak doğurganlık haklarını en uygun biçimde kullanabilmeleri için "ailede ve toplumda haklarının ve rollerinin güçlendirilmesi" (Nafis Sadik, Dünya Nüfus Konferansı Genel Sekreteri) - bütün bunlar emperyalist nüfus politikasına "yeni" "kadın dostu" görünümü sağlayacak sloganlardır. Pratikte ise bu "kadın dostu" politika (!) kendisini şöyle göstermektedir:

* Nüfus kontrol uzmanları geri/bağımlı ülkelerde yaygın bir şekilde uzun süreli ve kadınların denetimini dışlayan gebelikten korunma yöntemlerine başvuruyorlar: Kısırlaştırma, Spiral, kısırlaştırmaya denk düşen geri çıkartma ipliği olmayan spiral, 5 yıllık hormon kapsülleri (Norplant), üç aylık hormon iğnesi, bir-kaç yıllık gebelik aşısı. Bunlardan hormon kapsülleri ve aşılar henüz araştırma aşamasındadır, bir dizi yan etkisi bilinmektedir, emperyalist ülkelerde ya yasaktır ya da uygulanmamaktadır. Geri ve bağımlı ülkelerde ise yaygın bir biçimde uygulanmaktadır. Gebelik kontrol yönteminin uygulanmasından sonra ortaya çıkan rahatsızlıklarda kadınlar kendi hallerine terkedilmekte, kontrol ve tedavi imkanlarından yoksun bırakılmaktadırlar.

* Bir dizi ülkede yoksul emekçi kadınlar ya haberleri olmadan ya da sonuçları açısından yeterince aydınlatılmadan kısırlaştırılmaktadır. Brezilya'da "Aile planlaması kampanyası" adı altında 20 yıl içerisinde 25 milyon Brezilyalı kadın kısırlaştırılmıştır. Hindistan'da sosyal hizmetler elemanları en kuytu köylere ulaşarak, erkekleri 40 Mark "yardım" karşılığında kadınlarını kısırlaştırma kamplarına göndermeye "ikna" etmektedirler. Hindistan hükümetinin hedefi 2000 yılına kadar 102 milyon kadının kısırlaştırılması olarak saptanmıştır.

* Dünya bankasının raporunda "aile planlaması" siyasetinin çok başarılı olduğuyla övülen Endonezya'da doğurganlık oranı 5,6'dan 3,4'de indirilmiş ve "CPR -Couple Protection Rate" (Korunma yöntemi uygulayan çift oranı) %10'dan %45'e çıkmıştır. Elbette raporda bu başarının nasıl sağlandığı yer almıyor. Endonezya'da diğer "aile planlama programı" uygulamalarının yanısıra, "Anneler Günü" "Ordu Günü" gibi bazı özel günlerde asker ve polis eşliğinde köylerin basılması ve kadınların evlerinden alınarak -direndiklerinde zorla- spiral veya Norplant takılmasının bu "başarıda" rolü şüphesiz büyüktür.

* Bir örnek de Türkiye/Kuzey Kürdistan'dan: Deri altına uzmanlarca yerleştirilen 5 yıl gibi uzun süre etkili hormon kapsülü Norplant uygulaması Türkiye/Kuzey Kürdistan'da da gündemdedir. Endonezya'da eğitimden geçirilen sağlık personeli için seçilen uygulama alanları ise Ankara, İstanbul ve İzmir'in gecekondu bölgeleridir. Yoksul emekçi kadınlar için öngörülen Norplant kadınlara ücretsiz olarak takılmaktadır.

Bunlara daha bir dizi örnek eklemek mümkün, ancak gerçeğin aydınlatılması açısından yeterlidir. "Kadın dostu" laflarla süslenen emperyalist nüfus politikasının aynası pratikteki uygulamalardır. Hiçbir sahtekarlık, emperyalist propaganda ve ideolojik saldırı emperyalizmin ve emperyalist nüfus politikasının gerçek barbar yüzünün sırıtmasını engelleyemeyecektir. Emperyalizm erkek egemenliğidir, bu sistemde "kadın dostu" yan yoktur! ●

NORPLANT
(Cilt Altı Kapsülleri)

NEDİR?
Norplant kadınların kullandığı 3.4 cm uzunluğunda 2mm çapında 6 adet esnek kapsülden oluşan yeni ve uzun etkili bir aile planlaması yöntemidir.

NASIL KORUR?
Bu kapsüllerin içinde gebelikten koruyan madde bulunur. Bu madde yavaş ve düzenli olarak salınır ve yumurta hücresinin oluşumunu engelleyerek, rahim ağzında bulunan salgıları koyulaştırıp sperm geçmesini güçleştirerek ve rahim içi dokuları gebeliğe elverişsiz hale getirerek gebeliği önler.

KORUYUCULUK DEĞERİ NEDİR?
Norplant 5 yıl süreyle çok yüksek oranda gebelikten korur.

KİMLER KULLANABİLİR?
Kadınların pek çoğu için uygun bir yöndemdir. Özellikle,
- Uzun süre gebelikten korunmak isteyenler,
- Doğum sonu uzun bir süre yeni bir çocuk istemeyenler,
- Emziren anneler,
- Her gün hap almayı hatırlamakta güçlük çeken kadınlar,
- Cinsel ilişki sırasında kullanılan yöntemleri (kondom, köpük, diyafram gibi) uygulamaktan hoşlanmayanlar,
- İstediği çocuk sayısına ulaştığı halde kısırlaştırma operasyonu için bir süre beklemek isteyenler için uygun yöntemdir.

YÖNTEMİN ÖZELLİKLERİ
Adet sancılarını azaltır.
Adet kanamasını azaltır.
Anne sütünü etkilemez, bebeğe zarar vermez.
Emziren anneler ve ileri yaştaki kadınlar kullanabilir.
Kullanımı kolay ve rahattır.
Bir kez uygulandığında 5 yıl süreyle etkilidir.
Uygulamadan hemen sonra koruyuculuğu başlar ve çıkartıldığı anda üretkenlik geri döner.
Bilinen ciddi bir yan etkisi yoktur.

TAP
VAKFI
Türkiye Aile Sağlığı ve Planlaması Vakfı
Ulus Mahallesi, Güzel Konutlar Sitesi, A Blok, Daire 3-4
Etiler 80600 İstanbul Tel: (212) 257 79 41-42

NORPLANT Gerçek Kimlik Kartı:

ÜÇÜNCÜ SINIF KADINLAR İÇİN ÜÇÜNCÜ SINIF KORUNMA YÖNTEMİ!

NEDİR?
Norplant ve Norplant 2 özelde Asya, Afrika, Latinamerika ülkelerinin yoksul emekçi kadınları için geliştirilmiş ve bunlar üzerinde denenen uzun süreli gebelikten koruyucu hormon kapsülleridir.

NASIL UYGULANIR?
Uygulama, emperyalistlerin çeşitli uluslararası nüfus kontrol örgütleri vb. tarafından yetiştirilen sağlık elemanlarınca yerleşik ve gezgin aile planlaması kliniklerinde vb. ücretsiz olarak gerçekleştirilir. Toplam 6 kapsül ince bir çubuk aracılığıyla kolun üst kısmında deri altına yerleştirilir. Uygulama lokal anestezi ile yapılır ve 5 yıl boyunca etkilidir. Aynı şekilde kapsüllerin çıkartılması da benzer bir operasyonla gerçekleştirilir. Kullanımın yaygınlaştırılması amacıyla Anneler Günü çerçevesinde polis ve asker "yardımıyla" kampanyaların düzenlenmesi yer yer başvurulan etkin (!) bir yöntemdir (örneğin Endonezya).

KORUYUCULUK DEĞERİ NEDİR?
Asya, Afrika, Latinamerika ülkelerinin yoksul emekçi kadınlarının, "düşüncesiz" "gereksiz" gebeliklerini -sağlıklarının bozulması pahasına- en az 5 yıl süreyle çok yüksek oranda engeller.

KİMLER KULLANABİLİR?
Yoksul emekçi kadınlar için uygun bir yöntem olarak görülür. Özellikle,
- dağıtılan ücretsiz gebelikten koruyucu hapları kullanmayı "bilmeyen", unutan vb. yoksul emekçi kadınlar,
- emperyalistlerin "çağımızın bir numaralı sorunu" ilan ettiği nüfus patlamasına "cahillikleri" ve "düşüncesizce çoğalmaları ile yolaçan" ve nüfus kontrolünün gerekliliğini bir türlü kavramayıp gereğini yerine getirmeyen Asya, Afrika ve Latinamerika ülkelerinin yoksul emekçi kadınları,
- ulusal uyanış ve ulusal kurtuluş mücadelesine yönelme riski olan ezilen halkların yoksul emekçi kadınları,

YÖNTEMİN ÖZELLİKLERİ
Kapsüller bir kere yerleştirildiğinde kullanan kadının bizzat kendisi tarafından çıkartılamaz ya da ancak ciddi yaralanmaya yol açma pahasına çıkartılabilir. Bu nedenle, emperyalistler tarafından çoğalmaları sakıncalı görülen yoksul emekçi kesimin nüfus artışının kontrol altında tutulması açısından diğer koruma yöntemleriyle karşılaştırıldığında oldukça etkili ve hesaplıdır. Emperyalistlerin çeşitli kuruluşları tarafından ücretsiz dağıtılan diğer koruma yöntemlerinin, örneğin gebelikten koruma haplarının sözkonusu kesimin kadınları tarafından çeşitli nedenlerle çoğunlukla kullanılmadığı ya da kullanımın yarıda kesildiği görülmüştür. Kullanılıp kul-

lanılmadığı bilinemeyen koruma hapları ve kondom dağıtımı yerine Norplant yerleştirilen her kadının 5 yıl gibi uzun bir süre gebe kalmayacağını bilmek daha hesaplı ve rahatlatıcıdır. Ne demişler? Güven iyidir, ama kontrol daha iyidir!

Ancak, Norplant kullanan kadınların kendilerini sakatlayarak da olsa kapsülleri bizzat çıkarmaya çalıştıkları da bilinmektedir. Bunun nedeni hormon kapsüllerinin yan etkilerdir. Norplant'ın yerleştirilmesinden sonra kadınların % 70'inde adet kanamalarında ciddi boyutlarda düzensizlik başgöstermektedir. Birkaç yıl kanama olmayabilir ya da 90 gün boyunca durmayan kanamaya ve böylelikle anemiye yolaçabilir. Ayrıca, Norplant kullanan kadınlarda depresyon ve başka psikolojik rahatsızlıklar da sık sık görülmektedir. Uygulamadan birkaç ay sonra geçeceği söylenerek kadınların yönteme devam etmesini telkin eden "aile planlama merkezleri" tarafından "geçici şikayetler" olarak tanımlanan diğer yan etkiler şunlardır: Uygulama sonrasında ilk aylarda kanama süresinin azalma ya da artması, lekelenme veya adet görmeme, hafif başağrısı, bulantı, akne, deri döküntüsü... Bütün bunlar, Norplant'ın kadınların immun sistemini (vücudun direncini) zayıflattığının işaretleridir. ●

Tarihe kısa bir bakış...

İkinci Dünya Savaşının ortaya çıkardığı durum, Avrupa'da Demokratik Cumhuriyetlerin kuruluşu, Asya ve Afrika'da sömürgelerin birbiri ardına kurtuluş savaşımları ile emperyalist dünya sisteminin zincirlerini parçalaması ve sosyalist kampın güçlenmesi, emperyalist güçlerin sömürü ve nüfuz alanlarının olağanüstü daralmasına yolaçmıştı. Emperyalist güçler, muzaffer ülkelerin teşkil ettiği örneğin gücüyle sosyal ve ulusal kurtuluş hareketlerin daha da yaygınlaşmasından korkuyor ve yoksul kitleleri huzursuzluk kaynağı olarak görüyorlardı. Yoksulların çoğalmasını engellemeyi hedefleyen Maltuscu "teori"ler bir kere daha rağbet görmeye başlıyor ve 20'li 30'lu yılların "Aile Planlama Örgütleri" yeniden faaliyete geçiyordu. J.D. Rockefeller gibi büyük sanayicilerin lobi faaliyetlerine hız vermeleri ve kendilerine görev bildikleri "nüfus kontrolü" için özel vakıflar kurmaları bu döneme rastlıyordu.

30'lu yılların "Aile Planlama Örgütü" PPF (Planned Parenthood Federation), 1948 yılında IPFF (Uluslararası Aile Planlama Örgütü) olarak yeniden hayata döndürüldü. Aynı dönemde yerden mantar gibi biten diğer nüfus kontrol örgütlerinden bazıları şunlardır: Ford Foundation (Ford Vakfı), Hugh Moore Fund (Hugh Moore Vakfı), Population Council (Nüfus Konseyi), AID (Uluslararası Kalkınma Ajansı). Bu kuruluşlar, doğum kontrol araçları üzerinde araştırma ve geliştirme, propaganda ve yaygınlaştırma faaliyetini yürütüyor ve aile planlama programlarını finanse ediyorlardı.

Birleşmiş Milletler'in ilk Dünya Nüfus Konferansı 1954 yılında Roma'da yapıldı.

1964 yılında "OAS" (Amerika Devletleri Örgütü) çerçevesinde bir "Nüfus Kontrol Bürosu" kuruldu. ABD'nin nüfus politikasına ilişkin ilk faaliyetleri Orta ve Latin Amerika'ya yönelikti. 1965'de Rockefeller tarafından üretilen "ABD'nin dış politikasında nüfus siyasetine ilişkin öneriler" Johnson hükümetince kabul edildi ve nüfus kontrolü uygulama zorunluluğu dış ülkelere yardımın ve kredi açılmasının ayrılmaz bir parçası haline getirildi. Aynı yıl ABD Kongresi "Uluslararası Kalkınma Ajansı" (AID)'na nüfus kontrolü programları için bütçeden fon ayırdı. BM'in ikinci Dünya Nüfus Konferansı Belgrad'da yapıldı. 1967/68 yıllarından itibaren ABD "Gıda Yardımları" ulusal nüfus kontrol programları uygulama şartına bağlı olarak verilmeye başlandı.

1969'da ilk çok uluslu örgüt olarak UNFPA (Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu) kuruldu. Bu örgüt, maddi olarak esasta büyük emperyalist güçler tarafından beslenmektedir. Örneğin Federal Almanya Cumhuriyeti 30 milyon ABD-Doları ile 4. sırada durmaktadır. UNFPA'nın birinci Dünya Nüfus Kongresi 1974 yılında Bükreş'te yapıldı. Bu Konferansta bir dizi ülke, örneğin Çin ve Cezayir, başta ABD olmak üzere emperyalist güçler tarafından talep edilen nüfus kontrol politikasını ülkelerin iç işlerine karışma veya emperyalist saldırı olarak reddetmiştir.

1975'de ABD emperyalizmi yeni bir dışyardım yasası kabul etti. Buna göre sağlık alanı için öngörülen ABD "kalkınma yardımları"nın %67'si hükümetlerce nüfus kontrolüne harcanmak zorundadır.
1984 yılında Meksika'da yapılan UNFPA ikinci Dünya Nüfus Politikası Konferansına gelindiğinde nüfus kontrolü siyasetinde direten emperyalistler hedeflerine ulaşmışlardı: Konferansa katılan bütün ülkelerin hükümetleri "üçüncü dünya ülkeleri" denilen ülkelerde nüfus artışının engellenmesinin gerekli olduğunu ve "aile planlama programlarıyla" daha az doğum siyasetini benimsemişti.

Son on yıl içinde emperyalistler "aşırı nüfus artışı" sorununun "1 Numaralı sorun" olarak kabul ettirilmesinde ve "aile planlaması" adı altında yoksul emekçi kadınlar üzerinde estirilen terörde epey yol katettiler. Şimdi başarılarını ölçmek ve yeni hedefler belirlemek için Eylül 94'e Kahire'de yapılacak olan UNFPA'nın üçüncü Dünya Nüfus Konferansı'na koşuyorlar. ●

Sonucu zırva olan bir zirve de kadınlardan!

Zirvenin Adı: Akdeniz ve Avrupa Kadınlar Zirvesi

Konusu: Barış için kadın, kadın için barış.

Yer: Marakeş (Fas)

Katılanlar: Bakanlar, parlamenterler, işkadınları, gazeteciler ve Birleşmiş Milletler, Unicef gibi kuruluşlardan kadınlar. (Yani sömürücü sınıf mensupları)

Katılmayanlar: Gökyüzünün yarısını oluşturan cinsin çoğunluğu; yani emekçi kadınlar.

• • •

Bu zirve ile ilgili Milliyet'te Zeynep Oral imzası ile dört gün (6-10 Haziran 1994) süren bir yazı dizisi yayınlandı.

Verilen bilgilere göre, 3 gün süren zirveye 25 ülkeden 250 kadın katılmış ve 28 maddelik bir sonuç bildirgesi hazırlanmıştır. Belgenin orijinalini şu an bilmediğimiz için, Milliyet'in önemli gördüğü ve dört başlık altında verdiği sonuçlara kısaca bir göz atmak istiyoruz.

"SAVAŞA KARŞI SAVAŞI KADINLAR KAZANDI" (Milliyet, 6 Haziran)

Burada sözü edilen ve kadınların kazandığı söylenen savaş, 4 Mayıs 1994'te İsrail Hükümeti ile Filistin Kurtuluş Örgütü'nün (FKÖ) El Fetih kanadı arasında yapılan "anlaşma"dır.

Yıllarca süren bu savaşı başlatmada hemen hiç söz sahibi almayan ve savaşta en çok acıyı çeken kadınlar, "barış"ta da hemen hiç söz sahibi olmamışlardır. Bu "barış", gerçekte Filistin emekçi kadınlarının durumunda özde önemli bir değişiklik getirmeyecektir.

Emekçi kadınların olmayan bir savaşın barışının da, emekçi kadınların olmayacağı bizim için gayet açıktır.

Emekçi kadınların savaşı kazanmalarının tek yolu, proleter devrimler mücadelesine daha fazla katılarak, savaşı kaynağında kurutma, yani emperyalizmi tarihin çöplüğüne gömüp, sosyalizmi kurmaktır.

ÜÇ DİNE İLİŞKİN TÜM KÖKTEN-DİNCİLİK AKIMLARI, YAŞAMDA VE KADINLARIN ÖNÜNDEKİ EN BÜYÜK TEHDİT OLARAK NİTELENDİ, KINANDI! (Milliyet, 7 Haziran)

Sınıfların ve devletin ortaya çıkışı ile birlikte sadece üç din değil, tüm dinler, ezilenleri uyutmanın bir aracı olduğu gibi, ezilenlerin yarısını oluşturan kadınları uyutmada, onları köleleştirmede iki kat bir rol oynamıştır. Günümüzde de bu rolünü sürdürmektedir. Onun için emekçi kadınlar sadece üç dine ve kökten-dinciliğe karşı değil, tüm dinlere ve onun tüm etkilerine, tüm burjuva ideolojilerine karşı tutarlı bir mücadele vermek zorundadır. Yoksa gerisi, din afyonunun zehiri ile zehirlenerek, köle kalmaktır.

KADINLARDA EKONOMİK İŞBİRLİĞİ

Burada anlatılan, elbette ki sömürücü sınıflar arasındaki işbirliğidir. Bunun da bir tek anlamı var: Emperyalizmi güçlendirmek, sömürüyü ve baskıyı artırmaktır.

Elbette zirveye katılan kadınlar, mensubu oldukları sömürücü sınıfın çıkarlarını savunacaktır. Bunlardan emekçi kadınların çıkarlarını savunmalarını beklemek abes olur.

O zaman biz emekçi kadınlara düşen, kendi sınıf çıkarlarımızı –proletaryanın sınıf çıkarlarını– sonuna kadar savunmak, bize ait olan herşeyi zor yolu ile onların elinden almak için yaşadığımız ülkelerde Bolşevik tipte partiler yaratma görevidir.

Onların tekelci işbirliklerine karşı, biz, "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" diyoruz...

"BARIŞIN YOLU KÜLTÜRDEN GEÇER" (Milliyet, 10 Haziran)

Biz biliyoruz ki, emperyalizm çağında savaşların temel nedeni, bizzat emperyalist sistemin varlığıdır. Emperyalizm, yüzünü gizlemek için, her zaman barış çığlıkları atmıştır. Ama, en çok "barış" dedikleri zaman, dünyayı daha fazla kan gölüne çevirmişlerdir.

Zirvenin anladığı kültür, emperyalist kültür olduğu için, barışın yolu olamaz, olsa olsa daha fazla savaş anlamına gelir.

Barışın yolu, emperyalist kültürden değil, emperyalizmi yok etmekten geçer!

• • •

Bu zirvenin içeriğini iyice anlamamıza yardım eden bir yön de, faşist TC'nin örnek ülke(!) gösterilmesidir.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçi kadınlara, Kürt ulusuna mensup kadınlara, devrimci kadınlara uygulanan sömürü, zulüm, işkencedir! Bu uygulamalarda sorumluluğu olan Türkan Akyol gibi kadınların, kadın hakları savunucusu kesilmeleri, ne kadar iki yüzlü ve utanmaz olduklarını bir kere daha göstermektedir.

Burjuvazinin yaptığı tüm zirveler gibi bu zirvenin de sonucu, sadece ***ham hayal yaymaktır***!

Biz, onların yaymaya çalıştıkları tüm ham hayallere karşı;

Gerçek barışı sağlamak için;

Emekçi kadınların ücret köleliğine, her türden gericiliğe, feodalizmin kalıntılarına, emperyalizm ve erkek egemenliğine karşı;

Bütün ülkelerin ezilen kadınları... ortak düşmana karşı mücadelede birleşin! diyoruz...

Barbarlığın tek alternatifi sosyalizmdir!!!

25 Haziran 1994 ◄

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 5. Kongresi'ni ve kararlarını tanıtma toplantıları üzerine!

5. Kongremizin almış olduğu kararları, yurtdışında, devrimci kamuoyuna tanıtma toplantılarının ilk üçü Hamburg, Berlin ve Stutgart'a yapılmıştı. Daha sonra bu tanıtım toplantılarına Paris, (Fransa) Hohenems (Avusturya) ve Duisburg' daki toplantılarla devam edildi.

Toplantılar dünya ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de devrim şehitlerinin anısına saygı duruşu ve gündem açıklamalarının ardından başladı. Dünyada, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de siyasi durum ve görevlerimiz hakkındaki açıklamaları, Kongrenin aldığı kararların tek tek açıklamaları izledi. İki saate varan bu ilk bölüm, katılanlar tarafından ilgi ve dikkatle dinlendi.

Sorulan sorulara verilen cevaplardan sonra, devrimci örgütlere söz hakkı verildi. Genel tartışma bölümünden sonra, toparlama ve kapanış konuşmaları ile toplantılar sona erdirildi.

PARİS

9 Nisan günü, Fransa Türkiyeli İşçiler Kültür Derneği lokalinde düzenlenen toplantıya katılım 70 kişi civarında oldu. Toplantıya katılanların bileşimi Paris'te düzenlenen diğer örgüt toplantılarından farklılık arzediyordu. Hep aynı yörenin, şehrin insanlarının kümelendiği bir toplantı görümünde değildi. Kendi salonlarında düzenlendiği için Partizan kitlesi nicel yönden ağırlıktaydı. Onları Kawa çevresinden katılanlar izlerken, diğer örgütlerden katılım ya birkaç kişi, ya bir kişi, ya da hiç olmadı.

Örgüt adına söz hakkını yalnızca Kawa ve TKP/ML'den arkadaşlar kullandı.

İlk sözü alan Kawa temsilcisi Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 5. Kongresini selamlayarak konuşmasına başladı. Yöntem üzerine, mantık bilimi üzerine açıklamalarda bulunacağını ve sonuçta Bolşevik Parti'nin ideolojik politik çizgisiyle bağlantısını kuracağını belirtti. 20 dakikalık söz hakkının büyük bölümünü mantık biliminin önemine hasreden arkadaşa divan müdahale etmek zorunda kaldı ve toplantının özüne ilişkin görüşlerini belirtmesini hatırlattı. Kawa'dan arkadaş şu eleştirileri getirdi:

"Bolşevik Parti, Arnavutluk Emek Partisi 8. Kongresine eleştiri getirmesine rağmen üç dünya teorisinin temelini oluşturan «dünya halklarının baş düşmanı iki süper güç» anlayışını dile getiren 7. Kongreyi eleştirmemesi çelişkilidir. Bu anlamda Bolşevik Parti'nin üç dünya teorisine karşı ideolojik mücadelesi tutarlı değildir."

Bu eleştiri doğru bir eleştiri değildir. Çünkü Arnavutluk Emek Partisi 7. Parti Kongresi Marksist-Leninist bir çizgiye sahiptir. Fakat 7. Kongrede savunulan yanlışlar da vardır. Bu yanlışlara karşı Bolşevikler tarafından açık ideolojik mücadele yürütülmüştür. 7. Kongrede üç dünya teorisine temel teşkil eden hatalar, daha sonra derinleştirilerek savunulmuştur. Bolşevik Parti'nin üç dünya teorisine karşı mücadelesi tutarlı bir mücadeledir. Bu tutarlı mücadele bugün de devam etmektedir. Bolşevik Parti'nin Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresindeki hataları eleştirmediği eleştirisi doğru bir eleştiri değildir. Çünkü Bolşevikler Arnavutluk Emek Partisi 7. Kongresindeki yanlışlara dikkat çekmiş ve bunları eleştirmişlerdir.

"Bolşevik Parti, Kuzey Kürdistan'ı ayrı bir bölge, ayrı bir ülke olarak kabul ettiği halde, yayın organlarında neden ülkemiz diyor da, ülkelerimiz demiyor. Ulusal soruna ilişkin, Kürdistan'a sömürge denmesine rağmen, antisömürgeci mücadele görevi tespit edilmiyor. Sömürgeci ülkelere açıkça sömürgeci ülke dendiğini bugüne kadar yayın organlarınızda okumadık."

Bu eleştiriler hakkında görüşümüz kısaca şöyledir:

Bolşevik Parti, ajitasyon ve propagandasında Kuzey Kürdistan kavramını kullanmaktır. Bu kavram ezilen bir ulusun yaşadığı ülke ismini dile getirmek için kullanılmaktadır. Ülkemiz kavramının kullanıldığı yerlerde de, içerikte bir siyaset değişikliği vs. yoktur. Kürdistan klasik tipte bir sömürge değildir. Evet, dört gerici, karşı-devrimci devlet tarafından paylaşılmıştır. Yani Kürdistan bu devletler tarafından ilhak edilmiştir. Lenin yoldaşın da belirttiği gibi *"ezilen uluslarla sömürgeler arasında herhangi bir özsel ayrım yapmaya kalkmak"* saçmadır. Biz Kuzey Kürdistan somutunda ezilen ulus ile, sömürge ulus arasında özsel bir fark görmediğimiz için, yazılarımızda sömürge, sömürgeci kavramlarını da kullanıyoruz.

Bugün Kuzey Kürdistan'da ayrı örgütlenmeyi savunanlar, Kürdistan'ın sömürge olduğu tezine dayanmaktadırlar. Biz Bolşevikler Kuzey Kürdistan işçi sınıfının ayrı örgütlenme hakkını, Türkiye işçi sınıfı ile birlikte örgütlenme yönünde kullanmasının daha doğru bir tavır olacağını düşünüyoruz.

Sözlerini; Marksizm'i öğrenmeliyiz, iki aşamalı parti öğretisini kavramalıyız, Mao Zedung ve Çin Komünist Partisi'ne ilişkin, Enver Hoca ve Arnavutluk Emek Partisi'ne ilişkin, Stalin'e ilişkin değerlendirmelerle hem fikir olduğunu, diğer örgütlerin bu konulardaki yazılanlara hala cevap vermediklerine dikkat çekerek tamamlayan yoldaşımız, sözü TKP/ML temsilcisine bıraktı.

TKP/ML temsilcisi arkadaş da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) 5. Kongresini selamlayarak konuşmaya başladı. Fakat daha cümlesini tamamlamadan *"... ama, Kongre kararlarının içeriği mantıklı olmalıdır"* diyerek, kararların mantıksızlığını(!!!) ispata koyuldu. TKP/ML adına konuşan arkadaş, Bolşeviklerin Kongre kararlarını eleştirmekten çok, bilinen TKP/ML görüşlerini tekrarlayıp durdu. Arkadaş, ilginç bazı görüşleri şöyle sıraladı:

"Dünyada durum, uzun uzun istatistiki bilgilerle anlatıldı. Oysa esas durum nedir? Temel çelişme nedir? açıklanmadı."

"82'de Partiden atılan sözde kendilerine Bolşevik diyenler Türkiye'ye adımlarını atmazken biz savaşıyorduk, yoldaşlarımız şehit düşüyorlardı."

"Bir ülkede ekonomik kriz devamlı varsa, orada devrimci durum hep vardır."

"Teori, örgüt, kadro sorunlarına gelince: Marksizm'de önce öğrenme diye bir şey yoktur. Marksizm'de öğrenmenin sınırı yoktur."

"Başkalarına menşevik diyorlar, ama kadro, üye ayrımı yaparak en büyük menşevik kendileri olduklarını ser giliyorlar. Lenin'le menşevikler arasında bu konuda yürütülen tartışmalarda, Lenin parti üyelerinin kadro olduklarını söylerken, menşevikler hayır değildir diyordu."

TKP/ML adına konuşan arkadaşın ardından, Bolşevik Parti adına yine Kongre kararlarını tanıtan yoldaş, söylenenlere şu tavrı takındı.

Bolşeviklerin 5. Kongresi, dünyada ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki siyasi gelişmeleri Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözümlemiştir. Emperyalist dünyadaki güç dengelerinin altüst oluş sürecinin derinleştiğini ortaya koymuştur. Emperyalist güçlerin emekçilere sunduğu "yeni dünya düzeni"nin eski dünya düzeninden temelde hiçbir farkı olmadığını tahlil etmiştir. 5. Kongre insanlığın geleceğinin sosyalizmde olduğunu, sosyalizm alternatifini geliştirmenin ön şartının, sosyalizm savaşımının öncüsü Bolşevik Partilerin yaratılması ve güçlendirilmesi olduğunu, Marksizm-Leninizm bilimini özümsemede ve uygulamada yetkinleşen, sosyalizmi işçi sınıfı hareketi ile güçlü bir biçimde birleştiren Bolşevik tipte partiler kurulduğu ve güçlendiği ölçüde sosyalizm alternatifinin maddi bir güç haline geleceğini tespit etmiştir.

Bolşevikler "üç dünya teorisi"nin temellerinden olan "dünya çapında baş çelişme" tespitinin yanlışlığını çok önceleri tespit etmişlerdir. Bunun yanlışlığını da TKP/ML'ye çokça göstermeye çalıştılar. Dünya çapında bir tane temel çelişme tespiti doğru değildir. Çünkü proleter dünya devrimi bir süreçtir. Değişik devrimci süreçlerin birleşmesi, proleter dünya devrimi sürecini oluşturmaktadır. Değişik devrim süreçleri karşılıklı olarak birbirlerini etkilemektedir. İşte TKP/ML bunları kavrayamamaktadır.

82'de savaştıklarını söylemeleri palavradır. Palavra edebiyatı ile taraftarlarına yanlış bilinç vermektedirler.

Bir ülkede ekonomik krizin olması, devrimci durumun olduğu anlamına gelmemektedir. Devrimci durum ekonomik krizle açıklanırsa, bugün bütün dünyada devrimci durumun olduğu anlayışına varılmak zorundadır. Çünkü bugün dünyada ekonomik krizin olmadığı ülke yoktur.

Teori, "tüm ülkelerdeki işçi hareketinin genel biçimiyle ele alınan deneyimi"dir. Teori, bütün ülkelerin işçi sınıf hareketinin deneylerini materyalist bir bakış açısıyla ve diyalektik bir yöntemle inceleyerek, toplumun gelişme yasalarını bilimsel bir şekilde formüle etmesiyle tanınmaktadır. Marksizm'de önce öğrenme diye bir şeyin olmadığını savunmak, Marksizm'den hiçbir şeyin anlaşılmadığı, kavranmadığı anlamına gelmektedir. Bugün Marksist-Leninist'ler "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" şiarını eylem şiarı olarak savunmak zorundadırlar. Önce teorinin öğrenilmesi, pratikten bağımsız olarak ele alınamaz. Teorik çalışmanın esas alınması, "önce teori" öğrenilip, sonra pratiğe yönelinecek anlamına gelmez. İşte TKP/ML'den arkadaşların kavramadığı tam da budur.

TKP/ML adına konuşma yapan arkadaş sapla samanı birbirine karıştırmaktadır. Çünkü RSDİP'nin İkinci Kongresinde Lenin ile Martov arasındaki tartışma parti tüzüğü üzerinedir. Martov bir parti üyesinin, herhangi bir parti örgütü içinde yer almasını gerekli görmemektedir. Lenin'e göre *"Parti üyesi, partinin programını kabul eden ve partiyi hem paraca hem de onun örgütlerinden birine şahsen katılışıyla destekleyen kişidir"*. O halde parti üyesi olabilmek için partinin programını, örgütsel görüşlerini gerçekleştirmek için bu görüşler uğruna savaşmak zorunludur. Bu görüşler uğruna savaşmak için parti örgütünde çalışmak ve parti ile birlikte hareket etmek gerekmektedir.

TKP/ML taraftarı arkadaş Lenin ile menşevikler arasında hayali bir tartışma yaratmaktadır. Her parti üyesi kadro değildir. Yukarda da açıklamaya çalıştığımız gibi parti üyesi, partinin programını kabul eden, bir parti örgütünde çalışan, düzenli aidat ödeyen kişidir. Kadro ise, partiyi yaratan, yaşatan ve yürütendir. Kadro partinin esas dayanağı ve belkemiğidir. Kadro yol gösterici ve önderdir. Kadro başkalarına yol gösteren, çevresine önderlik yapan, bilgi ve pratik birikime sahip olandır.

Bundan sonra, Partizan çevresinden kişisel söz alıp konuşanlar, toplantıda o ana kadar hakim olan seviyeyi düşürdüklerinden, o ana kadar dikkatle toplantıyı izleyenlerden bazılarının toplantıyı terketmelerine neden oldular. Bu arada dinleyicilerden seviyeli tartışmaları için gelen uyarıya "işte kapı, beğenmiyorsan çek git" türünden tavırlar takındılar.

Toplantı, Bolşevik görüşlerin üstünlüğünü ve bu görüşler karşısında oportünistlerin nasıl ezildiklerini gösterdi.

DUİSBURG

10 Nisan günü, AGİF derneği lokalinde düzenlenen toplantıya, 120 kişilik bir katılım sağlandı. Anlatım bölümünden sonra, sorulan sorulara cevaplar verildi. Devrimci örgütler adına Komün, Kawa ve TKP/ML-Hareketi söz alarak konuştu. Tartışmalar içinde öne çıkan birkaç noktayı şöyle sıralayabiliriz:

Komün adına konuşan arkadaş:

"Emperyalizmin Lenin dönemindeki emperyalizm olmadığını, emperyalizmin değiştiğini, örgütlenmede farklı biçimlerin ortaya çıktığını" belirtti.

Bu bağlamda şunu söylemek istiyoruz:

Emperyalizm çürüyen, asalak can çekişen kapitalizmdir. Lenin *"emperyalizmin asalak ya da çürüyen kapitalizm"* olduğunu açık seçik ortaya koymuştur. Emperyalizmde tabii ki belli nicel değişimler vardır. Fakat bu değişimler öze ait değişimler değildir. İleri kapitalist ülkelerde finans kapital egemendir. Finans kapitalin en önemli operasyonlarından biri de tahvil emisyonudur. Emperyalizm ucuz işgücü alanlarına ve geniş pazarlara sermaye ihraç etmektedir. Finans kapitalin hakimiyetinin sonucu olarak, finans oligarşinin mutlak egemenliği söz konusudur. Tüm bunlar ise, tekelci kapitalizmin asalak karakterini açığa vurmaktadır.

Lenin'in ortaya koyduğu emperyalizmin temel özelliklerinde bir değişiklik yoktur. Bu özellikler bugün düne göre çok daha büyük boyutlarda göstermektedir kendini. Emperyalizmi emperyalizm yapan ve onu *"proleter devrimin arifesi"* haline getiren öz, emperyalizm varolduğu sürece değişmeden kalacaktır.

Devamla, Komün adına konuşan arkadaş, teorik çalışmanın esas olmaktan çıkmasının doğru olmadığını, bunun iradeci ve milliyetçi bir yaklaşım olduğunu söyledi.

Bu bağlamda da şunları söylemek istiyoruz:

Bolşevikler olarak; menşeviklerden ayrıldığımız dönemde teorik çalışmanın esas olduğunu savunduk. Bu savunumuz karşısında, bugün Komün adına konuşan arkadaşlardan bazıları da, bizim "sıcak odalarda", "beyin cimnastiği" yaptığımızı ve pratikten kaçmak için bu yola başvurduğumuzu vs. vb. söylüyorlardı. Şimdi ise, Bolşeviklerin 5. Kongresi teorik çalışmanın esas olduğu dönemin sona erdiğini, örgüt halkası ve kadro sorunun belirleyici olduğunu karar altına almıştır. Tam da bunun açıklandığı tanıtım toplantısında, Komüncü arkadaş, bunun "iradeci" ve "milliyetçi" olduğu tespitini(!) yapıyor. Eğer 5. Kongremiz teorik çalışmanın esas olduğu dönemin hala devam ettiğini karar altına alsaydı, Ko-

müncü arkadaşlar kuşkusuz buna da yanlış diyeceklerdi.

Daha sonra Kawa adına konuşan arkadaş Kürt milliyetçiliğinin güzel (!) örneklerini sergiledi. Kawa'cı arkadaşın vurgulamaya çalıştığı bazı görüşleri şöyle:

Kawacı arkadaş, Kürdistan'ın ekonomisinden bahsediyor. Gerçekten de Kuzey Kürdistan'ın kendine özgü bir ekonomisi var mıdır? Bunu biraz irdelemeye çalışalım.

Çok uluslu devletlerde ezilen ulusların kendilerine ait, bağımsız bir "iktisadi yaşantı birliği" yoktur. Onların iktisadı çok uluslu devletin iktisadının bir parçasıdır. İktisadi yaşantı birliğinin ulusun kendine ait bağımsız bir ekonomiye sahip olması biçiminde anlaşılmamalıdır. Kuzey Kürdistan'ın ekonomisi, emperyalizme bağımlı TC ekonomisinin bir parçası durumundadır.

"İki ülke devrimini ayırın. Devrim aşaması ayrıdır. Kürdistan'da milli devrim gündemdedir."

Her devrimin temel sorunu devlet iktidarı sorunudur. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim olan devlet, faşist TC devletidir. Devrimin ilk hedefi, bu faşist devletin yıkılmasıdır. Bu devlet emperyalizme bağımlı Türk hakim sınıflarının devletidir. Bu devlet, Kürt ulusu ve diğer ezilen milliyetler üzerinde milli baskı uygulamaktadır. Bu devlet yıkılmadan ulusal ve sınıfsal baskıya son verilemez. Bu devlete karşı, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de tüm milliyetlerden işçi sınıfı, köylüler, tüm emekçi yığınlar ortak devrim mücadelesinde birleştirilmelidir. Bu birlik sağlanmadan faşist TC devleti yıkılamaz. Kuzey Kürdistan'da devrim, bir bütün olarak Türkiye devriminden ayrı ele alınamaz. Kuzey Kürdistan - Türkiye devrimi birbirinden bütünü ile ayrı devrimler değil, bir ve aynı devrimin ayrılmaz parçalarıdır.

Bugün Kuzey Kürdistan-Türkiye'de değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin ayrı ayrı düşmanları yoktur. Tam tersine politik koşullar aynıdır. Düşman, aynı düşman olan faşist Türk devleti ve onun iktidarıdır. Kürt ulusunun kurtuluşa varması için, ilk adımda bu devletin yıkılması gerekir. O zaman, düşmanı aynı olan değişik uluslardan proleterleri, uluslarına göre ayrı örgütlere bölme, ayrı ayrı devrim stratejileri tespit etme, Marksizm-Leninizm'in örgütlenme ve devrim anlayışıyla çelişmektedir. Marksizm-Leninizmle çelişen bu yaklaşımı Kawa temsilcisinin savunması mantıklıdır! Çünkü o, Marksizm-Leninizm'i çıkış noktası olarak almamakta, ezilen ulus milliyetçiliğini çıkış noktası olarak almaktadır.

Kawa adına konuşan arkadaş, birleşik Kürdistan'ın savunulması gerektiğini, Kürdistan Komünist Partisi denilmesinin daha iyi olacağını belirtmektedir.

Birleşik Kürdistan hedefine varmak, bugün Kürdistan'ın bölünmüş olduğu devletler işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrimlerle yıkılmadan gerçekleşemez. Birleşik Kürdistan, emperyalizm şartlarında, burjuvazinin önderliğinde, emperyalizmle uzlaşma, anlaşma temelinde kurulabilinir. Açıktır ki, böyle kurulacak "Birleşik Kürdistan"ın demokratik ve bağımsız olması mümkün değildir. O halde Kürdistan'ın birleştirilmesi sorunu, komünistler açısından Kürdistan'ın parçalanmış olduğu devletlerde iktidarı işçi sınıfı önderliğinde devrimlerle yıkma sorunu ve Kürt ulusunun kendi yazgısını özgürce belirleyeceği şartları yaratma sorunudur. Birlik sorunu, tek tek devletlerde devrim sorununa bağlı olarak ele alınmak zorundadır. Bu yüzden de Kuzey Kürdistan Komünist Partisi denilmesi doğrudur.

Devamla, TKP/ML-Hareketi adına konuşan arkadaş çok ilginç bazı görüşlerini şöyle sıraladı:

"Her kimki teorik çalışma esastır, öndedir diyorsa, yanlış yapıyor."

"Teorik çalışma entel bir çalışmadır. Aydın çalışmasıdır."

"Görev yığın kitle çalışmasıdır. Teoriye ihtiyaç var. Ama pratik önde gitmelidir."

"Yeni yönelim yeni değildir. 80'li yıllarda da savunuldu. Almanya'da, Fransa'da parti yaratmak boyunuzu aşan şeylerdir."

"Ülke pratiğinde ne yapıyorsunuz, herkes bilsin."

"Uyuşturucu ticaretini red etme üzerine alınan karar vs. bunlar gülünç şeyler."

Bu konuda da kısaca:

Önce teorinin ne olduğuna bakalım. Stalin yoldaş teoriyi *"Bütün ülkelerde işçi hareketlerinin genel biçimi ile ele alınan deneyimi"* olarak tanımlamaktadır. Teori, sınıf mücadelesinde işçi sınıfına yol göstermektedir. Bunun için de teorinin öğrenilmesi gerekir. Teori, işçi sınıfına taşınmak için öğrenilir. Teori, dünyayı değiştirmek için öğrenilir. Teori, komünizme varmak için öğrenilir. Teori Marksist-Leninist görüşlerin ülkeler somutuyla birleştirilmek için öğrenilir. Teori, Marksist-Leninist ilkeler ışığında devrim programının yaratılması için öğrenilir. Bu listeyi daha uzatmaya gerek yok.

Her parti devrim öncesinde iki aşamadan geçilerek inşa edilir. Bu öğreti evrensel bir öğretidir. Stalin, iki aşamayı birbirinden ayırmaktadır. Birinci aşamayı *"öncünün kazanıldığı"*, ikinci aşamayı ise *"milyonlarca kitlenin öncüye kazanıldığı ve devrime önderlik edildiği"* dönem şeklinde belirtmektedir. O halde partinin birinci aşamasında, partinin yaratılması, parti çehresinin ortaya çıkarılması, kadroların yaratılması ve öncünün komünizme kazanılması çalışması temel özellik olarak ortaya çıkmaktadır.

TKP/ML adına konuşan arkadaş, açıkça Lenin ve Stalin'e saldırmaktadır. Teori ve pratik birbirini tamamlayan şeylerdir.

Bugün Marksist-Leninistler, "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz!" şiarını eylem şiarı olarak kullanmak zorundadırlar. Marksist-Leninistler, çıkış noktası olarak, öncelikle kendi ülkeleri, kendi ülkelerinin devrimi, kendi ülkesinin devriminin çıkarlarını vb. değil; proleter dünya devriminin genel çıkarlarını alırlar. Çıkış noktası olarak, bunu almayan bir hareket milliyetçi bir konumun savunucusudur. İşte TKP/ML-Hareketi de teorinin önemini küçümseyen, milliyetçi bir konumda yer almaktadır. Esas çalışma yığın çalışmasıdır diyenler, bunu esasta yol gösterme, önderlik yapma anlamında değil, kitle kuyrukçuluğu olarak yapmaktadırlar.

Yeni yönelimin yeni olmadığı doğrudur. Ama 80'li yıllarda TKP/ML-Hareketi'nin savunusu ile, bizim ortaya koyduğumuz görüşler arasında nitel bir fark vardır. O dönemde kendi yurtdışı örgütünü tasfiye edenler gerici bir konumda duruyorlardı. Bizim bugün ortaya koyduğumuz görüşlerle problemi olanlar, açık ideolojik mücadele yürütmek zorundadırlar.

Partimiz bütün ülkelerde Bolşevik örgütleri kurulması yaratılmasını dünya komünist hareketinin en temel görevi olarak tespit etmiştir. Yurtdışında çalışma yaptığımız ülkelerde Bolşevik örgütlerin yaratma işine bizim de el atmamız görevdir. Bu görevi, "boyumuzu aşan" bir görev de olsa yerine getireceğiz.

Ülkede ne yaptığımızı anlatmak ve bununla kendimizi ispatlama diye bir sorunumuz yoktur.

Daha sonra kişilerin konuşması ile devam eden toplantı, kapanış konuşmalarıyla sona erdirildi.

HOHENEMS

17 Nisan günü Hohenems'de düzenlenen toplantıya 40 kişi katıldı. Anlatımdan sonra sorulan sorulara cevaplar verildi. Ne yazık ki herhangi bir devrimci örgüt adına söz hakkı alan olmadı. Kişilere söz hakkı bölümünde

Bolşevik Parti sempatizanları söz alarak konuştular. Tartışmaya aktif olarak katıldılar. Salonda bulunan Partizan taraftarları sadece soru sormakla yetindiler. Sordukları bir soru şöyle idi:

"Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı belirlenmeden, ülkede örgütlenme biçimi nasıl belirlenecektir.?"

Önce şunlar bilinmelidir. Bolşeviklerin Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin yapısı hakkında tespitleri vardır. Tüzük üzerine açıklamalarda sosyo-ekonomik yapı ile ilgili olarak şunlar söylenmektedir:

"Türkiye emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, feodalizmin belli ölçülerde varlığını sürdürdüğü geri kapitalist bir ülkedir."

Bizim için sorun Marksist-Leninist teoriye dayalı bilimsel bir şekilde ülkenin nasıl bu hale geldiğini ortaya koymaktır. Ülkenin sosyo-ekonomik yapısı bilimsel bir şekilde ortaya konmadan da, örgütlenme biçimleri tespit edilebilinir. Bolşevikler esas çalışmanın, büyük şehirlerde, işçi sınıfı içerisinde yoğunlaştırılması gerektiğini tespit ettiler. Buna uygun olarak da çalışmalarını sürdüreceklerdir.

Sorulan başka diğer sorulara da cevaplar verildikten sonra toplantı sona erdi.

• • •

Bu tanıtım toplantıları Bolşevik görüşlerin üstünlüğünü bir kez daha göstermiştir. Çünkü örgütümüzün sağlam ideolojik, siyasi ve teorik temelleri yaratılmış durumdadır. Tanıtım toplantılarına katılan oportünist örgüt taraftarları, bu görüşler karşısında ezilmişlerdir.

Bu tanıtım toplantıları, oportünist örgüt taraftarları açısından, ideolojik mücadelenin zor, karalamanın kolay olduğunu bir kez daha göstermiştir. Çünkü onlar esas anlatılanlarla polemik yürütecekleri yerde, bizim küçüklüğümüz, bizim pratikte olmadığımız üzerine "polemik" yürütmüşlerdir.

Çünkü oportünistler köşeye sıkıştıklarında bizim olmadığımız ve küçüklüğümüz üzerine ahkam kesmektedirler.

Ama biz şunu haykırıyoruz: Bolşevizm er geç zafer kazanacaktır. 5. Kongremizin yükselttiği Bolşevizm bayrağına sarılacağız. Bundan da hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Bolşevizm yenecektir!

Haziran 1994
Toplantılara katılan bir
Bolşevik Parti taraftarı. ◄

Hindistan Komünist Partisi/ Marksist-Leninist'in (Kızıl Bayrak) bir mektubu:

Aşağıda Hindistan Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak) [HKP/ML(KB] isimli örgütün çeşitli "ML Parti ve Örgütlere" gönderdiği bir mektubu yayınlıyoruz.

Mektupta sözü edilen "ML Parti ve Örgütler Koordinasyon Grubu" kendine Marksist-Leninist diyen 10'un üzerinde parti ve grubun içinde yer aldığı "Uluslararası Konferansları" düzenleyen bir koordinasyon grubudur. Bu grup oldukça eklektik bir yapıya sahiptir. İçinde yer alan partilerden bir bölümü, bizce bırakalım Marksist-Leninist olmayı, devrimci bile değildir. Örneğin bu grup içinde yer alan Almanya Marksist-Leninist Partisi'ni biz reformist olarak değerlendiriyoruz. Bu koordinasyon grubunun hazırladığı konferanslar, açık ve kamuoyu önünde yürütülecek bir tartışmaya hizmet ettiği ölçüde Marksist-Leninist güçler açısından ilgi odağı olabilir.

Mektubu yayınlamamızın nedeni, bir yandan uluslararası alanda Marksist-Leninistleri birleştirme adına yapılan kimi girişimler hakkında bilgi verirken, diğer yandan Hindistan'da HKP /ML'nin bölünmeleri ve andaki durumu hakkında bir grubun verdiği bilgiyi okuyucuya sunma isteğimizdir.

Mektup, kendini Maoist olarak değerlendiren gruplar içindeki yaklaşım farklılıklarını göstermesi açısından da bilgi vericidir.

Hindistan Komünist Partisi Marksist-Leninist (Kızıl Bayrak)

ML Parti ve Örgütlere ve "ML Parti ve Örgütler" Uluslararası Koordinasyon Grubuna /Hollanda

Değerli yoldaşlar,

Komünist selamlar!

10 ML parti ve örgüt tarafından imzalanan "Mao Zedung Düşüncesi Üzerine Genel Deklarasyonu" çok tesadüfi bir şekilde elimize geçti. HKP (ML) Kurtuluş Grubu (Liberation Group) tarafından yayınlanan "Liberation" (Kurtuluş) dergisinde yeniden basılmış ve kendilerine imzalanması için gönderilmesine rağmen, postülatlarından pekçoğuyla görüş ayrılığında oldukları için imzalamayı reddettikleri notu düşülmüş.

Fakat bizim örgütümüz açısından bu deklarasyon çok sevindirici bir haberdir. Örgütümüzün ta 60'lara dayanan, her türlü revizyonizme karşı uzun bir mücadele tarihi vardır. O güne kadar bölünmemiş olan Hindistan Komünist Partisi'nin (CPI) 1964'te bölünmesi, Kruşçev revizyonizminin ortaya çıkışından sonra uluslararası komünist hareket içinde meydana gelen gelişmelerin etkisiyle oldu.

Fakat HKP/M liderliği fiilen de Kruşçevci pozisyonlara boyun eğip, Büyük Tartışmada (Polemik kastediliyor /ÇN) Mao Zedung'un önderliği altında ÇKP tarafından ortaya koyulan temel pozisyonlara karşı çıktığında, Çaru Mazumdar önderliğindeki kor[illegible]nist devrimciler Kruşçev revizyo[illegible]mine karşı uzlaşmaz bir mücadele başlatarak Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesini (MLMD) savundular. Büyük Proleter Kültür Devriminin seyri içinde Mao Zedung tarafından geliştirilen proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi teorisi ve pratiği bu mücadelede bize ilham verdi. Bu tarihsel mücadele süreci içinde 1969'da Naxalbari mücadelesi ve HKP/ML'nin kuruluşu gerçekleşti.

Bu dönemde HKP/ML'nin önderliği altında Hindistan'ın birçok bölgesinde devrimci bir kabarış olmasına rağmen, çok kısa süre içinde, Lin Biaoizmin etkisi altında sekter eğilimler ve devletin acımasız baskısı ciddi bir gerilemeye neden oldu. Temmuz 1972'de Çaru Mazumdar yoldaş şehit oldu. Sağcı ve sol sekter eğilimler [illegible] süre içinde partiyi pekçok gruba bö[illegible]dü. O sırada Hindistan'da hüküm süren durum ve 1975'te olağanüstü hal ilan edilmesi, yeniden-örgütlenme sürecini engelledi.

Mao Zedung'un ölümünün hemen ardından Deng-Hua kliğinin askeri bir darbeyle iktidarı ele geçirdiği Çin'deki gelişmeler, etkisini Hindistan'da da gösterdi. Neredeyse tüm belli başlı HKP/ML grupları, karşı-devrimci Üç Dünya Teorisi (ÜDT) de dahil, Deng-Hua kliğinin çizgisine boyun eğdi ve sosyalist yolcuları BPKD sırasında aşırılık adına suçladılar. Deng'in yüzünü açıkça gösterip, kendi hegemonyasını kurarak BPKD'ni tamamen suçladığı, Mao Zedung Düşüncesini Yeni Demokratik Devrimin 1956'ya kadarki deneyimi olarak sadece Çin için geçerli olmaya indirgediği 1981'e varıldığında, HKP/ML Kurtuluş grubu da dahil bazı gruplar bu çizgiyi tamamen yansıttılar. Daha sonra bu gruplar Gorbaçov'un Glasnost'unu savunma dereke-

sine vararak HKP(M)'in çizgisine yozlaştılar.

Başlangıçta Deng-Hua kliğini izleyen başka gruplar 1981'de Deng'ci çizgiyi reddettiler ve Çin'i kapitalist yolda bir ülke olarak değerlendirdiler. Fakat ÇKP'nin Üç Dünya Teorisi de dahil 1978 11. Kongre pozisyonlarını savunmaya devam ettiler. Bu MLMD'den temelden farklı orta yolcu bir çizgiydi.

Çin'de 1976 askeri darbesini izleyen kritik yıllarda HKP/ML içindeki komünist devrimciler Çin revizyonistlerine ve onların ÜDTne karşı bir mücadele başlattılar. Arnavutluk Emek Partisi (AEP) ile 70'li yılların başlarından beri temasımız olduğundan, Kruşçev revizyonizminin yeni bir biçiminden başka bir şey olmayan Deng'ci neo-revizyonizme karşı mücadele eden Marksist-Leninist güçleri birleştirmek için AEP'ten inisiyatif bekliyorduk. Fakat beklentilerimizin tersine, 1978'de AEP önderliği Mao'yu ve onun büyük katkılarını reddeden aşırı oportünist bir çizgi tuttu. Böylece, hem Deng'ci revizyonizme ve hem de Hoca'cı oportünizme karşı mücadele ederek, 1979'da HKP/ML Merkezi Reorganizasyon Komitesi'ni kurduk ve ülkenin çeşitli bölgelerinden Marksist-Leninistleri birleştirdik.

Bu sırada, bazı ülkelerde neredeyse benzer pozisyonlar alan Marksist-Leninist örgütlerle ilişkiye geçtik. ABD Devrimci Komünist Partisi (RCPUSA) bize, Şili Devrimci Komünist Partisi (RCPCh) ile birlikte imzaladıkları bir ortak açıklama gönderdi. Aynı zamanda 1980 yılında bir uluslararası konferans önerdiler. Bu öneriyi kabul ettik. Buna uygun olarak, katılan tüm örgütlere gönderdiğimiz bir belge hazırladık. Bu belgede, Marksizm-Leninizm ve Mao'nun katkılarıya da Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi vs. gibi formülasyonların kategorik olarak yanlış olduğuna işaret ettik. İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrim çağında Mao Zedung Marksizm-Leninizmi yeni bir aşamaya geliştirmiştir ve temel formülasyonumuz Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi olmalıdır. Uluslararası seviyede başçelişki emperyalizmle ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişkidir, ve esas akım devrimdir.

Marksist-Leninist örgütlerin ideolojik ve örgütsel gelişim seviyesini de göz önünde bulundurarak, bu aşamada sadece, daha üst bir birliğe ulaşmak için ideolojik mücadeleyi ilerletmek, uluslararası konularda ortak faaliyetler ve dayanışma kampanyaları için bir platform oluşturulması gerektiğini önerdik. Teknik sebeplerden dolayı, bu konferansa kendi delegasyonumuzu gönderemedik. Yine de, konferansın kararları bizim aldığımız pozisyonlara uygun düştüğü için, ortak deklarasyonu imzaladık. Kısa süre sonra, bu örgütler arasında, RCP USA'nın Sovyet sosyal-emperyalizmi ile ABD emperyalizmi arasındaki çelişkinin baş çelişki ve uluslararası alanda esas akımın savaş olduğu pozisyonuyla ilgili olarak bir ideolojik mücadele gelişti. 1984'te İkinci Uluslararası Konferansı yapma kararı bu durumda alındı.

Örgütümüz, katılan tüm örgütlere gönderdiği belgede, uluslararası alanda mevcut belli başlı çelişkiler olan emperyalizmle ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişme, emperyalist ülkelerde tekelci burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme, ve emperyalist ülkeler arasındaki çelişmeden birincisinin baş çelişme olmaya devam ettiği ve uluslararası seviyede devrimin esas akım olmaya devam ettiğini bir kez daha vurguladı. İkinci Dünya Savaşından sonraki dönemde emperyalizmin yeni bir talan aşamasını, yeni-sömürgeciliği geliştirdiğine de işaret ettik. Daha önceki tüm sömürge, yarı-sömürge ülkeler şimdi çeşitli yeni-sömürgeci talan aşamalarındaki yeni-sömürgelere indirgenmiştir. 1980 Ortak Açıklamasını imzalamış olan bazı örgütlerin yok olmaları da dahil, Marksist-Leninist örgütlerin gelişme seviyesini göz önünde bulundurarak, şu sırada sadece bir platformun oluşturulması gerektiğini yineledik.

Fakat 1984 konferansı birbirine karşıt pozisyonları ilkesiz bir şekilde karıştırarak eklektik bir belge benimsedi. Aynı zamanda, merkezileştirilmiş bir örgüt stiline ve bir yürütme komitesine sahip bir Devrimci Enternasyonal Hareket (RIM) kurmayı kararlaştırdı. Ne yazık ki bizim delegasyonumuz bu deklarasyonu imzaladı ve örgütümüzün pozisyonuna karşıt bir şekilde, böyle bir yürütme komitesi içinde yer almayı kabul etti.

Örgütümüzün 1985 Plenumu RIM deklarasyonunu ve örgütsel konsepti reddetti. Örgütlenme üzerine alınan kararın yeniden gözden geçirilmesi gerektiği konusunda Yürütme Komitesini ve konferansa katılan örgütleri haberdar etme kararı aldık. Pozisyonumuz şuydu: RIM bir platforma dönüştürülürse, biz onda yer almaya devam etmeye ve onun içinde ideolojik mücadele yürütmeye hazırız. Fakat Yürütme Komitesi önerimizi reddetti. Böylece RIM'den çıktık ve onunla dostça ilişkiler sürdüreceğimizi ve RIM tarafından önerilen uluslararası kampanyalardan hemfikir olduklarımıza katılacağımızı belirttik. Fakat başta örgütümüzün sekreteri olmak üzere azınlık bir bölüm, uluslararası sorunlara hatalı yaklaşımı da dahil kendi gayri-Marksist pozisyonlarını sürdürerek 1987'de örgütü böldü ve yeniden RIM'e katıldı. Fakat kısa süre sonra, kendisine HKP/ML MRK demeye devam eden bu bölüm yozlaştı ve örgütünü dağıttı. Bugünkü durumda Hindistan'da HKP/ML MRK adıyla bilinen bir örgüt yoktur artık.

Bizzat 1987'de biz de örgütümüzü HKP/ML (Kızıl Bayrak) olarak reorganize edip, temel pozisyonlarımızı tekrarladık. Bunu takiben, örgütümüzü tüm Hindistan seviyesinde daha da sağlamlaştırdık. Anti-emperyalist anti-feodal mücadeleler geliştirmenin yanı sıra, Irak'a karşı başını ABD emperyalizminin çektiği saldırganlığa karşı ve Peru KP Başkanı Gonzalo yoldaşın serbest bırakılması için vs. gibi birçok uluslararası kampanyaya aktif katıldık. RIM ve ona katılan örgütlerle dostça ilişkilerimizi bugüne kadar sürdürdük.

Fakat RIM'in 26 Aralık 1993 tarihli Dünyada Durum üzerine ve Marksizm-Leninizm-Maoizm üzerine belgesi, "Maoist Parti" konsepti, Engels ve Stalin'i bayraktan çıkarması vs. çok ciddi gelişmelerdir. RCP USA'nın ABD proletaryasını örgütleme konusundaki yaklaşımı hakkında çekincelerimiz vardı. Şimdi baş çelişki ve uluslararası alanda esas akım konularında pozisyonunu değiştirmiş olmasına rağmen, herhangi bir değerlendirme ortaya konmamaktadır. RIM Deklarasyonuna yeni pozisyonlar eklemek onu sadece daha da eklektik yapacaktır. HKP/ML MRK'nin ve bu deklarasyonu imzalayan daha birkaç örgütün dağılmasına rağmen, RIM'i bir platforma dönüştürme ve hatta temel formülasyonları bile değiştirmeden önce temelli bir ideolojik mücadele başlatma konusunda herhangi bir yeniden düşünme yapılmamaktadır. Böyle bir durumda Merkezi Reorganizasyon Komitemiz, RIM ile her türlü ilişkileri kesme ve fakat ona katılan tüm örgütlerle dostça ilişkileri sürdürme kararı almıştır.

Sizin belgenize işte böyle bir durumda rastladık. Filipinler KP, Japonya KP (Sol) ve uzun süredir ilişkide olduğumuz Almanya MLP'nin başka yedi örgütle birlikte böyle bir tavır takınmış olmasına sevindik.

Sizden mümkün olduğunca yakın sürede bir yanıt bekliyoruz. Temsilcilerinizle mümkün olan en kısa süre içinde tartışmak istiyoruz. Bundan önce lütfen bize sözünü ettiğimiz belgeyi ve tüm detayları gönderin. Mektup ve yayın adresleri gönderin. Bize mümkün olduğunca kısa sürede yanıt verin.

Komünist selamlar

15.2.1994

HKP/ML (Kızıl Bayrak)
Merkezi Reorganizasyon Komitesi
Sekreteri ◄

Kuzey Kürdistan'da devletin barbarlığı, katliam ve vahşeti, tüm çirkinliklerle devam ediyor!

Yetmedi dökülen kanlar. Yetmedi katliamlar. Yetmedi sürgünler, baskılar. Yetmedi "faili meçhul" denilen faili belli cinayetler. Yetmedi, yetmedi bütün bunlar... Daha da fazlasını istiyor bu kan emici vampirler...

Her türlü baskı, katliam, cinayet, kadınlara tecavüz, demagoji, yalan yetmedi daha. Irkçı-faşist Türk devletine, sömürücü burjuva beylere yetmedi bunlar; yetmedi bütün bunlar resmi-sivil tüm ırkçı, şovenist, dinci faşist düzen savunucularına... Yetmedi faşist devletine.

Faşist Türk devletinin barbarlığı tüm vahşetiyle, öncelikle Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde süren Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı devam ediyor.

Yıllardır "bitirdik", "yok ettik", "bittiler, tükendiler" gibi yalanlarla, haklı bir temeli olan Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini bastırmak için, gerçekleri emekçi yığınlardan gizlemek için bu gibi demagoji ve yalanlara sarıldılar. "Yok etmek" bir yana, tam tersi gün geçtikçe ulusal kurtuluş mücadelesi daha da güçlendi, gelişti; kitlelerin bu mücadeleye desteği büyüdükçe büyüdü.

Bu gelişmeleri gören, ama bir türlü engelleyemeyen, tüm iğrençliklerine rağmen bastıramayan faşist TC devleti, uzun süreden beridir hazırlıklarını yaptıkları adına "Bahar Harekatı" dedikleri çırpınışlarının bir ifadesi olan "katliam hareketi"ne Nisan ayı ortalarında başladılar ve tüm hızıyla bu haksız savaşı sürdürüyorlar. Kuzey Kürdistan, faşist devletin resmi ve sivil faşist, gerici kurum ve kuruluşları tarafından kan gölüne çevrildi. Bombalar yağıyor Kuzey Kürdistan'a. Bununla da kalmıyor saldırıları devletin. Emperyalist yayılma emellerini Güney Kürdistan topraklarına karadan ve havadan her türlü silahı kullanarak saldırıda bulunarak ortaya koyuyor. Nerede olursa olsun tüm gücü ile Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını engellemeye çalışıyor. Her gün onlarca Kürt emekçisi, köylüsü faşizmin bombalarına, kurşunlarına, süngülerine hedef oluyor. Köyler zorla boşaltılıyor, yakılıp yıkılıyor, köylüler göçe zorlanıyor. Köylüler kendi ihtiyaçları için çalışamaz durumda. Köyün dışına çıkması, işe gitmesi onlar için ölüme gitmesi demektir. Vurulacaktır görüldüğü yerde, bombaların ve kurşunların hedefi olacaktır. Sonra bunun adına da "terörist vuruldu" denecektir.

Faşist devlet her gün çağrıda bulunuyor: "Gelin teslim olun, devletimiz şeffaftır, pişman olanı bağrına basacaktır" diyor. Hepsi yalan. Kurt nasıl kuzunun dostu olabilir, ki bunlar da gerillanın dostu olsunlar. Amaçları devletin katliamını, barbarlığını geniş emekçi yığınlardan ve dünya kamuoyundan gizlemektir. PKK önderliğinde gelişen ulusal kurtuluş mücadelesini engellemek için panik yaratmak, gerçekleri gizlemektir. Ama bütün bu çabalar nafile. Ulusal kurtuluşu için ayaklanan bir ulusun mücadelesi er geç zaferle taçlanacaktır.

Bu kan emici sömürü, soygun ve talan düzeni, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de her yandan işçilere, köylülere ve emekçilere karşı yoğun saldırıya geçmiştir. Ekonomiyi kurtarma operasyonu adı altında zam üstüne zam yapıldı. Özelleştirme de işin içine katılarak binlerce işçi, memur işten atıldı, açlığa itildiler. Resmi verilere göre, son beş ayda 300 binden fazla işçi, memur işten atıldı. Daha binlercesi de atılmayı bekliyor.

Ekonomik krizin tüm faturası işçiye, memura, emekçiye köylüye çıkarıldı. Zaten bundan başka da bir şey beklenmez bu sömürücü düzenden. Bolca sözü edilen "herkesten fedakarlık, krizin yükünü her kesimden insanlar ortak taşıyacaktır" gibi sözler, koca birer yalandan başka başka bir şey değil. Amaç, işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların tepkisini önlemek, gelişecek mücadelelere set çekmektir, göz boyamaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler...

Devletin Kürt ulusu ve ulusal kurtuluş mücadelesine karşı katliam ve yok etme savaşına dur diyelim. Bu savaşta sessiz kalmak, tarafsız durmak diye bir tavır olamaz. Böylesi tavırlar da faşist devletin haksız savaşından yana olmak, katliamına destek olmak anlamına gelir.

Yürüyen bu savaşta seyirci kalmak işçi sınıfının ve emekçi yığınların tavrı olamaz. Biz işçilerin, emekçi yığınların tavrı, haksızlığa, sömürüye, baskı ve ayrımcılığa karşı mücadele etmektir. Haksız savaşlara karşı haklı savaşı desteklemektir.

Bu nedenlerle bulunduğumuz her alanda TC'nin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşa karşı çıkalım, bu barbarlığa dur diyelim. Bu savaşa karşı fabrikalarda üretimi durduralım grev ve gösteriler örgütleyelim. Suskun kalmayalım. Okulda, sokakta, tarlada katliama karşı sesimizi yükseltelim. Kürt ulusu nasıl ve kimlerle yaşayacağına kendisi karar verecektir. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurması, Kürt ulusunun hakkıdır. Bu hakkı için mücadele eden Kürt ulusuna karşı, faşist TC devletinin sürdürdüğü haksız savaşa karşı mücadele edelim.

Bugün Kuzey Kürdistan'da yüzbinlerce işçi, köylü ve emekçi genç insan, faşist devletin ordusunda zorla askerlik yapmaktadır ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşa sürüklenmektedir. Ve binlerce genç zorla askere alınmaktadır.

Gençler sizlere sesleniyoruz!

Kuzey Kürdistan'da TC devleti haksız bir savaş yürütmektedir. Kendi dili, kültürü ve kendi devleti için mücadele veriliyor Kuzey Kürdistan'da. Bu savaşta, hangi milliyetten olursan ol, senin mücadelen ezilen Kürt ulusuna karşı olamaz. Bu savaşta düşman birdir: Seni sömüren, aç bırakan, özgürce düşünmeni engelleyen, hakkını aradığında sana kurşun sıkan sömürücü, baskıcı faşist Türk devletidir. Silahını faşist Türk devletine, faşist orduya çevir. Kürt ulusal kurtuluş hareketine; devrim için mücadele eden devrimcilere, Komünistlere sıkacağın her kurşun kendine sıkılmış, kendi kurtuluşuna sıkılmış demektir. Faşist orduda askerleri örgütleyerek haksız savaşa karşı çık, bozgunculuk yap! Silahını ve bombayı faşist sömürücü düzenin temel kurumu ve savunucusu olan faşist burjuva ordusuna çevir!

Kuzey Kürdistan-Türkiye BOLŞEVİK PARTİ üyesi, sempatizanı, taraftarı çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek yoldaşlar! Faşist TC devletinin Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü haksız savaşına karşı mücadele etmek, herkesten önce biz Bolşeviklerin görevidir. Tüm gücümüzle sınıf mücadelesinin her alanında bu haksız savaşa karşı mücadele edelim. Tüm eksik ve yanlışlarına rağmen PKK önderliğinde yürüyen Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik ve haklı yanını destekleyelim. Bu savaşta biz Bolşeviklerin yeri, faşist Türk devletine karşı mücadele etmek, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haklı yanında yer almaktır.

Yoldaşlar! Bolşevikler olarak bu tavrı takınırken de, emperyalizm ve proleter devrimler çağında tüm temel sorunlarda olduğu gibi, ulusal sorunun da gerçek çözümü BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde, işçi sınıfının önderlik ettiği, işçi-köylü temel ittifakı temelinde gelişecek olan Demokratik Devrim ve kurulacak olan İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarı sağlayacaktır ve Sosyalizm'in yolu açılacaktır.

- ▶ Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
- ▶ Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
- ▶ Kahrolsun faşist Türk devleti!
- ▶ Halkların kardeşliği için tek yol devrim ve sosyalizm!
- ▶ Bimre koleti, biji azadi!
- ▶ Yan barbari, yan sosyalizm!

(Haziran 1994)

Bolşevik Parti

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

–Marmara Bölgesi–

4 Haziran, Berlin: Kürdistan ile dayanışma yürüyüşü...

4 Haziran'da, Berlin'de, 210 kişinin katıldığı bir "Kürdistan ile dayanışma" yürüyüşü yapıldı.

Yürüyüşün hazırlığında biz Bolşevikler olarak aktif bir şekilde yeraldık. Çıkarılan ortak afişin ve bildirinin içeriğini esas olarak biz belirledik. Yürüyüş şu gruplar tarafından ortaklaşa hazırlandı: Kızıl Yardım, Emperyalist savaşlara karşı kadın ve lezbiyen ittifakı; Bolşevik Partizan çevresinde kadınlar; Grenzenlos; Sanitaeter; Şovenizme, faşizme karşı halkların kardeşliği inisiyatifi; Basis Radio; İrlanda ile dayanışma konseyi ve anti-faşist kadın/lezbiyenler. Yürüyüş hazırlıklarında önemli bir olay, "Halkların kardeşliği inisiyatifi" içinde yeralan TKP/ML-Hareketi'nin yürüyüşün yapılmasına ramak kala, yürüyüşün hazırlığında "lezbiyenler" olduğu için geri çekilmeleri idi. Onlar gerekçe olarak, "lezbiyenliği bir sapıklık olarak gördüklerini ve onlarla birlikte eylem yapamayacaklarını" belirttiler.

Biz bu tavrın, feodal ve gerici olduğunu; insanların, cinselliği nasıl yaşadıklarına göre değil, siyasi tavırlarına göre ayrıştırılması gerektiğini söyledik.

Yürüyüşün ortak bildirisinin hazırlanmasına bizden bir yoldaşın katılmasına rağmen, bildiride eksiklikler vardı. En önemli eksiklik, PKK'nın verdiği mücadele ile dayanışma belirtilirken, PKK'nın yanlışlarının eleştirilmemesidir. Bunun yanında, sadece Alman emperyalizmi teşhir edilmekte, faşist Türk devleti üzerine tek kelime sarfedilmemektedir, bu da büyük bir eksikliktir.

Yürüyüşe katılım ile ilgili olarak, zaten büyük bir beklentimiz olmamasına rağmen, 210 kişi yine de azdı. Bunun nedeni, ajitasyon ve propogandanın yeterince yapılmamış olması vb. değildir, zira yürüyüş öncesi 8000 bildiri dağıtılmış, 2000 Almanca ve Türkçe afiş yapıştırılmış, dergilere ilan verilmiş, radyo yayını için kaset hazırlanmıştır.

Bizce bunun nedeni, Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı örgütlerin kendi yapmadıkları eylemlere karşı geleneksel kayıtsızlıklarıdır.

Yürüyüşe katılanların çoğunluğunu otonom gençler oluşturuyordu. Yürüyüş canlı ve militan bir şekilde geçti, TC konsolosluğu önünde bir miting yapıldı ve herhangi bir olay çıkmadı.

06.06.1994 ◄

Oportünist cepheden...

"Kahvehaneler, birahaneler, ... askeri hedefler arasında".

Bu sözler hangi örgüte ait dersiniz? Bunları kim söyler? Komünist-devrimci bir örgütün, böylesi bir tespitte bulunması mümkün mü? Olmaz demeyin, yukarıdaki sözler, devrimci bir örgüte ait. Komünist bir örgüt için, –bu, devrimci bir örgüt için de geçerlidir!– amaca giden yolda her araç ve yol mübah değildir. Her yol ve her araç amaca hizmet etmez, tam tersine kullanılması yanlıştır ve zararlıdır.

Yukarıdaki sözler, TKP/ML-TİKKO adına söyleniyor. Belgeliyoruz; İstanbul/Gülsuyu'nda dağıtılan bir bildiride şunlar söyleniyor:

"TKP/ML-TİKKO'dan Gülsuyu halkına çağrıdır: Kahvehaneler, birahaneler, batakhaneler (Neyi anlıyorlar acaba? /BN) *ve mafya TİKKO'nun askeri hedefleri arasındadır! O tür yerlerden uzak durun!" (Bkz. Özgür Gelecek, 1-15 Mayıs 94, sayı 26, sayfa 5)*

Küçük-burjuva, oportünist siyasetin sonucudur bunlar. Sağlam, ilkeli, ideolojik bir yapılanmaları olmadığı gibi, sürekli daldan dala atlayıp dururlar. Her şey hareket için mantığı. Doğruluğu, yanlışlığı tartışılmaz.

Bunlar için amaca giden yolda her şeyi yapmak mübahtır. Bu düşüncenin devrimcilikle uzaktan yakından bir ilişkisi düşünülemez. Örneğin maddi sorunu çözmek için her yola başvurulamaz. Kadın ticareti, eroin ticareti gibi. Bunlar İLKESEL olarak yapılamaz ve hiçbir gerekçe ile de haklı gösterilemez... Bildiride daha inciler çok. Örneğin: *"Halk yığınlarının bulunduğu bu yerlerde, bu tür yerler devlet teşvikiyle açılmaktadır".*

Bunu söyleyen örgüt ve bu arkadaşlar nerede yaşamaktadır, nerede yaşıyorlar acaba? Uzayda mı? Böyle bir genellemeyi, hele hele kahvehaneler için nasıl yapabiliyorlar? Özellikle kahvehanelerin kimler tarafından açıldığını ve kimlerin gittiğini bilmiyorlar mı? Çok iyi biliyorlar, kendileri de gidiyorlar buralara. Ama nedense, küçük-burjuva "sol"culuğu tutmuş. Başka hedef yokmuş gibi, yanlış bir hedefi gösteriyorlar, seçiyorlar. İşçilerin, emekçilerin, geniş köylü yığınlarının gittiği yerlerdir buralar, öncelikle kahvehaneler. Kaldı ki, burjuvazi açmış olsa ve ona hizmet etse dahi, geniş sivil halkın bulunduğu yerlerdir buralar ve askeri hedef olarak gösterilemez...

Mayıs'94, Bir BP okuru. ◄

OKUYUCU MEKTUBU

KAWA, önüne görev olarak, tüm Kürdistan'da bir parti kurmayı koymuştur! Ama nasıl bir parti?!!

KAWA, Kürdistan'da çeşitli sosyalist güçlerin varlığını kabul etmekte ve bu güçlerin birliğine dayanarak da, bir parti kurmayı arzuladığını savunmakta! KAWA'nın, bu "sosyalist" güçlerle birleşebilmek için öne sürdüğü anlayış şudur:

"Kürdistan devrimi, bağımsız birleşik demokratik ve giderek Sosyalist bir Kürdistan için tüm Kürdistan sathında tek bir parti oluşturmak" (Savaş ve Parti İnşa Konferansı, sayfa 36)

Görüldüğü gibi, birleşmek için temel ilke, "bağımsız, birleşik, demokratik bir Kürdistan" istemidir. Bugün Kürdistan'daki irili ufaklı birçok parti ve grup, bu "temel ilke"yi kendi dünya görüşü çerçevesinde savunmaktadır.

Bugün örneğin, Türkiye'de tüm oportünistler ve revizyonistler ile Marksist-Leninistler de "demokratik halk devrimi"ni savunmaktadırlar. Ama bunlar ayrı ayrı grup ve partilerdir ve her biri "demokratik halk devrimi"ni kendi sınıf çıkarı doğrultusunda yorumlamakta ve ona uygun mücadele yürütmektedir.

Bir örnek de Kürdistan'dan verelim: PSK, PKK, KAWA, KKP de Marksizm-Leninizmi ve Sosyalizmi savunduğunu iddia ediyorlar. Bunların hepsi Marksist-Leninist mi, Sosyalist mi? KAWA'ya göre evet. Çünkü KAWA, Kürdistan'da kendi dışında sosyalistlerin varlığını savunmakta, onlarla birlikte, parti kurmak istemekte.

KAWA burada kendi oportünistliğini kendisi ortaya koymakta, çünkü çelişkili görüşler ileri sürmekte. Örneğin kendi dışındaki güçlerin program ve taktik ilkelerini incelemeden, "sosyalist güçler" olarak kabul etmesi, onu buraya getirmektedir. Bu ilişkide, şimdiye kadar ayrı bir odada oturmasına ve diğerlerinin de aynı şekilde ayrı ayrı odalarda oturmaları çelişkisine ne demeli?

On çeşit Sosyalizm ve Marksizm-Leninizm olmaz. Marksizm-Leninizm bir tanedir. Marksist-Leninistler bir ülkede uzun yıllar ayrı ayrı parti ve gruplarda duramazlar, bir tek partide toplanırlar. Bu parti de Komünist Partisidir. Ama KAWA ve KAWA ile birleşecek olanlar komünist olmadıkları için bu yolu benimsemişler. Komünistlerin birliği ideolojik ve politik birliktir. Bu olmadan kurulucak olan her birlik sahtedir, demagojidir. Kitleleri aldatmaktır.

KAWA'yı bu düşünceye iten temel koşulları ise şöyle sıralıyorlar:

"Kürdistan'da yaşanan büyük alt üst oluş ve ulusal kurtuluş devriminin gidiş hattına daha doğru, daha devrimci tarzda müdahale etmek için duyulan sorumluluk zorunlu olarak Marksist-Leninistleri bir araya getirmek bir tek siyasi örgüt çatısı altında birleştirmek durumu ile karşı karşıya bırakmıştır." (Newroz Ateşi)

Görüldüğü gibi, KAWA'yı "sosyalistlerin birliği" temeline dayanarak Kürdistan'da tek bir parti yaratılmasına iten temel sebep, Kürdistan'da yaşanan alt üst oluşmuş. Bu alt üst oluşa daha devrimci bir yön vermek içinmiş. Çıkış noktası olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri değil, Kürdistan'daki somut durum alınmakta. Kendine Marksist-Leninist diyenlerin çıkış noktası, tabii ki Marksist-Leninist bakış açısı olmalıdır, ama KAWA'nın çıkış noktası ise, görüldüğü gibi Kürt milliyetçiliğidir. Eğer sorun, Kürdistan devrimini incelemekse, bu, öncelikle hangi bakış açısıyla yapılmalı? Olaylar, ya Marksist-Leninist, ya da küçük-burjuva, milliyetçi bakış açısıyla irdelenecektir. Sorun budur. İkisinin arasında üçüncü bir yol yoktur! Kürdistan'ı özgürlüğe ve bağımsızlığa, ancak ve ancak proleter enternasyonalizmi temelleri üzerinde kurulmuş Bolşevik tipte bir parti götürebilir. Ama KAWA ne yapıyor? Leninist tipte bir partiye ihtiyaç duymadığı gibi, bu düşünceyi iğdiş ederek karşı çıkıyor.

"Leninist parti... Rusya koşullarına son derece muazzam bir tarzda uygulanmış, biçimiyle doğruydu. Ekim devriminden itibaren, ülkelerin kendine özgü sosyal ve tarihi şartları dikkate almaksızın Bolşevik model olarak hep kopye edildi. Bugün de esas itibariyle bu durum devam etmektedir." (Newroz Ateşi)

KAWA, Leninist partinin, ülkelerin kendine özgü, sosyal ve tarihi şartlarına göre ele alınması gerektiğini söylemekte, yani Leninizmin ilkelerinden biri olan "yeni tipte parti"yi, her ülkenin yapısı vs. adına, genel geçerli olmaktan çıkartmaktadır. Bu anlayış anti-Leninisttir. Leninist partinin işleyiş ilkeleri her ülkede aynıdır. Nasıl ki 2 kere 2 her ülkede 4 ediyorsa, Leninist parti işleyiş kuralları da her ülkede geçerlidir.

Leninist parti, işçi sınıfının öncü müfrezesidir. Parti, sınıfın örgütlü müfrezesidir. Parti, proletaryanın sınıf örgütlülüğünün en yüksek biçimidir. Parti, proleter iktidarın aletidir. Hiziplerin varlığı ile bağdaşmayan bir irade birliğidir. Kendini oportünist unsurlardan arıtarak güçlenir. Leninist partinin bütün ülkelerin şartları için geçerli olan genel ilkeleri bunlardır. Bu ilkeleri her ülkenin "şartlarına göre" adına geri çevirmek, reddetmek, Leninizme, sosyalizme düşmanlıktır. Dar pratikçiliktir, kuyrukçuluktur.

Kendinin Marksist-Leninist olduğunu söyleyen bir grup veya parti, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kendi ülkesinin devrimi için, teori ve pratiğine uygulamalıdır. Bunu yapmadığı zaman kendine Marksist-Leninist demememelidir. KAWA bu konuda tam bir çifte standartçılık örneği sergiliyor. Hem kendine Marksist-Leninist diyor, hem de Marksizm-Leninizmin ölçülerine göre hareket etmiyor.

KAWA şöyle diyor:

"Ekim devriminden bu yana eleştiriye ve analize tabi tutulan pratiğin sonucunda denilebilir ki, doktrincilik, mistizm, subjektivizm ve otomatizm hakim hale gelmiştir." (Newroz Ateşi)

Burada açık olarak, 1917 Büyük Ekim devriminden sonra proletarya önderliğinde kurulan Sovyetler Birliği önderliğinin –KAWA'ya göre– subjektif, doktrinci vs. şeklinde davrandığı iddiası vardır.

Ama bu eleştirdikleri subjektivizm nedir? Bunu ortaya koymuyorlar. Bu da oportünistlerin ve revizyonistlerin yöntemidir. Lenin'in önderliğinde 1919 da kurulan 3. Enternasyonal'in önemi ve görevi, oportünistler tarafından bilinmez. Tam tersine, ona karşıdırlar. Çünkü oportünizm tamamen sosyal-şovenizmdir, milliyetçiliktir. Marksist-Leninistler ise proleter enternasyonalisttirler. Sorunun özü budur.

Şimdi açık olarak KAWA'ya şunu soruyoruz. Leninist parti işleyişi, proletarya diktatörlüğü, ulusal sorunun çözümü, eleştiri-özeleştiri, emperya-

lizm, devrim-reform vs. görüşleri ilkeleri yanlış mı? Gerçi yazı ve uygulamalarınızda yanlış olduğunu söylüyor ve yazıyorsunuz, o zaman, neden kendinize Marksist-Leninist diyorsunuz? Birinin savunmadığı teoriyi, savunur göstermesi kadar sahtekarlık var mıdır? Gelelim şimdi "sosyalistlerin birliği" anlayışına. Bugün KAWA'nın önüne koyduğu görevlerden biri de, bu temel üzerine tüm Kürdistan'da bir parti yaratmak veya kurmaktır. Şunu hemen açık olarak belirtelim; bugün her hangi bir ülkede on çeşit, yirmi çeşit "sosyalist" vardır. Kuşkusuz bunların tümü Leninist anlamda sosyalist değildir. Çünkü, gerçek Leninistler bir parti, ya da grup içinde toplanırlar. Ayrı ayrı grup veya partilerde toplanmazlar. Bugün Kürdistan'da, daha ziyade Kuzey Kürdistan'da KAWA ile birlikte 11-12 sosyalist grup ve parti vardır. Bunların kendilerine göre program ve tüzükleri vardır. Ben, KAWA'nın önüne koyduğu "sosyalistlerin birliği" temeli üzerine kurulacak partinin nasıl bir parti olacağı yolunda size şunu söyleyebilirim: Birincisi, böyle bir parti kurulamaz. İkincisi, kurulsa da uzun ömürlü olmaz. Üçüncüsü, Marksist-Leninist olmaz. Dördüncüsü "bağımsız ve özgür bir Kürdistan" kurulmasına önderlik edemez.

Ben, "sosyalistlerin birliği" temelinde kurulacak bir partiyi şu anlamda istiyorum: Böylece tüm oportünistler, revizyonistler bir tek partide birleşecekler, biz Bolşeviklerin işini de kolaylaştıracaklardır.

Bugün Dünya Komünist Hareketinin içinde bulunduğu yenilgi döneminde, tüm oportünistlerin ve revizyonistlerin, Marksizm-Leninizme açık tavır almaları, Marksizm-Leninizm'in günümüz koşullarına cevap vermediğini avazları çıktığı kadar bağırmaları, biz Marksist-Leninistler için normal görülmelidir. Bundan dolayı Marksizm-Leninizmin ilgi alanı geliştiği zamanlarda, en büyük "Marksist"ler oportünistler olur. Oportünistler modacıdırlar. Birlik için Uluslararası Komünist Hareketin olumsuz olması, onları ulusal çıkarları çıkış noktası yapmaya götürmektedir. Şöyle diyorlar:

"Birlik için çıkış noktası, Kürdistan'da yaşanan büyük altüst oluşlar ve ulusal kurtuluş devriminin gidiş hattına daha doğru, daha devrimci tarzda müdahale etmek için duyulan sorumluluk, zorunlu olarak Marksist-Leninistleri bir araya getirmek, bir tek siyasi örgüt çatısı altında birleştirmek durumu ile karşı karşıya bırakmıştır." (Newroz Ateşi)

Birlik için öne sürülen nedenler kısaca bunlardır. Daha ileri giderek ideolojik birliğin önüne, örgütsel birliği koyarak da şöyle demekteler:

"O halde sosyalist grup ve örgütler birlik için hiçbir şey esirgememe hakkını kendilerinde görmeyeceklerdir."

Şimdi kısaca da olsa Marksist-Leninist açıdan bu anlayışı yorumlayalım.

Birliğin sebebi, "Kürdistan'daki alt üst oluşlar" olduğu için, KAWA da dahil, birleşmek isteyen güçler, bu durum karşısında duruma müdahale edemeyeceklerdir, güçsüz oldukları için de "Marksist-Leninistlerin birliği" gün deme gelmektedir. Bu anlayış tamamen yanlış, anti Marksist-Leninisttir. Çünkü, "alt üst oluşlar" olmayan ülkelerde Marksist-Leninistler varsa, birleşmeyecekler mi? KAWA'nın anlayışına göre, birleşme alt üst olma şartlarında olur. Marksist-Leninistler her dönem ilkeli birliktelikleri öne çıkararak, ideolojik birliğin temelinde örgütsel birliğe giderler.

Dünün KAWA'sıyla bugünün KAWA'sı bu konuda ayrı düşüncelere sahiptirler. Örneğin 1977 yılında çıkarılmış olan bir KAWA dergisinde bu konuyla ilgili şöyle deniyor:

"... yani partide demir disiplinin gerçekte varolabilmesi için -... Bütün parti üyelerinin TEMEL SORUNLARDA aynı görüşü paylaşmaları zorunludur.-" (abç) Başka bir deyişle, parti disiplini bilinçli bir disiplindir. Bu disiplinin temeli partinin doğru çizgisidir." (KAWA, 2 Ocak 1979)

Görüldüğü gibi eski KAWA ***bu anlamda*** Marksizm-Leninizmi savunmaktadır. Yeni KAWA ise bu konuda bir özeleştiri bile yapma gereğini duymadan görüş değiştirerek ne kadar ilkesiz olduğunu ortaya koymaktadır.

Diğer yanda, politik güç olarak zayıf olduklarından dolayı Kürdistan'daki altüst oluşlara müdahale edemedikleri için, sosyalist güçlerin bir çatı altında bir araya gelmeleri gerekiyormuş. Bu anlayış da anti-Marksist, küçük-burjuva korkaklığının bir ifadesidir. Marksist-Leninistler politik ve örgütsel olarak ne kadar zayıf da olsalar, doğru bir politika yapabilirler. Doğru bir politika ve örgütlenmeyle geleceğin onlarda olacağından emin olmalıdırlar. İlkesiz bir birliğin geleceği olamaz. İlkesiz bir birlikle Kürdistan devrimi başarıya ulaşamaz. Bakın eski KAWA, ilkesiz birliğe karşı ne diyor:

"Lenin'in Komünist Enternasyonalin bütün kesimlerine vasiyet ettiği şu şiarlarla özetlenebilir. «DAHA AZ, AMA DAHA İYİ.»." (age, sayfa 9)

Görüldüğü gibi bu konuda da, bugünkü KAWA ilkesizlik sergilemektedir. Bir de yeni KAWA, Kürdistan'da kendisinin dışında Marksist-Leninist güçlerin varlığını tespit etmiştir. Ne zamandan beri?! Bu Marksistler vardı da, bu birleşmeyi şimdiye kadar neden gerçekleştirmediniz. Marksist-Leninistler kariyerist olmazlar. Ayrı ayrı evlerde durmazlar. Şimdiye kadar siz Marksistler niye ayrı alanlarda durdunuz? Hangi temel konularda birlikteliğiniz var? Bu konularda şimdiye kadar hangi dergide birbirinizi eleştirip yorumladınız? Bir de, bugün birbirinizi Marksist-Leninist olarak değerlendirirken hangi kıstasları çıkış noktası yapıyorsunuz? Yoksa siz önce birleşecek ve sonra mı programsal çalışmalara katılacaksınız? Evet öyle yapacaksınız. Böyle yazıyorsunuz. Bu da Marksist teoriye bir "katkınız"dır. Burada da anti-Marksist olduğunuzu ispatlıyorsunuz. Bakın, eski KAWA, bu konuda da şöyle diyor:

"Parti saflarında oportünist unsurlar varken, savaşa tutuşmak, partiyi önden ve arkadan iki ateş arasında bırakmak demektir. Bu nedenle, oportünist unsurlara karşı amansız bir mücadele yürütmek, devrimci savaşımın başarısı için başta gelen koşullardan biridir." (age, sayfa 8)

Oportünist grup ve partilerle birliği savunmak, en baştan yenilgiyi kabullenmek demektir. Sömürgeci faşist devletlere karşı, ancak Marksizm-Leninizmin ilkelerine bağlı, proletaryanın bağımsız komünist partisinin önderliğinde zafere doğru ilerlenir. Yoksa, bir tek siyasi örgüt çatısı altında birden fazla örgütü toplamak, Leninist parti anlayışıyla bağdaşmaz, olsa olsa hizipler konfederasyonu olur. Bir çatı altında "toplanmak" da bu anlama gelir. Yeni KAWA için önemli olan çizgi ve ilkeler değil, ilkesiz bir birlik yaratmaktır. Bakın ne diyor:

"O halde sosyalist (siz oportünist anlayın /BN) *grup ve örgütler birlik için hiçbir şey esirgememe hakkını kendilerinde görmeyeceklerdir." (age, sayfa 5)*

Bu anlamda da, eski KAWA ile yeni KAWA arasında köklü bir ayrılığın olduğu yazılarında görülmektedir. İşte bu ilkesizliktir, oportünistliktir. Geçmişine sahip çıkmayanın geleceği olamaz. Birliğe ilişkin getirilen görüşler ve öneriler, Marksist-Leninistlerin kabul edeceği şeyler değildir. Gerçek Marksist-Leninistler bu yanlış anlayışa karşı, Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkarak, Kürdistan'da Bolşevik bir parti inşasını önüne görev olarak koymalıdır. Böyle bir parti yaratılmadan Kürdistan proletaryası ve halkı, hayatta sömürgeci faşist devletlerin pençesinden kurtulamaz. İşte Kürdistan proletaryasının önündeki en önemli görev budur...

10.11.93 / B. ◄

Bir faşist it hakkında...

8 Haziran 1994
ÇARŞAMBA

Mesut Yılmaz

Demiral, köpeğine şiir yazdı

ANKARA Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcısı Nusret Demiral, "Goldi" adlı köpeğini belediye ekiplerinin tarafından zehirlenerek öldürülen köpeği Goldi için şiir yazdı. ABD'den getirilen ve 400 yıllık bir soy ağacı olan, 200 kelime İngilizce anlayan Golden Retriever cinsi köpeğin ölümü, Demiral'i yasa boğdu. Uzuntusunu dizelere döken Demiral, "Goldi ailenin bir ferdi gibiydi" dedi.

■ Sert tavırlarıyla tanınan Ankara DGM Cumhuriyet Başsavcısı Nusret Demiral, belediye ekipleri tarafından zehirlenerek öldürülen köpeği Goldi için şiir yazdı. ABD'den getirilen ve 400 yıllık bir soy ağacı olan, 200 kelime İngilizce anlayan Golden Retriever cinsi köpeğin ölümü, Demiral'i yasa boğdu. Uzuntusunu dizelere döken Demiral, "Goldi ailenin bir ferdi gibiydi" dedi.

Demiral, Ailesi'ni ...

Goldi, ...

Demiral'ın ...

Demiral, Goldi'nin ...

İşte Demiral'ın Akrostiş tekniği ile yazdığı şiiri

Golden Retriever

■ ANKARA DGM Cumhuriyet Başsavcısı Nusret Demiral, üzerinde Goldi'nin doğum günü olan 21. 6. 1991 ve ölüm tarihi olan 13. 4. 1994 tarihlerini taşıyan "Golden Retriever" adlı şiirinde "akrostiş" tekniği kullandı. Bu teknikte her dizenin ilk harfleri alt alta okunduğunda "Golden Retriever" sözcüğü bulunuyor. Demiral'ın şiiri şöyle:

Gönülleri fethederek,
Onur bize öğreterek,
Lakin kalpleri üzerek,
Denksiz bir günde uçuverdin...
Elimizdeki sevgiyi,
Nerede olan onuru,
Renk renk çiçeklerimizi,
Elden alıp gidiverdin...
Titreyip sen heyecandan,
Rüya mı diye sormadan,
Isıttığın gönüllerden,
Erkenden hep çıkıverdin,
Varsa kavilde ayrılık,
Ergeç olurdu bu boşluk,
Ruhunu sen veriverdin...

TEKZİP

Neymiş? "Kürtler köpek değil"miş ki, onları sevsinmiş!
Ulumuş it dostu, insan düşmanı başsavcı.
Sevgiyi ve onuru itlerden öğrenmiş.
Riya, yalan, insan düşmanlığı kendine özgü!
Ezilenler seni "insan düşmanı" olarak anacak.
Tabii it dostluğun da senin ayı dostluğun!

Dillense insanca itler yersin protestoyu:
"**E**min olun sizlerin soyundan değiliz biz.
Maaile halis it soyundan geliriz.
İtler yapmaz itlere, Demiralların insanlara yaptığını.
Rahat bırak bizi, istemeyiz faşist-sahte sevgini!"
Ama ne gam sen devam et faşist itliğe!
Layık olduğunu bulduğunda, gömeriz leşini it mezarlığına,
kavuşursun sevgili Goldi'ne!

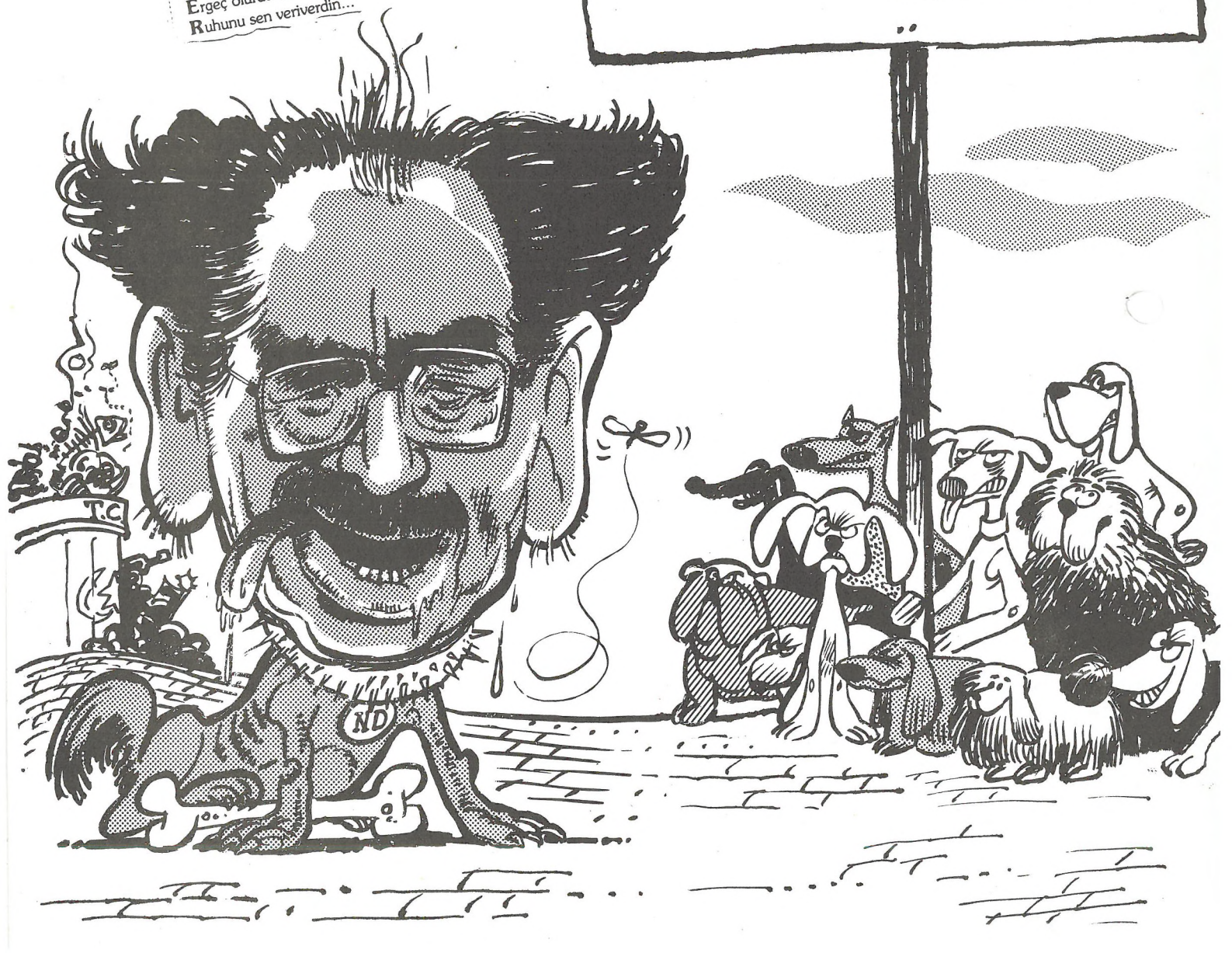

Kongra 5. a Partiya Bolşewîk (Kurdistana Bakur-Tirkiye)
bang karkerên hemû welatan û gelên bindest dike!

Ala em bilind dikin: BOLŞEWÎZM!
Armanca me: KOMUNÎZM!
Ya barbarî, ya sosyalîzm!

Emperyalîst, di rewşên ku tevgerên netewî pêşveçûyî de û bi awayê aliyek ji aliyên ku şer dikin, aliyê din tune bike "çareserkirina leşkerî" ne mimkûm dibînin, bi tevgerên rizgariya netewî yên kedî kirî, dewletên ku dij wan şer dikin, ji bo "çareserkirina siyasî" jibo li ser masê rûnin tewr digre.

"Çareserkirina aşitî" ya wisa, ku di bin kontrola emperyalîzmê de ye, ji bo emperyalîzmê ya herî xweş e. Propagandavanên emperyalîzmê, dij çareserkirineke a biguman, çareserkirinên bi vî awayî ku ji bo berjewendiya emperyalîzmê xweş e, weke gaveke mezin ji bo aşitiyê didin naskirin. Li hev hatina Îsrail-PLO, di dema paş de di pevgirêdana çareserkirina şerên rizgariya netewî ku îro berdewam in, ji wê nimûna teşkîl bike û were rojevê.

Di "rista dinya nû" de, emperyalîst xwe di tedbîr û îdolojiyên herî paşverû hîn zêde werdidin. Faşîzm, ku li ser gelên welatên girêdayî bi awayê îxtidara siyasî a"normal" pêktê, li welatên emperyalîst jî, bi riya faşîstkirina navengiyên dewletê ve pêşve diçe. Tevgerên sivîl-faşîst êdî bûne endamên daimî yên parlamentoyên "welatên demokratîk". Organên zorê yên çînên serdest û hêzên sivîl-faşîst şerê nêçira şoreşgeren, koçeberan, Yahûdiyan... dikin. Di pêvajoka xurandina bloka sosyal-emperyalîst de, di şerê ji nû ve parvekirinê de ku her diçe germ dibe, ji bo hemû burjûvajiyên welatan, ku di pir rewşan de awayê nijadperestiyê jî digre, netewakara hêrêşker (şovenîzm) ji bo "eniya hundir" xurt bike, karker û kedkarên din li dor xwe kom bike, bû navengiyeke herî girîng. Ne tenê li navenda Rojava ya pêşveçûyî, nijadperestî bi taybetî jî li kampa belavbûyî ya sosyal-emperyalîst, şovenîzm û antîsemîtîzm, bû îdolojîya esas ya ku di van salên dawiyê de mora xwe li ser pêşveçûyînê dixe.

"Rista Dinye Nû" ne bi tenê dijî kedkaran, ku afirandinvanên hemû dewlemendiyan in, di eynî zemanî de dijî xwezayiyî jî, ku ew koka hemû dewlemendiyan e, risteke barbar û hêrişker e. Her roj hîn zêde bi awakî eşkere îspat dibe. Sermiyan, ku li pê para maksîmûmê direve, ji bo wan di şerê reqabetê de bibinxe, yekdestên ku her riyê mibah dibînin, zerar dan atmosfer, derya, av, hişinayî û heywanên dinê û berdewama zerar dayînê dike. Hemû tewşên xwezayî, di mêzîna kara sermiyên de tê ser û hev kirin. Temamiya însanetiyê berbi felaketeke ekolojîk tê kişandin.

Duweroja însanetiyê îro ji ya her zemanê pirtir, bi hilweşandina rista dinyê ya emperyalîst ve hatiye girêdan:

YAN EMPERYALÎZM YAN ŞOREŞ!
YAN BARBARÎ, YAN SOSYALÎZM!
Alternatîf ev in!

Sosyalîzm, ku ji bo wê xwe bi zanistî bavêjin nava şerekî mîlîtanî, alternatifek e, ku were qezenc kirin. Lê belê ewê heq û neheq were qezenc kirin.

Duweroja însanetiyê yan di sosyalîzmê de ye, yan jî duweroja însanetiyê tune!

Îro ji bo pêşva birina sosyalîzmê merca ewil, avakirina pêşêngên şerê sosyalîzmê, partiyên Bolşewîk û ew xurt kirin e. Yên ku di fêmkirin û pêkanîna zanyariya Marksîzm-Lenînîzmê de keliyan e, di tîpên partiyên Bolşewîk de sosyalîzme bi tevgera çîna karker ve bi awakî xurt dikin yek, avabin û xurt bibin, alternatifa sosyalîzmê wê têkewe halê hêzeke maddî.

**Lİ TİRKİYE-KURDISTANA BAKUR AZADÎ;
SERXWEBÛN Û DEMOKRASİYA GEL WÊ Bİ
ŞOREŞÊ BÊN QEZEC KİRİN;
RİYA SOSYALIZMÊ Dİ PÊŞENGİYA ÇÎNA
KARKER DE Bİ ŞOREŞA GEL YA
DEMOKRATÎK VE WÊ VEBE!**

Di demên dawiyê de ji bo çînên serdest yên faşîst yên TC, pirsa herî girîng ev bû; di parvekirina dinya emperyalîst de ji nû ve, ciyên wana wê çi bibe, çi wê bikeve para wan. Çînên serdest yên TC yên faşîst li pê xewna zêdekirina para xwe di şerê parvekirinê de, qet nebe di Rojhilata Navîn de hêzeke herêmî mezin be û heta ji wê jî zêdetir bi komarên tirkî yên ku ji sosyal-emperyalîzma Ûris di Rojhilatê de diqetin, li Rojava heta komara Boşnak ya bisilman "ji Adriyatîkê heta behra Çînê" dirêj dibe "Turanekî" ava kirin, bû. Çînên serdest yên Tirk ne di warê xewna li Rojhilata Navîn de hêzeke herêmî ya mezin, ne jî di warê xewna "Turan" de serkevtin qezenc kirin.

Dûmahîk Heyê

Bolşevik Parti

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE

5. Kongresi'ni yaptı!

Yükselttiğimiz bayrak: BOLŞEVİZM !
Hedefimiz: KOMÜNİZM !
Ala ku em bilind dikin: BOLŞEVİZM !
Armanc:KOMÜNİZM !

Ya barbarlık, ya sosyalizm!
Yan barbari; yan sosyalizm!
Ya faşizm, ya devrim!
Yan faşizm, yan şoreş!

KONGRE KARARLARINI OKU, İNCELE, ARAŞTIR, TARTIŞ!